üm Bir

Bu yaşlı kadın bunamış olmalı!>> dedi Robert Seton kızgın bir şekilde.
rduğu İtalyan derisi koltuktan, <<Ama bunamamıştı,>> diye karşılık verdi yeğeni. <<Vasiyetini
ırlarken Vinnie'nin aklı tamamen başındaydı.Ve bunu kanıtlayacak üç tane de şahit var.>>

Bunu hatırlatmana gerek yok,>> diye sitemle konuştu Robert Seton. <<Ben sadece fikirlerimi
lüyordum. Hisse sahiplerinin bir çoğunun da bana katılacağına eminim. Tanrı aşkına, Alex, şirketteki
ün hisselerini İsabel Ashley'e bıraktı. Gerçekten aklı başında bir insanın yapacağı bir şey mi bu?>>

rini pantolonunun cebine sokup, uzun bacaklarını öne doğru gererken, Vinnie2nin böyle düşündüğü
k,>> dedi Alex, <<İsabel'e her zaman düşkünlüğü vardı. Sanırım, bunu dengeyi kurmanın en iyi yolu
rak gördü.>>

Ne dengesi?>> diye sordu amcası sabırsızlıkla.<<İsabel, bu aileyi, geldiğinden ne eksik, ne de fazla
rak terk etti.>>
Belki de Vinnie, bunun yeterince iyi bir anlaşma olduğuna inanmıyordu,>> diyerek omuzunu silkti Alex.

bert Seton genç adamı şüpheyle süzdü. <<Ne demeye çalışıyorsun Alex? Vinnie'nin hayırseverlik
ayışına katılıyor musun yoksa?>>

casının, gittikçe sinirlendiğini gören genç adam, birden ayağa kalktı. <<Sonuçta, eğer İsabel'in yönetim
uluna girmesine mani olacaksan...>>
Ki bunu yapacağım.>>
...bütün seçenekleri göz önünde bulundurmalısın.>> Genç adamın amcası, hafif bir kahkaha atarak,
Bazen, senin bu kanunlara bağlılık mantığın beni çileden çıkartıyor, Alex. Tanrı aşkına, bu kızın bir fırsatçı
uğunu herkes kolayca anlayabilir. Vinnie'nin onunla görüşmesini yasaklamadığım için kendimi asla
etmeyeceğim,>> dedi.

x, amcasının Vinnie'ye herhangi bir şeyi yasaklayabileceğinden şüphe edermiş gibi tek kaşını havaya
dırdı. Daha sonra sırtını odaya dönerek pencereden dışarısını seyretmeye başladı. Büyükannesi ölmüştü ve
tip tartışmalarla onun anısına saygısızlık etmek istemiyordu.

ni gelen yazla birlikte, bahçeler filizlenmeye başlamıştı. Düz çitin ötesinde Denby mülkü olan topraklar,
le Bay'e doğru genişliyordu. Denby arazisinin, batı sınırınaysa Naze nehri oluşturuyordu. ,Şimdi Seton
zisi oldular' diye düşündü Alex alaycı bir şekilde aniden. Büyükannesinin ölümüyle,Alex'in annesinin
sinden kimse hayatta kalmamış oluyordu. Virgina Denby, her iki kızından da yirmi yıl kadar daha fazla
amış, ama yetmiş yaşında o da hayata gözlerini yummuştu. Alex onu, belki de düşündüğünden çok daha
a özleyecekti...

zeby, Alex'in doğup büyüdüğü, çocukken kuzeni Christopher ile birlikte oyun oynadıkları yerdi. Şimdi, genç
mın Londra'da kendine ait bir dairesi olmasına rağmen, Nazeby'yi hala evi olarak görüyordu.

u, senin gidip görmen gerekecek,>> dedi Robert Alex'e yaklaşarak. Genç adam kulaklarına inanamayarak
casına doğru döndü.
Ben mi?>> diye haykırdı Alex. <<Oh, hayır, şaka yapıyor olmalısın! Eğer İsabel Ashley'le temas kurmak
yorsan, bunu kendin yap.>>

Hayır, ben yapamam. Biliyorsun, İsabel her zaman evliliğinin sona ermesinden dolayı beni suçlamıştır.

gidecek olursam, büyük bir ihtimalle benimle alay eder. Onun nasıl bir kadın olduğunu sen de bilirsin. er o hisseleri elinde tutarak Denby şirketine, yani bana, bir darbe vurabileceğine inanacak olursa onları maya hiç bir zaman yanaşmaz.>>

x, amcasının söylediklerinin doğruluk payı olduğunu kabul etmek zorundaydı. İsabel, Robert Seton'dan hiç lanmıyor ve onu, Chris'i kendi aleyhine çevirmekle suçluyordu. Alex'inse İsabel Ashley'den nefret etmesi kendine ait nedenleri vardı. Amcasının söyleyeceği hiç bir şey, genç adamı onun casusluğunu yapmaya a edemeyecekti.Üstelik, şirketin bu işi halledebilecek bir çok avukatı vardı.

Niye onunla görüşmeye Chris'i yollamıyorsun?>> diye sordu Alex zoraki bir gülümsemeyle.

Çıldırdın mı sen?>> diyerek yaşlı adam hafifçe yumruklarını sıktı.<<Kuzeninin, hala İsabel'e karşı bir ler hissettiğini bilmiyor musun? Tanrı aşkına Alex, o kadının oğluma yeniden askıntı olması en son ediğim şey. Ondan bir kere kurtulabildi ama ikinci kez o kadar şanslı olmayabilir.>>

x, boynunda bir gerilme hissederek kafasını arkaya doğru eğdi. <<Pis işlerini, benim halletmemi leyemezsin amca,>> dedi genç adam sakince.<<Bu olaya kişisel olarak karışmak istemiyorsan, John zer'ı veya Malcolm Stansfield'i görevlendir. Zaten bunun için para alıyorlar.>>

Alex, biliyorsun büyükannenin en çok istediği şey, senin Denby şirketinin bir üyesi olmandı. Bak, seninle anlaşma yapalım. İsabel'i, o hisseleri satmaya ikna et, hisseler senin olsun. Bana hiçbir şey, senin nie'nin yönetim kurulundaki yerini almandan daha fazla mutluluk veremez.>>
Hayır!>>

x'in cevabı nazik ama keskindi. Amcası onu hayal kırıklığı ile süzdü. Beş yıl önce Alex hukuk fakültesini akıp Londra'da kendi vergi danışmanı bürosunu açtığından beri, Robert onu Denby'lere katılması için ikna meye çalışmış ama bir sonuç alamamıştı. Genç adam, bağımsız kalmayı tercih ediyordu.
Annen de böyle olmasını isterdi. Ama bu hiç aklına gelmemişti, değil mi?>> diye ısrarla sordu casι.<<Baban da paraya fazla önem vermezdi. O arabayı çarptığında, karım dahil olmak üzere üçü de ü. Bu da durumu biraz değiştirdi, değil mi?>>

x'in surat ifadesi sertleşti. <<Sana ve Vinnie'ye olan borcumu unuttum sanma,>> dedi donuk bir sesle. Eğer kastettiğin, aileye bağlılıksa...>>

Hayır, değil.>> Robert çok ileri gittiğini anlayarak Alex'in sözünü aniden kesmişti. <<Alex, Alex her nan senin gibi bir oğlum olsun istedim.Hayır, dur...sözümü kesme. Bu dediklerim doğru. Sen benim sin, düşünce tarzlarımız çok benziyor. Bazen sende, oğlumda gördüğümden daha fazla kendimi üyorum. Chris, annesinin oğlu, yani tam bir Denby. Hepsi tam bir soylu ama dayanma güçleri yok ne ık ki!>>

Vinnie de bir Denby'di,>> dedi Alex sertçe.
Sadece evlilikten dolayı,Alex, sadece evlilikten dolayı,>> diye cevap verdi Robert Seton öfkeyle.
Karımın veya annenin şirketi nasıl bir duruma getireceklerini hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz, çünkü onlar üler. Ama biz yaşıyoruz Alex. Sen ve ben. Denby şirketini uluslararası bir boyuta getirebiliriz. Zaten zilya madenleri operasyonuna el atmış durumdayız. Ama benim Kanada ve Amerika'daki ilerle de enmem lazım. Şirketin başında senin olduğunu bilirsem, yurt dışındaki işlerle uğraşırken içim daha rahat caktır. Denby şirketi, gittikçe büyüyüp önem kazanıyor. Senin de benimle olanı istediğimi biliyorsun. ketin başına Chris geçtiğinde neler olacağını düşünmeye korkuyorum. Ve eğer yönetimi sen ele almazsan, nün birinde mutlaka Chris başa geçecek.>>

x'in suratında korkunç bir ifade belirdi. <<Chris senin oğlun, Robert amca!>> diye haykırdı gınlıkla.Ama yaşlı adam buna pek aldırmıyor gibiydi.

Ne olacak yani?>> dedi Robert kayıtsız bir şekilde.<<Onu sevmediğim için söylemiyorum ki ben
ları.Chris benim tek çocuğum ve onu çok seviyorum. Ama bütün bunlar onun hatalarını görmemi
gellemez. Denby şirketinin gelecekteki yöneticisi olarak biçilmiş kaftan sensin, Chris değil. Ve sen de bunu
iyi biliyorsun!>>

x, o gece geç saatlerde Londra'ya geri döndü. Gri Ferrari'siyle, nazeby ile evi arasındaki yolu katederken,
casının söylediklerini düşünmek için bol bol zamanı oldu. Aslında Robert tamamıyle haksız sayılmazdı.
manı geldiğinde, Chris şirketi yönetmekte zorluk çekebilirdi. Son sekiz yıldır babasının kazandığı parayı
ca harcamaktan başka bir şey yapmamıştı. Alex, hiç bir zaman Denby soyundan gelmemesinin, şirketten
talep etmesine bir neden olarak görmemişti.Robert Seton, Alex'in teyzesiyle evlendiğinde, tekstil işi çok
ü bir durumdaydı ve Robert'in iş tecrübesi sayesinde,Nazeby'nin şirketin borçlarının ödenmesi için
lması önlenmişti. Batmakta olan bir şitketi kurtarıp, gelişen bir endüstri haline getiren şey, Robert'in
eneği olmuştu. Ve bu yüzden Alex'e, şirketin başına Chris'in geçmesiş daha doğru geliyordu. Bunun yanı
, genç adam her zaman bağımsız kalmayı tercih ediyordu. Amcasının cömertliğine sığınma fikri, ona hep
atsızlık vermişti. Chris zamanını araba yarışlarında ve klüplerde boşa harcarken, Alex hukukla ilgilenmeye
lamış, daha sonra da hukuk fakültesine gitmeye karar vermişti. Bir süre sonra, herkesi şaşırtarak, okulu
akmış ve ünlü bir avukat olmak yerine bir vergi danışma bürosuna girmişti. Orada üç yıl boyunca, gelir
gisi, şirket vergisi ve İngiliz vergi sistemiyle ilgili öğrenilmesi gereken ne varsa öğrenmişti. Ardırdan, yirmi
yaşındayken, kendi işini kurmuş ve şimdi, yirmi dokuz yaşında çok başarılı bir iş adamı olmuştu. Bu
den, amcasının yaptığı teklifi geri çevirmekte hiç güçlük çekmemişti. Alex, Denby şirketinin yeni yöneticisi
ak için can atmıyordu. Zaten bu İsabel Ashley'iyi yeniden görmek demekse, hiç bir şey onu ikna
emezdi. En azından Alex öyle düşünüyordu.

gün sonra, Alex'in kararını yeniden gözden geçirmesi için ortaya bir neden çıkmıştı. Öğle yemeğinden
en Alex, ofiste masasının sütünde New York'tan gelen bir teleksle karşılaşıp hemen telefona sarılmıştı.
ler oluyor ?>> diye sordu Alex amcasının New York'a yanında götürdüğü sekreterine. <<Burada bir
saj var, şöyle diyor: ‚Denby hisselerinin alımı için hemen Ashley'i gör.' Amcama bu işle uğraşmayacağımı,
lerce öncesinden söylemiştim. Ne yapmak istiyor? Oradaysa konuşmak istiyorum.>>

Mr.Seton toplantıda şu anda ve rahatsız edilmek istemediğini söyledi,>> diye karşılık verdi Joan ferris.
Ayrıca arayacağınızı düşünerek size durumun değiştiğini iletmemi söyledi. Açıkçası Miss Ashley'in
selerini satmaya hiç niyeti yok galiba. Şu anda amcanız yurt dışında olduğuna göre , o yokken bu ile sizin
eneceğinizi umuyor.>>

Şirket avukatlarının bu işle uğraşmasında ne gibi bir sakınca var acaba?>> diye sordu Alex şüpheyle.
r Robert, onun arayabileceğini düşündüyse, kendi niye telefon açmamıştı? Amcası teleks yollmakla, Alex'e
a seçenek bırakmamıştı.

Mt.Seton, bu kadar nazik bir durumla aileden birisinin ilgilenmesini, anlayışla karşılayacağınıza emindi.>>
Ama Chris değil,>> dedi Alex sertçe. <<Tamam Joan, yalnız bir dahaki konuşmamızda patronuna
ecek bir kaç çift lafım olacak. Ona şimdilik, yöntemlerini hiç beğenmediğimi iletebilir misin!>>
Bu işle ilgileneceksiniz gene de, değil mi?>>
Başka seçeneğim var mı?>> diyerek Alex derin bir nefes aldı.<<Oldu Joan, bu işi bana bırakabilirsin.
a ileri karıştırırsam fazla şaşırmayın, çünkü yeterince nazik olmak için havamda değilim.>>

x, Howard Marsden ve karısıyla sakin bir akşam yemeği yedikten sonra eve dönmüştü. Yemek boyunca
n bahsettikleri için genç adamın, amcasının ricasını düşünecek fazla zamanı olmamıştı.

mleğinin düğmelerini açarken yeniden bu kon uyu düşünmeye başlamıştı. Kuzeninin eski karısını
rlamasının, kendisini hala rahatsız edebilmesi Alex'i çok öfkelendiriyordu. Alex, onu bu işlere karıştıran
casına yeniden kızdı. Eğer Robert'i bu kadar sevmeseydi, bu işle hiç ilgilenmezdi. Ama ona söz vermişti ve
ünü de tutmak zorundaydı.

x, yatmadan önce bir duş aldı. Daha sonra beline sardığı havluyla yatak odasına döndü. İkinci bir hacluya saçlarını kuruladıktan sonra her ikisini de yere attı.

nç adam, kapısının çalındığını duyduğunda, bej rengi ipek rodöşambırının kemerini bağlıyordu. Alex'in içeri retiyle , ota yaşlı bir adam odaya kafasını soktu.

Yiyecek veya içecek bir şey ister misiniz?>> diye sordu eşikte duran ufak tefek adam.

Hayır, sağol Kerry,>> diye cevap verdi Alex, neşeli İrlanda'lıyı dikkatle süzerken. Son altı yıldır, yani men hemen Alex kendi işini kurduğundan beri, Keryy O'Flynn ona hizmet ediyordu.<<Bir şeye ihtiyacım ,>> diye eklerken genç adam, Kerry'nin bakışlarının nereye çevrilmiş olduğunun farkındaydı. <<Ve sen madan söyleyeyim, o ıslak havluları yerde bırakmaya niyetim yok. Yatmadan önce onları banyodaki ete koyacağıma söz veriyorum.>>

Bu havluları sizin toplamanıza izin vereceğimi mi düşünüyorsunuz,>> dedi Kerry hiddetle. Odaya girip, luları yerden alarak, koltuğunun altına yerleştirdi. <<Yarın ilk iş olarak bunları çamaşır makinesine cağım.>>

x zorla gülerek, <<Sağol,>> dedi.

Sorun değil,>> diye cevap verdi Kerry, işini çok ciddiye aldığını belirten bir tavırla, <<İstediğiniz bir şey nadığına eminsiniz, değil mi?>>
Evet,>>
İyi o zaman,>> dedi Kerry kapıdan dışarı çıkarken. <<Size iyi geceler dilerim efendim. Biraz yorgun ünüyorsunuz, dinlenseniz iyi olur.>>

x, Kerry kapıyı kapatana kadar bekledikten sonra soyunma odasına giderek, aynada yüzünü incelemeye ladı. Çalışarak geçirdiği geceler, suratından belli olmaya başlamıştı. Ayrıca, büyükannesinin mirası klandığından beri de gözlerine uyku girmiyordu.

atını buruşturarak elini çenesinde gezdirirken, tıraş olması gerektiğini düşündü Alex. Ama canı enneme, bu bekleyebilirdi çünkü tıraşsız olmasından hiçbir zaman hoşlanmayan Penny de yoktu. Bir naki haftanın başına kadar da Kuveyt'ten dönmeyecekti. O zamana kadar da Alex'i huzursuz eden, bel'le olan görüşmesi geçip gitmiş olacaktı.

esi sabah, Alex ofisine varır varmaz sekreterine İsabel'İ aramasını söyledi. ‚Bu işi ne kadar çabuk edersem, o kadar iyi' diye düşünüyordu.

nç adam, sekreteri verdiği numarayı ararken kendi odasına geçti. İsabel Ashley'in telefon numarasının a aklında kalmış olmasının nedenlerini düşünmemeye çalıştı. Alex, bundan sonraki bir kaç dakikayı, sasına konmuş mektuplara göz gezdirerek geçirdi.

Üzgünüm, Alex,>> dedi Diana Laurence hattın öbür ucundan.<<Ama Miss Ashley'in numarası cevap miyor.Başka bir yerden aramamı ister mi siniz?>>

Hayır, sağol, Miss Ashley'i arayabileceğimiz başka numara yok,>> dedi Alex içini çekerek. <<Şimdilik ak Diana, sonra yeniden ararız oldu mu?>>
nam, oldu.>>

na telefonu kapattıktan sonra, Alex kendini deri koltuğun üzerine atarak ‚Bana başka bir nuara vermiş malıydılar.' diye düşündü. İsabel'in on sekiz ay önce Ferry ajansına katıldığını biliyordu genç adam ve Jason ry'yi arayıp, ondan İsabel'i bulmasını istemek basit bir işti. Ama Alex bu sorunu araya kimseyi sokmadan etmek istediği için Jason'ı aramamaya karar verdi. Bu sırada genç adam, isabel'in deniz aşırı bir yere

in edilmemiş olmasını diliyordu.

n o sırada, Diana telefonda Alex'e günün ilk görüşmesinin zamanının geldiğini hatırlattı. Genç adam, bel Ashley'in işlerini aksatmasına izin veremeyeceğini düşünerek, sekreterine adamı içer yollamasını ledi.Sonuçta, başka ne yapabilirdi ki? Bu akşam, isabel'i tekrara arayacak, eğer bu sefer de cevap mazsa, Robert'e Ashley'e ulaşamadığını söyleme hakkını kendinde bulacaktı.

x, öğle yemeğini Oxford'tan eski bir dostuyla yiyip, ardından bir kaç iş arkadaşını ziyaret ettikten sonra ine döndüğünde, neşesinin kaçtığını hissetti.

Şu numarayı tekrar ara, Diana,>> diyerek odasına doğru yürürken, sekreteri, <<Hangi numarayı?>> e sorduğunda sabırsızlıkla dişlerinin gıcırdattı.

İsabel Ashley'inkini tabii,>>> diye sertçe çıkıştı Alex. Ama heen ardından, ne kadar kaba davrandığının kına vararak içini çekti. <<Üzgünüm, çok uzun ve yorucu bir gündü. Numarayı bir yere yazmış mıydın?>> li genç adam.

Evet, burada,>> diye cevap verdi Diana. <<Oh, bu arada, masana bir kaç not bıraktım.Kuzenin, Chris, ün akşamüstü boyunca seni arayıp durdu.>>
Chris mi?>> diye sordu Alex, büyük bir sıkıntıyla. Chris'in, kuzeninin İsabel'le görüşmeye çalıştığını aması hiç de iyi olmazdı. Genç adam, Chris'in eski karısını yeniden görmesinin çok kötü şeylere yol bileceğini biliyordu.<<Ona ne söyledin?>> diye sordu sekreterine Alex.

Tabii ki, burada olmadığını söyledim,>> dedi Diana, İsabel'in numarasını yeniden çevirirken.Daha sonra asını kaldırarak patronuna gülümsedi, <<Çalıyor, alacak mısın telefonu?>>

x duraksadı ve sonra kafasını sallayarak,<<Hayır, bekleyeceğim,>> dedi. Birdenbire genç adam içinde bel evde olmayacakmış gibi bir his duydu.

a Alex, kısa bir süre sonra bağlantının yapıldığını duyduğunda, Diana kafasını kaldırıp soran gözlerle ona tı. <<Ofisime bağla,>> dedi ve sonra odasına girip kapıyı kapatırken, sekreterinin, <<Miss Ashley, biraz ler misiniz, size bir telefon var?>> dediğini duydu.

İsabel?>> dedi Alex, nabzının aniden hızlanmasına suratını buruşturarak telefonu açarken ,Formdan müşüm' diye geçirdi içinden, genç adam çünkü nefesinin bu derece zorlanması için başka bir neden emiyordu. masasının kenarına çökerken, derin bir nefes aldı ve soğuk bir sesle konuşmaya başladı.
İsabel, ben Alex, Alex Seton.Amcam, seninle temas kurmamı rica etmişti de benden.>>

bedinur 11.12.2006 16:35

Bölüm İki

İsabel bavulunu toplarken telefon çaldığında öğleden sonra, eşe çeyrek kala onu arayabilecek başka kimse aklına gelmediğinden, arayanın Jason olabileceğini düşünmüştü. Bavulunu toplamayı bırakarak, telefona cevap vermeye gitti. Belki de Jason, gezinin iptal edildiğini söylemek için arıyordur diye ümit etti, çünkü şu sıralar İskoçya'daki, uzun hafta sonuna dayanacak hali yoktu.

Ama telefondaki kızın sesi, İsabel'e pek tanıdık gelmedi. <<Miss Ashley,>> dedi telefondaki ses. Jaso^'ın yanında çalışan hiç kimse, ona ,Miss Ashley' diye hitap etmezdi. <<Miss ashley, biraz bekler misiniz, telefon var?>>

İsabel dudaklarını ıslattı. Birdenbire, Virginia Denby'nin avukatının, hisselerini miras bıraktığını açıklayan donuk sesi, kulaklarında çınladı. İç güdüleri, genç kadına bu telefonun o hisselerle ilgili olduğunu söylüyordu. Robert Seton'dan başka, kim ona ‚Miss Ashley' diye hitap edebilirdi ki? Çünkü Robert, İsabel'i Seton ailesinden koparmaktaki başarısını hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

İsabel, hiç konuşmadan telefonu adamın suratına kapatmamak için kendini zor tuttu. Robert Seton'ın avukatı genç kadınınkilerle temas kurarak, Denby şirketinin hisselerini satın alabilmek için cazip önerilerde bulunmalarına rağmen, İsabel hisseleri satmaya niyeti olmadığını söylemişti. Ama Robert'in bu cevaptan pek memnun kalmadığı, açıkça belli oluyordu. İsabel, Robert Seton'un onu Chris'den uzak tutmak için elinden gleni yapacağından emindi. Ama eğer Robert Seton bilseydi ki...
<<İsabel?>> dedi telefondaki ses.

Genç kadının eli, isteksiz bir tonla konuşan tanıdık sesi duyunca, titremeye başladı. İsabel'in arayanı tanıması için, telefondaki sesin <<İsabel, ben Alex, Alex Seton,>> demesine gerek yoktu. Şimdi İsabel, gerçekten telefonu kapamak istiyordu. Sadece Vinnie'nin ondan daha fazla beklediğini bilmesi, genç kadının bu konuşmayı bitirmesine engel oldu.
<<Elex,>> dedi İsabel, sesinin kayıtsızca çıkmasına dikkat ederek ve sonra da alaycı bir şekilde ekledi, <<Bu ne sürpriz!>>

<<Öyle mi?>> derken genç adamın sesi, ondan beklenmeyecek kadar ters çıkmıştı. <<Evet, her neyse, Robert amca şu sırada yurt dışında. Beni de, kendini temsil etmekle görevlendirdi.>>
<<Hanginiz daha iyi?>> diye sordu İsabel iğneleyici bir sesle. Alex'in nefes alışı, genç kadının onu kızdırmayı başardığını gösteriyordu.
<<Her neyse,>> dedi genç adam, sinirlerine hakim olmaya çalışarak, <<Yarın sabah ofisime saat...ne desek...>> İsabel, Alex'in randevu defterinin sayfalarını karıştırdığını duydu., <<Şey, saat yarımda gelmek senin için uygun olur muydu?>>

<<Korkarım ki hayır,>> Aniden İskoçya gezisi İsabel'e çok çekici gelmeye başlamıştı. <<Önümüzdeki bir kaç gün şehir dışında olacağım, bu yüzden seninle en erken önümüzdeki çarşamba görüşebiliriz.>>

Alex'in sabırsızlığı açıkça belli oluyordu. <<Önümüzdeki çarşamba,>> dedi sinirle,>> Anlıyorum.>>

<<Gerçek bu,>> diye karşılık verdi genç kadın. Alex'in ona inanması çok önemliydi, çünkü İsabel'n istediği en son şey, genç adamın, onunla karşılaşmaktan korktuğunu sanmasıydı. Eninde sonunda, bu karşılaşma kaçınılmazdı. İsabel bunu, Vinnie'nin ona bıraktığı hisseleri kabul ettiğinde, kabullenmişti zaten.<<Yarın sabah, Pert'e gidiyorum.Şu sıralar, Jason Ferry için çalışıyorum ve Jason bu hafta sonu Lochtay'de bir şato kiraladı. Oldukça heyecan verici bir gezi olacak, dört gözle bekliyorum.>>
<<Mayıs ayında mı?>> diye sordu Alex şüpheyle. <<Umarım elbiselerin üzerinde kalır.>>

İsabel üst dudağının narin derisine bastırarak,<< Hiçbir zaman elbiselerimi çıkartmam,>> diye karşılık verdi sertçe. <<Bunu bilmen gerekirdi.>>

<<İnsanlar değişiyor,>> dedi Alex kayıtsızca. İsabel'in, onun alaycı suratına bir tokat atmak istediği gittikçe dayanılmaz bir hal alıyordu. <<Her neyse,>> diye devam etti genç adam. <<Beklenmedik bir anda eline geçecek bu büyük para, o hiç sevmediğini söylediğin mesleğini bırakmana yardımcı olur diye düşünmüştüm.>>

<<Ah, ama o Seton'ları tanımadan önceydi Alex.>> diye açıkladı İsabel. <<Senin ailenle yaşamanın yanında , fotomodellik hava gibi kalıyor! Ayrıca, Chris'le evlendiğimde Jason için çalışmıyordum.>>

Alex, İsabel'in söylediklerine cevap vermedi. Genç kadınsa, Virginia Denby'nin ona bıraktığı mirastan ilk haberi olduğunda, eski kocasının akrabalarına nezaket ve sabırla davranmaya karar vermişti. Ama şu anda kendini kaybetmek üzereydi.

<<Neyse,>> dedi isabel, ses tonunun yatıştırıcı olduğunu umarak.<<Neden buluşmamızı istediğini anlayamadım. Şirket işlerini, avukatlarımla görüşebilirsiniz. Ayrıca sen de, Denby şirketinin yönettim kurulunun bir üyesi olmadığına göre...>>
<<Sana demin söyledim,>> diyerek,Alex, İsabel'in sözünü yarıda kesti nazikçe. <<Amcam, o yokken bu işle benim ilgilenmemi rica etti. Ve sende bir zamanlar,Seton ailesinin bir üyesi olduğuna göre, fazla resmi olmayan bir yolla işimizi halletsek daha uygun olur.>>

İsabel kaşlarını çattı, aklı çok karışmıştı. <<Üzgünüm, ama anlayamadım, hangi özel işten söz ediyorsun sen?>>
Genç kadın, Alex'in içini çektiğini duydu, <<Hangisinden söz ettiğimi sanıyorsun?>> diye sordu genç adam sabırla.
<<Bilmiyorum.>> diye karşılık verdi İsabel masumca. >> Okumam gerekip de, okumadığım bazı kağıtlar mı var?>>
<<Kağıtlar mı?>> diye sordu Alex öfke dolu bir sesle. >> Bak kelime oyunlarını bırakalım, oldu mu? Hisselerden söz ediyorum, tabii ki, Lady Denby'nin hisselerinden. Onları hatırlıyorsun, değil mi?>>

Kısa bir sessizlikten sonra Alex, <<Hala orada mısın?>> diye sordu. İsabel kafasını toplamaya çalışıyordu.
<<Durumumu, sana açık bir şekilde anlattığımı sanıyorum,>> dedi genç kadın sakince. <<Büyükannen, o hisseleri bana bıraktı. Ben de onun isteklerine saygı duyuyorum.>>

Kısa ama gerginlik dolu bir sessizlik oldu ve sonra Alex sertçe, <<O zaman, şimdi seninle niye konuşuyorum?>> dedi.

İsabel şaşırmıştı, çünkü aynı soruyu onun Alex'e sorması lazımdı. Gerçekten amcası, ona bu görevi vermişse, Alex için mantıklı bir cevap bulmak zor olabilirdi. Belki de genç kadını aramak, onun fikriydi. Ne yapmaya çalışıyordu Alex? Amcasının başaramadığı şeyi, Alex'in kendisinin başarabileceğini düşünmesi fikriyle İsabel'in suratı ateş gibi yanıyordu.

<<Belki de bunu kendine sormalısın.>> dedi genç kadın.
<<Bu ne demek oluyor?>> diye sordu Alex çok soğuk bir tavırla.
<<Benden, hiç bir zaman uzaka duramadın, değil mi Alex?>> diyerek meydan okudu İsabel. <<Seni seçme şansım varken, Chris'le evlenmem seni çıldırttı!>>

Genç kadın, Alex'in cevabını beklemeden, telefonu kapattığında, İskoçya'dan döndüğünde her şeyin unutulmuş olacağını umuyordu. Bu, hisseleri elinde tutmasının ne kadar akıllıca olabileceğini yeniden düşünmesi için yapılmış bir girişimdi. İsabel, Alex'in Denby'lerin işlerine karışmamakta kararlı olmasına rağmen, payına düşen mirası kabul edip etmediğini merak etti. Sonuçta Alex'in annesi bir Denby'di ve genç adam, aile özelliklerine boş veremeyecek kadar amcasına benziyordu.

İsabel, odaya bavulunu toplamak için döndüğünde, hala üzerindeki rahatsızlığı atamamıştı. Genç kadın, bavuluna neleri koyup neleri koymadığını hatırlamaya çalışıyordu. Ama Alex'in söylediklerini düşünürken, bu işi yapmak hiç de kolay değildi. Ama İsabel sonunda, Seton ailesi ile aklını meşgul etmeyerek bavulunu toplamaya karar verdi.

Seton'lardan herhangi biriyle karşılaşmayalı kaç yıl olduğunu hatırlamaya çalıştı genç kadın. Üç yıl mı? Dört mu? Yoksa daha uzun muydu? Aslında İsabel, bu aileyle bütün bağlantılarını koparalı sadece dört yıl oluyordu. Dört yıl! Bu zaman, genç kadına bir ömür boyu gibi gelmişti çünkü untmak istediği, o kadar çok şey olmuştu ki.

Gri gözer, aynadaki yansımasına bakıyordu. Bu sırada İsabel, gözlerinin derinliklerindeki gölgeyi hemen fark etti. Ama genç kadının duygularını kimseye, hatta kendine bile, belli etmeme kararı bu gölgenin hemen kaybolmasına yol açtı. isabel'in gözleri, her zaman onun en güzel tarafı olmuştu. Gözlerinin, yüzüne kattığı çekicilikle bir servet yapmasa bile hayatını kazanıyordu genç kadın. Burnu oldukça muntazamdı. >Çıkık

elmacık kemikleri, özellikle çok zayıfladığında İsabel'in pek hoşuna gitmiyordu. Boşanmasından sonra, zayıflıktan yüzünün kemikleri iyice belirginleşmiş ve eski haline dönene kadar da aylar geçmişti. Ağzı oldukça geniş, üst dudağı ince, alt dudağı ise çok dolgundu. Jason, her zaman dudağının çok seksi bir kıvrımı olduğunu söylerdi.

İsabel suratını buruşturdu. Jason'ı çok beğeniyordu ve onun bir problem haline gelmemesini ümit ediyordu. Ayrıca genç kadın, başarısız evliliğinden sonra ona akriyerini yeniden kazanması için bir şans verdiğinden dolayı da Jason'a minnet borçluydu. Ama İsabel ona aşık değildi, hiç kimseye aşık değildi. Bir kere aşkı denemiş ve çok zarar görmüştü genç kadın.

Saat neredeyse altı olmuştu. İsabel, bir fincan kahveyi hak ettiğini düşünerek oturma odasına geçip mutfağa girdi. Dairesi pek büyük sayılmazdı. Aslında, bir çok yönden de kullanışsızdı. Ama İsabel yalnız yaşıyordu ve bu yüzden evinin eksiklerini pek önemsemiyordu. Bu yer, genç kadının sahip olduğu ilk ve gerçek yuvaydı.

İsabel, kimsesizler yurdunda büyümüştü. Annesi, onu daha birkaç günlükken terk etmişti.Biraz büyüyünce de çirkin, küçük bir kız halini alınca, kimse onu evlat edinmek istememişti. İsabel'in her zaman boyu, yaşına göre uzun olmuştu. İki yandan ördüğü kızıl saçlarıysa, solgun derisini daha belirginleştiriyordu. Bu durumda ona sağlıksız bir görüntü kazandırıyordu. On dört yaşına geldiğinde, İsabel'in vücudunda,insanların fikrini değiştirmelerine yol açan, bazı değişiklikler olmaya başlamıştı. Zayıf ve solgun saçları, zamanla gür, koyu kızıl bir güzelliğe kavuşmuştu. Kısacası, çirkin ördekçik bir kuğuya dönüşmüştü.

Meslek olarak modelliği seçmesinin doğru olacağını düşünmüştü İsabel. Bu yönden şansı ona yardım etmişti çünkü yurttaki idarecilerden birinin şehirdeki büyük model ajanslarından biriyle bağlantısı vardı. Birkaç yıl sonra, genç kadın aranılan modeller arasına girmeye başladığında, Chris ile tanışmıştı.Bir süre sonra, Chris'le evlenen İsabel, ondan sonra, sonsuza kadar mutlu yaşayacaklarını düşünmüş ama ne kadar yanılmıştı...

Kapı ziliyle, İsabel düşüncelerinden uzaklaştı. Çok garipti, çünkü gelen ziyaretçilerin, binaya girebilmek için kullandıkları alt kapının zili değil, ön kapının zili çalıyordu. ‚Gelen, komşulardan biri olabilir', diye düşündü isabel. Diğer dairelerden oturanlardan, uzak durmaya çalışıyordu genç kadın, çünkü mahremiyeti onun için çok önemliydi.Bu yüzden, kapının yeniden çalındığını duyduğunda, gözlerine sıkılmış bir ifade geldi.

İsabel, ayakları çıplak ve yüzü makyajsız olduğu için kendini bir misafir ağırlamayacak durumda hissediyordu. Ayrıca, saçlarının bir şekile girmesi için iyice taranması da gerekiyordu. İsabel bavulunu hazırladıktan sonra yüzüne masaj yapmayı, güzel bir banyo almayı ve televizyon seyrederken, hafif bir yemek yemeği planlamıştı. Planlarını bozan kim olabilirdi acaba? Genç kadının aklına bir tek Jason geliyordu.Kapıya doğru yürürken, İsabel'in dudakları sabırsızlıkla gerildi.

Tedbirli olması gerektiğini düşünerek kapının zincirini taktı ve, <<Kim o?>> diye seslendi.
Bir süre sessizlik oldu. İsabel kapıyı çalan Jason'sa, beklemekten sıkılıp gitmiş olabileceğini tahmin etti.

<<İsabel,>> dedi bir ses en sonunda. Bunun erkek sesi olmasına rağmen Jason'ınki olmadığı kesindi.
<<Kapıyı aç! Daha konuşmamızı bitirmedik.>>

İsabel sırtını yutkunarak kapıya dayadı. Alex hem de burada! Buna inanamıyordu.

<<İsabel! Orada olduğunu biliyorum. Kapıyı açmaya cesaretin yok mu? Yoksa senin bütün cesaretin telefonu birisinin suratına kapatmak mı?>>

Genç kadın dişlerinin sıktı. Alex'in bu söylediği çok komikti. Burada durmuş, dünyada en çok nefret ettiği adamın, kapının diğer tarafından onu tehdit etmesine, izin veriyordu. Alex yanılıyordu çünkü gen kadın, ondan hiç korkmuyordu.

İsabel, hızla dönerek kapının sürgüsünü açtı, ama zincirini çıkarmamayı tercih etti.

Genç kadın, kapının aralığından baktığında, Chris'ten ayrıldığından beri ilk kez Alex'i gördü. <<Alex! Evlere zorla girmek gibi bir alışkanlığın olduğunu bilmiyordum,>> dedi İsabel iğneleyici bir sesle.

Alex, omzunu kapıya dayayarak, <<Bütün gece burada durmaya niyetim yok, İsabel,>> dedi. <<Ya kıpıyı açıp beni içeri alırsın, ya da kapıyı kırarım. Seçimini yap.>>
İsabel diliyle dudaklarını ıslattı. Ardından <<Buna cesaret edemezsin,>> dedi.
<<Edemez miyim? Dene bakalım, ama sanıyorum ki senin benden daha fazla kaybedecek şeyin var. Komşuların, bu işten hiç hoşlanmayacak. Belki de, polis çağırırlar. Böyle bir şeyin, bu kadar tutucu bir binada nasıl utanç verici olacağını düşünsene.>>

<<Aşağılık herif,>>
<<Şimdi, hatırladığım İsabel'e daha çok benziyorsun. Kapıyı aç.>> dedi genç adam.

İsabel kapıyı açtı ve oturma odasına doğru yürüdü. Alex, daireye girerken, genç kadın sırtını ona çevirdi.

'Hiç değişmemiş', diye düşünü İsabel acıyla. Genç adamın, uzun kirpiklerinin arasındaki siyah gözlerini hatırlaması için, İsabel'in ona bakmasına gerek yoktu. Alex'in boyu, genç kadınınkinden dört santim kadar daha uzundu, vücuduysa oldukça yapılıydı. İsabel, onun spor yapmayı pek sevmemesine rağmen, Londra'daki bir sağlık kulübünde düzenli olarak yüzdüğünü hatırladı. Alex, zengin, başarılı ve kadınlara dayanılmaz derecede çekici gelen bir erkekti. Ayrıca genç kadın, onun acımasız da olduğunu, bedelini ödeyerek öğrenmişti.

Alex, elleri cebinde oturma odasına girdi. Giydiği, lacivert takım elbise, bütün giysileri gibi genç adama çok yakışmıştı. Pantolonunun altından güçlü kasları belli oluyordu.

İsabel, Alex odayı dikkatle incelerken, onun evi hakkında neler düşündüğünü merak etti. Tabii ki, genç adamın alışmış olduğu evlere benzeyemezdi İsabel'in evi. Hele büyük bir arzi üstüne kurulmuş Nazeby'yle karşılaştırıldığında oldukça ufak ve kasvetliydi.

Genç kadın, Alex'in insiyatifi eline almasını beklemektense, kendisinin daha önce davranmasının iyi olacağını düşünerek, <<Ne istiyorsun?>> diye sordu. Alex, donuk bakışlarını İsabel'e çevirdi.
<<Hiç değişmeyeceksin, değil mi İsabel?>> dedi genç adam imalı bir şekilde. <<Hayatın boyunca kimseye karşı bir şey hissettiğini sanmıyorum. Bu yüzden de Vinnie'ye değer verdiğini düşünmek bana inanılmaz geliyor.>>

İsabel derin bir nefes aldı. <<Büyükannenden bahsetmek için mi geldin buraya?>> diyerek omzunu silkti. <<O çok tatlı, yaşlı bir kadındı ve onu çok severdim. Başka ne diyebilirim ki?>>

<<Sever miydin?>> diyerek Alex dudaklarını büktü. <<Lütfen, bunu bana anlatmaya çalışma! Sen kendinden başka kimseyi sevmedin. Chris'i, ne amcamı...>>
<<Yanılıyorsun, Vinnie'yi seviyordum,>> diyerek Alex'in lafını hiddetle kesti İsabel. Sonra genç adamın, onu kendini savunmaya zorladığını fark etti. Bunun üzerine zoraki bir gülümsemeyle, <<Ne oldu Alex?>> diye karşılık verdi uyuşuk bir şekilde. <<Kıskandın mı?>>

Alex'in suratı donuklaştı. <<dediğim gibi, hiç değişmemişsin,>> diye karşılık verdi genç adam, İsabel'i gözleriyle süzerken. <<Güzel ama ahlaksız, ayrıca son derece de bencilsin. Neyse ki, Chris, senden ayrılmayı aklına getirebildi. Henüz başka birisini bulamamış olsa da, en azından mutlu.>>

İsabel dimdik duruyor ve Alex'in sözlerinin, onu hala incitebildiğini genç adama belli etmemeye çalışıyordu. Sonuçta, bu sözleri daha önce de duymuştu İsabel.

<<Her neyse, buraya eski düşmanlıkları konuşmaya gelmedim,>> diye devam etti Alex.

İsabel, omzunu silkerek,<<Onların yerine, yenilerini mi kurmaya geldin?>> dedi alycı bir tavırla.

<<Senin fikrini değiştirmek için,>> diye düzeltti genç adam, İsabel'in cümlesini. <<Şu andaki tutumun, amcamla bağlantı kurmanın ardında yatan nednlere ters düşüyor.>>

İsabel gözlerinin kısarak, <<Anlayamadım,>> dedi.

Alex, genç kadına buktığını belirten bir bakış fırlattı. <<Saçmalamayı bırakalım, oldu mu? Sadece bana, ne istediğini söyle, elimden geleni yapacağım. Amcam, bu hisseleri ne pahasına olursa olsun, geri almak istiyor. Fiyatını sen söyle.>>

İsabel, genç adama bakara,<< Neden söz ettiğini anlamadığımı söylesem, bana inanır mısın?>>
<<Hayur,>> diye karşılık verdi Alex. <<Bağlantı kurmamızı gerektirebilecek, bir tek şey var sadece. bana aptal numarası yapma. Neden bahsettiğimi biliyorsun.>>

Genç kadın kafasını salladı. <<Tama, buraya beni hisseleri satmaya ikna etmek için geldiğini kabul ediyorum. Ama amcanın bundaki rolünü anlayamadım. Şimdiye kadar, Robert'la kurduğum her türlü bağlantı, avukatlarımın yoluyla olmuştur.>>
<<Öyle mi?>> dedi Alex, elini cebinden çıkartıp uzun parmaklarını, ensesindeki gür saçların arasına sokarken. Kosa bir sessilikten sonra genç adam konuşmasına devam etti. <<Roıbert aca, bunu bana söylememişti, ama fark etmez. Senin bu konuyu, biraz daha tartışma istediğini, avukatlarının ona ilettiği açıkça görülüyor. Dediğim gibi, ne istediğini söyle ban. Amcamla konuşup, seni yarın, veya hafta sonu burada yoksa, gelecek haftaya ararım.>>

İsabel kızgınlığını kontrol altına almaya çalışıyordu. <<Bak Alex, üzgünüm ama hala bunun hakkında bir şey bilmediğimi söylüyorum,>> dedi genç kadın.
<<Yalan söylüyorsun,>> diye karşılık verdi genç adam.
<<Hayır, söylemiyorum!>> dedi isabel. Alex'in inatçılığı, genç kadını kızdırmıştı. <<Sen en iyisi amcana git ve onun neler karıştırdığını öğren. Onunla, ne ben ne de avukatlarım bağlantı kurmadık. Ayrıca ben de, senin anlattıklarına, senin benimkilere inandığından daha fazla inanmıyorum,>> dedi İsabel.

Alex, genç kadına kızgın bir şekilde bakarak, <<Yani, sen bu hisseleri hiç satmayı düşünmöediğini mi söylüyorsun?>>

İsabel kafasını salladı. <<Evet,>>
<<O zaman , neden amcam...?>>

Alex, sorusunu yarıda kesmişti. Bu sırada genç adamın suratındaki perde kalkmış ve yüzündeki ifadeden, onun olup biteni anladığını okumuştu., İsabel. Ama kısa bir süre sonra, o perde, genç adamın suratına yeniden inmişti. İsabel, artık onun neler düşündüğünü anlayamıyordu.

<<Gitsem iyi olacak,>> dedi Alex birdenbire diğer elini de cebinden çıkartarak. <<Herhalde amcamın notunu yanlış anlamışım. Vinnie, o hisseleri sana bıraktı ama onları elinde tutmanı beklediğini zannetmiyorum.>>

<<Amcanın, senin ondan daha başarılı olacağını umduğunu söylemek istiyorsun, herhalde,>> dedi İsabel kibirle. Bu sırada, hangi şartlar altında olursa olsun, Alex'in amcasının tarafını tutacağını fark etmesi genç kadını çileden çıkartmıştı.Bir an, sadece bir an için, İsabel genç adamın gözlerinde hayal kırıklığı gördüğünü sanmış ve ona gerçekten yakınlık duymuştu. Ama gördüğü her neyse, şu anda tam bir kontrol altındaydı.

<<Amcamın amaçlarını, seninle tartışmaya niyetim yok,>> dedi Alex kapıya doğru yürürken.İsabel, gözleriyle onu izlerken, genç adamın göründüğü kadar duygusuz olup olmadığını merak etti.

<<O zaman buraya kadar boş yere gelmiş oldun,Alex,>> dedi İsabel nazikçe. <<Amcan, gerçekten senin beni etkileyebileceğini düşünmüş olamaz. Benden nefret ettiğini bilmiyor mu?>>

Alex'in yüz ifadesi sertleşti. <<Birinden nefret edebilmek için, o kişiye karşı bir şeyler hissetmek lazım. Ama neyse ki, bu benim için geçerli değil. Bir insan, grip bir şeye hangi gözle bakarsa, ben de sana o gözle bakıyorum. Ve seni hiç bir zaman arzulamadım sabel.>>

İsabel, nefesini tutarak, <<Bu doğru olamaz,>> dedi.

<<Üzgünüm, ama doğru,>> dedi Alex ani bir hareketle kapıyı açıp dışarıya çıktıktan sonra. <<Hisselerini iyi sakla İsabel:istersen akşam, yastığının altına da koyabilirsin.Herkesi banka hesabına göre değerlendirdiğinden, hisseleri çok güven verici bulacağından eminim.>>

Alex, kapıyı İsabel'in kızgın suratına kapatarak gittiğinde, genç kadın onun peşinden koşup yakalamak ve tırnaklarını, genç adamın kendini beğenmiş suratına geçirmek istemesine rağmen yerinden kıpırdamadı.

bedinur 12.12.2006 08:49

Bölüm Üç

<<Alex, kuzenin burada, seni görmek istiyor.İçeri göndereyim mi?>>

Diana Laurence'ın sesi, genç adamın yanında duran interkomdan gelmişti. Alex sabırsızca içini çekerek, <<Niye?>> diye sordu.

<<Niye mi gelmiş, yoksa niye mi içeri göndereyim?>> dedi Diana kayıtsızca. Patronu, sorusunu açıklayınca, <<Bilmiyorum, Chris'e sormamı ister misin?>> diye karşılık verdi sekreteri.
Alex duraksadı. <<Bir daha ki randevum ne zaman acaba?>>
<<bugün başka randevun yok,>> diye cevap verdi Diana.

<<Artık var,>> dedi Alex. <<Bize... şey... on beş dakika ver ve sonra görüşmeyi yarıda kes, tamam mı?>>
<<Nasıl istersen,>> dedi sekreteri isteksizce.<<O zaman yolluyorum içeriye.>>
<<Tamam, Diana, ama unutma sadece on beş dakika,>> diye hatırlattı Alex.

Kuzeni Christopher, içeri girdiğinde genç adam incelediği dosyaları kaldırmakla meşguldü. Alex bir zamanlar, İsabel Ashley'in kocası olan bu adamı selamlamak için ayağa kalktı.
El sıkıştıktan sonra Alex, <<Otursana,>> dedi. <<Bu ziyaretini neye borçluyum?>>

Christopher Saton, gülerek masanın karşısındaki koltuğa yerleşti. Alex, Chris'in kıyafetine bakarak, bu ziyarete aniden karar vermiş olduğunu düşündü, çünkü giysisi bir bürodan çok,araba yarışına yakışacak türdeydi.Alex ve Chris, bugünlerde birbirlerini çok nadir görüyorlardı. Nazeby'de karşılaştıklarında, birbirlerine hep nazik davranıyorlardı. Ama ikisi de büyüdükten sonra ortak hiç bir şeylerinin olmadığını farkına varmışlar, İsabel olayı da aralarındaki kopukluğun artmasına neden olmuştu.

<<Nasılsın, Alex?>> diye sordu Chris. Alex, kuzeninin onu ziyaret etmesinden büyük rahatsızlık duyuyordu.
<<Ben iyiyim. Ya sen nasılsın?>> diye karşılık verdiğinde, Alex duygularını çok iyi saklamayı başarmıştı.

<<İyiyim, iyiyim,>> derken Chris'in dudakları seğiriyordu. <<kazandığımdan daha fazla kaybediyorum. Ama vakit geçirmeme yardımcı oluyor. Sen de denemelisin.>>

Alex, kendini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. <<Bana göre değil o işler Chris. Bunu bilmen gerekir, hayatımı kazanmak için daha emin yollar denerim.>>
<<Oh, evet,>> derken, Chris'in yüzünde tanıdık bir ifade belirmişti. <<Akıllı ve iyi Alex! Hepimize gösterilen örnek insan! Babamın, her zaman gözdesi sendin. Benimse bu konuda hiç şansım olmadı.>>
Alex içini çekerek, <<Bu doğru değil,>> dedi.
<<Değil mi?>> diye cevap verdi kuzeni şüpheyle. <<babamı görseydin böyle konuşmazdın. Ayrıca bu sıralar İsabel işi onu çok üzüyor.>>

<<Yeter,>> diye bağırdı Alex, koltuğunu geri itip, hızla ayağa kalkarken. <<Seni buraya baban yolladı değil mi? Robert, bana yaptıklarını haklı çıkartmaya çalışıyor. Ayrıca babanın gözdesi olduğuma filan da inanmıyorsun, bu benim yakınlığımı kazanmak için söylediğin bir yalandı.>>
Chris içini çekerek, <<böyle bir şey yapar mıyım?>> dedi.
<<Eğer baban, bu zahmetini karşılıksız bırakmayacaksa, evet,>> diye cevap verdi Alex acımasızca.
<<Bu doğru değil.>>
Alex kuzenini bir süre için donuk bakışlarla süzdükten sonra başını sallayarak sordu. <<Ne dedi sana?>>
<<Kim? Babam mı?,>> dedi Chris.
<<Başka kim olabilir ki?>>

Chris, boğazına toz kaçmış gibi hafifçe öksürdükten sonra, dikkatle konuşmaya başladı.

<<Babam çok üzgün, Alex. Onun kalbini çok kötü kırdın. Kimsenin ona böyle davranmasına alışık değildir. Ayrıca İsabel işine de çok üzülüyor. Eğer o hisseleri sağlayabilecek bir yol varsa, onu mutlaka denemeliyiz. Vinnie'nin böyle bir şeyi yaparken, ne düşündüğünü bilmiyorum ama o hisseler benimdi Alex, benim! Nasıl İsabel'e bırakabildi?>>

Genç adamın dudakları gerildi. <<Belki de teselli olarak bırakmıştır,>> dedi alaycı bir şekilde. Chris kafasını kaldırıp Alex'in suratındaki ifadeyi gördüğünde, onun söylemiş olduklarını düşünüyordu.

<<Oh, çok komik,>> diye mırıldandı Chris, kuzeninin şaka yaptığını anlayınca. <<Her neyse, senin babama çok kötü davrandığını düşünüyorum. Onun sadece şirketi korumaya çalıştığını biliyorsun. Ve sen de, benim gibi o hisselerden bir pay almayı bekliyorsun.>>

<<Ben hiç bir şey beklemiyorum,>> diye karşılık verdi Alex donuk bir sesle. <<Denby şirketinin hepsi senin! Şimdi, eğer bütün söylemek istediğin buysa, yapmam gereken işler var...>>

<<Nasıl görünüyordu?>>

Chris'in ani sorusu, Alex'i çok şaşırtmıştı. Genç adam boynuna doğru yükselen bir sıcaklık hissetti.
<<Efendim, anlayamadım?>> diye sordu, kuzeninin neyi sorduğunu çok iyi anlamış olmasına rağmen.
Chris dolgun, kırmızı dudaklarını, sorusunu tekrarlamadan önce ıslattı.<<İsabel çok değişmiş mi?>>
Alex, kayıtsız bir tavırla, <<Hayır, fazla değil,>> diye karşılık verdi.
Chris, kuzenine doğru biraz eğilerek sordu, <<hala o kadar güzel mi?>>

Alex derin bir nefes alarak, <<Bak Chris, derdin nedir? Onun nasıl göründüğü, seni neden ilgilendiriyor?>>

<<İlgilendirmiyor, en azından fazla ilgilendirmiyor,>> dedikten sonra Chris yeniden arkasına yaslandı. Alex, kuzeninin yakasına yapışıp onu odadan dışarıya atmak için büyük bir istek duydu içinden aniden. <<Ama, kabul etmelisin, zevkim çok iyi. İnsanların gözleri hep İsabel'in üzerinde olurdu bilirsin, özellikle erkeklerindi. Bana bu yüzden düşman olmuşlardı,>> diyerek kafasını salladı Chris, <<Ne kadar yazık!>>

Alex kendini zor tutuyordu. <<Chris,>> dedi tehditkar bir ses tonuyla.Onun yüzündeki ifadeyi gören

kuzeni hemen ayağa kalktı.

<<Tamam, tamam gidiyorum,>> dedi Chris. <<Bir erkeğin arada sırada eski günlerini hatırlamaya hakkı yok mudur? Onun bu kadar kötü bir kadın olduğunu bilemezdim değil mi? Neyse ki, sen onun çekiciliğine kapılmadın Alex. İsabel'in beni aldattığını öğrenmem zaten yeterince kötüydü. Bir de bu işe seninde karışmış olman beni ne hale getirirdi bir düşünsene.>>
Alx, <<İsabel benim tipim değil,>> dedi sertçe.

Chris, hafifçe bir kahkaha atarak, <<Oh, sağol, sanırım bu bir teselliydi,>> dedi.
<<Ne demek istediğimi biliyorsun,>> diye cevap verdi Alex.

Chris ayağa kalktı, kuzeni kadar uzun boylu değildi. <<Sanırım biliyorum,>> dedi. Sonra da ekledi, <<Ama babamla olan anlaşmazlığınız ne olacak? Bu anlaşmazlığın, ilişkinizi bozmasına izin mi vereceksiniz?>>

Genç adam sıkıntıyla içini çekti.>> Chris...>>
<<Tahmin ettiğin gibi, buraya gelmemin nedeni buydu. Babamın bugünlerde sinirleri oldukça bozuk.İsabel'in avukatlarının, satış konusunu tartışmayı geri çevirmeleri bir yana, sen de cüzzamlıymış gibi ondan kaçıyorsun. Gir onunla konuş ve barışın.>>

Penny Hollister, günü ilerleyen saatlerinde Chris'in ricasını tekrarladı. Orta Avrupa Hava yollarında, hostes olarak çalışan Penny, Kuveyt'ten bir gün önce dönmüştü. Geldiği gece, Alex'in birisine yemek sözü olduğu için de, bu geceye kadar buluşmalarına fırsat olmamıştı. Alex'in evine yakın, küçük bir İtalyan lokantasında şaraplarını yudumlarlarken, genç adam önceden planlandığı gibi Nazeby'de bir hafta sonu geçiremeyeceklerini Penny'ye söylemişti. Alex, Penny'ye bunun nedenini açıklarken, kuzeninin eski karısıyla karşılaşmalarından, bazı kişisel ayrıntıları atlayarak bahsetmişti.

<<Doktorlar ne derlerse desinler, sanırım büyükannen biraz bunamış olmalı,>> derken Penny'nin ses tonundan Nazeby gezisinin iptalinden duyduğu hayal kırıklığı hemen anlaşılıyordu. <<Neyi kanıtlamaya çalışıyordu ki? Demek istediğim, onlar boşanmıştı değil mi, yani kuzenin ve o kadın? Artık ailenin bir üyesi olmayan birisine miras bırakması çok garip değil mi?>>

Genç adam yorum yapmadı. Büyükannesinden bu şekilde bahsedilmesinden hoşlanmıyordu. ısmarladıkları yemekler geldiğinde, Alex bütün dikkatini yemeğe verdi.
<<Nasıl biri o?>> diye sordu Penny, uzun bir spagetti tanesini çatalına sararken. Alex cevap vermeden önce, bir kaç saniye karşısındaki kadını süzdü. <<Bir kadın,>> diye cevap verdi sonunda.

<<Bunu ben de biliyorum,>> dedi Penny suratını buruşturarak. <<Ama nasıl görünüyor? Güzel mi? Kuzenini etkileyebildiğine göre bir özelliği olmalı bu kadının.>>

Alex bu konudan söz etmek istemiyordu ama göstereceği isteksizliğin önyargı anlamına çekilebileceğini anlamıştı. Ve genç adamın istediği en son şey, Penny'nin, ricasının Alex tarafından geri çevrilmesinin kişisel nedenlere bağlı olduğunu düşünmesiydi.

<<Şey, biraz sana benziyor,>> diye cevap verdi genç adam, bu söylediğinin ne kadar doğru olduğunu düşünerek. İki kadın, birbirlerine benzemelerine rağmen,Alex, Penny'nin ancak İsabel'in soluk bir kopyası olabileceğini kabullenmek zorundaydı.İsabel'in saçları çok canlı bir renkte, Penny'ninkiyse kehribar rengindeydi. İsabel'in gözleri yeşilimsi gri, Penny'inki açık kahverengiydi.İsabel'in dudakları dolgun ve tahrik ediciydi. Penny'ninki ise pek dikkat çekmeyecek kadar inceydi.

<<Bana mı benziyor?>> dedi Penny cilveyle. <<Ne kadar ilginç! Biraz daha anlat.>>
<<Anlatılacak başka bir şey yok,>> dedikten sonra Alex, ‚İsabel'in daha uzun ve ince olmasından başka' diye düşündü.

<<Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?>> diye sordu Penny, elini masanın üstünden kaydırıp genç adamın bileğini okşamaya başlarken. Kadın, Alex'in öfkesini hissetmişti. Onu yeniden neşelendirmek için, <<Eğer seni kızdırıyorsa, bu konudan bir daha söz etmeyelim. Ama onun yüzünden amcanla aranı açmaya değer mi?>> dedi Penny.

Alex'in yüzü gerildi. <<Bu iki şeyin, karşılaştırılabileceğini pek sanmıyorum. İsabel hakkındaki görüşümün, amcamla yaptığım tartışmayla hiçbir ilgisi yok. Robert amaca ve ben sonunda bir uzlaşmaya varacağız.>>

<<Ama bu hafta sonundan önce değil,>> dedi Penny kederle. <<İsabel Ashley'e lanet olsun! Büyük annene de lanet olsun!>>

Gen adam hiç bir tepki göstermedi. Konuyu değiştirme fırsatı yakaladığı içi memnun olmuştu. Gerçekten de bir süre sonra daha sakin konulara geçmişlerdi.

Ama tam yemeklerini bitirmiş, servis edilecek brandiyi beklerlerken Penny birdenbire, <<Ne işle uğraşıyor?>> diye sordu. Alex, sakinliğini kaybetmeye başladığını hissetti.

<<Kim, ne işle uğraşıyor?>> dedi Alex, Penny'nin kimden söz ettiğini bildiği halde.

<<İsabel Ashley,>> dedi Penny, yalvaran gözlerle Alex'e bakarken. <<Sadece merak ettim o kadar. Belki de hayatını kazanmak için, çalışmak zorunda değildir diye düşündüm.>>
<<İsabel, bir fotomodel,>> dedi genç adam donuk bir sesle. <<Katalog ve diğer benzeri şeyde resmi çıkıyor. Ayrıca, arada sırada televizyon reklamlarında da oynuyor. Bu bilgiler seni tatmin etti mi acaba?>>

<<Görsem, tanır mıyım sence?>> diye sordu Penny gözlerini açarak.

<<Pek sanmam,>> diye cevap verdi Alex sabırsızca. <<Onun gibi yüzlerce kız var. Sadece birkaçı ünlü olmayı başarabiliyor.>>

Brandisini iki yudumda bitiren genç adam,<<Nazeby'ye gelmek istemenin sebebinin Chris olduğunu düşünmeye başlamadan, kalkalım istiyorsan,>> dedi Penny'ye.

Arabaya doğru yürürlerken, Penny Alex'in koluna girmişti. <<Chris'le tanıştığımızı biliyorsun. Pazar günü bütün bankalar kapalı olduğundan, senden para almaya gelmişti,>> dedi Penny ve suratını buruşturarak devam etti. <<Hiç tipim değil. Suratının hatları çok zayıf.>>

Alex, Ferrari'sinin kapısını açarken, kadına sabırla baktı, <<Büyükannemle kuzenime hakaret ettin, daha başka birisi var mı?>>

Penny kızararak , <<Özür dilerim, Chris'e ilgi duyduğumu düşünmeni istememiştim. Hayır, benim sadece eski karısı ilgimi çekti, hepsi bu. Bana neden ayrıldıklarını anlatmamıştın.>>

<<Başka zaman,>> dedi Alex kısaca. <<Seni evine bıraktıktan sonra yapacak işlerim var.>>

Penny'nin suratı asıldı. <<İçeri gelmeyecek misin?>>
<<Bu gece değil,>> diye cevap verdi genç adam arabayı çalıştırırken. <<Yarın sabaha yetiştirmem gereken bir raporum var.>>

Penny, genç adama küskün bir bakış fırlattı. <<Önce amcanla aranızdaki anlaşmazlık yüzünden Nazeby'deki hafta sonu planlarımız suya düştü. Şimdi de, aptal bir rapor yazman gerektiği için benimle yatacak zamanın olmadığını söylüyorsun,>>
<<Tamam, tamam, o zaman beraber gideriz yatağa. Ama hemen ardından eve gitmek zorundayım,>>

dedi Alex ifadesiz bir ses tonuyla.
<<Hayır!>> dedi Penny.
<<Raporu bitirmem lazım,>> diye karşılık verdi genç adam.
<<Demek istediğim o değil,>> diye karşılık verdi kadın öfkeyle. <<Beni kullanmana izin vereceğimi sanıyorsan...>>

<<İkimizin de birbirimizi kullandığını düşünüyordum,>> diyerek Penny'nin lafını soğuk bir ifadeyle kesti Alex. <<İşlerimizin, her zaman önce gelmesi konusunda anlaştığımızı sanıyorum. Sen, Kahire veya Bahreyn'e veya herhangi bir yere gittiğinde, ben hiç sesimi çıkartmıyorum.Sen niye, yapmam gereken şeyler olduğunu söylediğimde şikayet ediyorsun?>>

<<Çünkü Ortadoğu'dan yeni geldim,>> diye açıkladı Penny hiddetle. <<Bir haftadır birlikte olmadık ve sana ihtiyacım var Alex.>>
<<Üzgünüm,>> dedi genç adam.
<<Hayır, değilsin,>> diyerek Penny kendini Alex'ten uzaklaştırdı. <<Ben yurt dışındayken, burada neler yaptığını nasıl bilebilirim? Başka bir kadınla birlikte olabilirsin ve ben bunu hiç bir zaman öğrenemem.>>

Alex derin bir nefes alarak, <<Bu çok saçma,>> dedi.
<<Öyle mi?>> diye karşılık verdi Penny, arabanın koltuğuna gömülürken. <<Sana inanabilmeyi isterdim Alex.>>
Genç adam, <<Fark eder mi?>> diye sordu kayıtsızca. <<Ben seni herhangi bir şekilde kısıtlamıyorum.>>
<<Evet, kısıtlamıyorsun,>> diye karşılık verdi Penny şüpheyle. <<Bundan ne gibi bir sonuç çıkarmam gerekiyor? Başka biri i var?>>
<<Hayır desem, inanacak mısın?>> dedi Alex arabayı, Penny'nin evinin önünde durdururken.
Genç kadın yutkundu. <<Birbirimize güvenebilseydik...>>
<<Güven, çocuklar içindir Penny. Ve bir de uzun süreli ilişkiler kurabilmiş insanlar için. Ama bizim için değil. İkimiz de, özgürlüğümüzün ön planda olması gerektiğini kabul etmiştik,>> dedi Alex.

Penny, dudakları titreyerek cevap verdi. <<Ya ben fikrimi değiştirdiysem?>>
<<Ben değiştirmedim,>> dedi genç adam donuk bir ses tonuyla. Ardından arabadan inen Alex, Penny'nin kapısını açarak, <<İyi geceler Penny, iyi uykular,>>

Alex tam arabaya binerken, genç kadın sordu, <<Seni bir daha ne zaman göreceğim?>>
<<Ben seni ararım,>> dedi genç adam, arabayı çalıştırıp, evine doğru yola koyulmadan önce.

Alex eve döndüğünde, Kerry hala yatmamıştı.
<<Bu gece erkencisin,>> dedi Kerry televizyonu kapatıp, genç adamın peşinden mutfağa giderken.
<<Çay mı istersin, kahve mi? Yoksa daha sert bir şeyler mi içmeyi tercih edersin?>> diye sordu sakince.

<<Kola yeterli,>> diye karşılık verdi Alex, buzdolabının kapısından, bir kutu kola alırken. <<Başka bir şey istemiyorum. Yapmam gereken bazı işler var ve rahatsız edilmek istemiyorum, anlaşıldı mı? Yarın sabah görüşürüz.>>
<<Evet efendim.>>

Alex, çalışma odasına girip kapıyı kapatarak, kendisini masanın yanındaki koltuğa attıktan sonra Penny'ye söylediği bahanenin pek sudan olduğunu düşünmeye başladı. Evet, yazması gereken bir rapor vardı ama bunun için aceleye gerek yoktu. Ama niye? Altı aydır, çok iyi bir ilişkileri olmasına rağmen niye Penny'yle yatmak istememişti?

Bu çıkmaza bulabildiği tek cevabı, Alex kabullenemiyordu. İsabel Ashley'le karşılaşmasının, herhangi bir şekilde, onun bu geceki kararını etkilemiş olması fikri, genç. adama çok gülünç geliyordu.

Alex, kravatını çıkartarak masanın üzerine fırlattı.İlk kez, bu şık döşenmiş oda, ona zevk vermiyordu. Genç adamın canı hiç çalışmak istememesine rağmen dosyaların düzgün bir şekilde yerleştirilmiş olduğu dolaba elini atarak bir dosya aldı. Alex, her zaman için çalışırken huzur bulabiliyordu. Kerry yatmaya giderken, kafasını çalışma odasının kapısından içeri soktuğunda Alex'in çok karışık bir mali analizi incelemeye dalmış olduğunu gördü.

Robert Seton, ertesi sabah Alex'i aradı.
<<Onunla konuşmak istiyor musun?>> diye sordu Diana, patronunun bir önceki gün Chris gittikten sonraki durumunu hatırlayarak. <<On birde toplantın var.>>

Alex duraksadı. <<Neden olmasın?>> dedi kısa bir süre sonra. <<Tamam Diana içeri yolla.>>

Amcasının, başarısından memnun olduğu açıkça görünüyordu. <<BU beni affettiğin anlamına mı geliyor, Alex?>> diye sordu Robert Seton. <<Chris, seninle konuştuğunu söyledi. Bildiğin gibi, onun işlere karışmasını genellikle onaylamam ama bu durumda ona pek kızamıyorum.>>

Alex, cevap vermeden önce alt dudağını ıslatarak bir süre düşündü. <<Ne istiyorsun amca?>> diye koltuğa arkasını yaslarken. <<Tam dört dakika sonra bir toplantım var. kabalık etmek istemiyorum ama gerçekten pek zamanım yok.>>

<<Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum,>> dedi Robert Seton sakin bir tavırla. <<Ve söyleyeceğim şey de, bir kaç dakikadan fazla zamanını almayacak. Haka, bu hafta sonu için Nazeby'ye gelmeni bekliyoruz. Tabii ki, o güzel kız arkadaşınla birlikte. Chris, onu görebilmek için sabırsızlanıyor. Kız arkadaşının çok tatlı olduğunu söyledi bana.>>

Alex içini çekerek, <<Üzgünüm amca, ama bu hafta sonu halletmem gereken bazı işlerim çıktı,>> dedi.

Robert kederle, <<Öyleyse beni affetmedin,>> diye ısrar etti.
<<Bu kararımın, İsabel olayıyla bir ilgisi yok amca?>> diye açıkladı genç adam kısaca.

<<Sana nasıl inanabilirim ki?>> derken, amcasının sesi ümitsiz çıkmıştı. <<Alex, son karşılaşmamızda, benim ve çalışma metodlarım hakkında çok kırıcı şeyler söyledin. Belki de, benim başaramadığımı senin başaracağın gibi çılgın bir fikre kapılarak, seni o kadına hiç yollamamalıydım. İsabel'in, sana karşı her zaman bir düşkünlüğü olmuştur bilirsin. Bir kere deneme fikri, sence çok mu kötüydü?>>
<<Evet,>> dedi Alex inatla.
<<Sen öyle diyorsan, öyledir. Ama biz bir aileyiz Alex ve o kadının aramızı açmasına izin veremeyiz. Lütfen, aramızda geçenleri unutacağını söyle.>>
<<Neden?>> diye sordu genç adam.
<<Neden olduğunu düşünüyorsun?>> dedi Robert soluyarak.

Alex, bir süre düşündükten sonra, <<Belki haftaya olacak yönetim kurulu toplantısı içindir,>> diye cevap verdi.

Odada, bir süre sessizlik hüküm sürdü. Robert, Alex'in düşündüğünden de fazla şaşırmış olmalıydı. yeğenine, şirketin mali danışmanı olduğundan, düzenli bir şekilde şirket raporlarının yollandığını hiç aklına getirmemişti Robert Seton.

<<Hey neyse,>> dedi Robert donuk bir sesle. <<Seninle konuşmam gerekiyor. Bu akşam yemeğini birlikte yiyebilir miyiz?>>

<<Üzgünüm, ama bu akşam doluyum,>> dedi Alex. <<Eğer yarın buraya gelebilirsen...>>

<<Öğle yemeği o zaman,>> diyerek amcası genç adamın sözünü yarıda kesti. <<Yoksa öğle yemeğinde de mi dolusun? Ne yapmaya çalışıyorsun Alex? Zamanının bir kısmını bana ayıramayacağını mı düşünüyorsun?>>

Sonunda, Alex'in amcasına olan sevgisi ağır bastı. Genç adam, saat yarımda, Robert'in önermiş olduğu seçkin Soho Restorant'ın kapısından içeri girerek, barda oturmakta olan amcasına katıldı.

<<Cin tonik mi?>> diye sordu yaşlı adam, kendi bardağını göstererek, <<Seni görmek, beni ne kadar mutlu etti, anlatamam. Ayrıca aramızdaki anlaşmazlığın kalkması da çok güzel. Anlaşmazlıkla bitti, değil mi?>>
<<Sanırım,>> dedi genç adam soğuk bir ses tonuyla. <<Kirli işlerine beni karıştırmadığın sürece.>>

Robert'in dudakları gerildi. <<Neden seni bu işe karıştırdığımı biliyorsun, Alex. İsabel'in kulak asacağı tek kişi olabilirdi, o da sendin.>>

<<Ama bu işe karışmak istemediğimi belirtmiştim,>> dedi sinirle Alex, Robert'in onu nasıl kandırdığını hatırlayarak. <<Bak amca, İsabel Ashley olayını artık kabullenmelisin.>>

<<Yapamam,>> dedi Robert yumruğunu yavaşça barın önündeki masaya vurarak. <<Bu kadının, bana ne yapmaya çalıştığının farkına varmıyorsun.>>

Alex, sabrının taşmak üzere olduğunu hissetti. Amcasından gözlerinin ayırarak, los restoranda gezdirmeye başladığı sırada genç adam, Robert'in güvenebileceği birine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

<<Öyleyse anlat bakalım,>> dedi Alex, yeniden akışlarını amcasına çevirerek. <<İsabel ne yapmaya çalışıyor?>>

<<Gerçekten bilmek istiyor musun?>> dedi Robert kuşkuyla. <<Tamam anlatayım. Dennby şirketinin Mattley kozmetik firmasıyla birleşmesini bloke etmeye çalışıyor.>>

<<Birleşmenizi mi bloke ediyor?>> diyerek kaşlarını çatı genç adam. <<Bunu nasıl yapabilir ki?>>
<<Bana inanmıyor musun?>>
Robert çok sinirliydi. Alex, amcasına anlatmaya devam etmesini söyledi.

<<Aslında olay çok basit, bana karşı oy kullanarak,>> dedi Robert.

<<Senin, Mattley işine girebilmen için, yüzde yetmiş beş sağlaman gerekiyor,>>diye ekledi Alex.
<<Çok doğru.>>
Genç adam duraksadı. <<Peki, İsabel'in ne kadar hissesi var?>>
<<Yüzde otuz,>> dedi amcası donuk bir sesle.
<<Otuz mu?>> Alex'in sesinden, son derece şaşırdığı belli oluyordu.

<<Evet,>> diyerek omzunu silkti Robert. <<Bu benim suçum tabii ki. Vinnie'ye karşı o kadar duygusal davranmayıp, yüzde otuz hisseyi vermeseydim bu duruma düşmeyecektim. Senin yardımına, bu yüzden ihtiyacım var, Alex. İşlerime karışmanı istemiyorum senden, sadece belki bana öğüt vermeyi kabul edebilirsin diye düşünmüştüm..>>

bedinur 14.12.2006 10:22

Bölüm Dört

İsabel aceleyle restorana girdiğinde, saat biri geçiyordu. İçeri girdiğinde, gözlerin ona doğru çevrilmesinden

hiç rahatsız olmamıştı genç kadın, çünkü fotomodel olarak geçirdiği yıllar, ona bu bakışlara aldırmamayı öğretmişti. Şu anda, İsabel'in düşündüğü tek şey, Jason'ın yarım saattir onu beklediğiydi.

<<Biliyorum,>> diye mırıldandı İsabel, Jason'ın kızgın bakışlarıyla karşılaştığında. <<Geç kaldım, ama benim suçum değil bu,>> diye devam etti genç kadın, Jason'ın tuttuğu iskemleye otururken.

Jason Ferry, yerine otururken sordu, <<O zaman kimin suçu? Kuaförden ancak çıkabildiğini söyleme bana.>>

<<Ama öyle,>> diye karşı çıktı İsabel sıkıntıyala. <<Günün bu saatinde, taksi bulmanın ne demek olduğunu bilirsin. En sonunda, bir tanesine binmeyi başardım. Bu sefer de trafik tıkandı kaldı.>>

<<Telefon edebilirdin,>> dedikten sonra Jason garsona dönerek siparişi verdi. <<İki bardak beyaz şarap, biri buzlu olsun.>>

Jason siparişi verirken, genç kadın ceketini çıkartıp,koltuğa gömülmüştü bile. Jason'ın, ona sormadan bir şeyler ısmarlaması İsabel'i artık rahatsız etmiyordu. Ayrıca geç kalma olayını büyütmememsi, genç kadını rahatlatmıştı. Jason çok garip bir insandı, bazen bir çocuk gibi huysuz bazen de çok olgun ve anlayışlı davranıyordu. Kendisi için çalışan modellerin, başarılı olabilmesi için çalışıp çabalıyor, ama aynı zamanda onlara karşı son derece küstah ve sabırsız olabiliyordu.

İsabel, Jason'ı yakışıklı bulmasına rağmen onun çekiciliğine hiç bir zaman kapılmamıştı. Jason, genç kadına her nedense, eski kocasını hatırlatıyordu.

<<Neyse, en azından toplantım başarılı geçti,>> dedi genç adam, İsabel'in elini tutup dudaklarına götürürken. <<Kaba davrandığım için üzgünüm, ama seni çok merak ettim.>>

İsabel gülümseyerek elini geriye çekti. <<Rosun değil,>> dedi garsonun masaya koyduğu bardağa uzanarak. Jasaon'ın bakışlarından gözlerini kaçıran genç kadın , restoranı incelerken, Alex Seton'la göz göze geldi.

İsabel, Alex'i burada daha önce hiç görmediğinden, son derece şaşırmıştı. Birdenbire, genç adamın, bu restorana kasıtlı olarak geldiği fikrine kapılmıştı İsabel. Ama neden? Alex ne elde edebilirdi ki? Son karşılaşmalarından sonra, genç kadının beklediği en son şey, onu burada görmekti. Ala Alex'e eşlil eden kişiyi gördüğünde, isabel'in kuşkuları silinmişti.

Genç kadın, gözlerini hemen kaçırdığı halde, Jason onun surat ifadesinden ters bir şeylerin olduğunu anlamıştı.
<<Ne oldu?>> diye sordu Jasın. <<Yolunda olmayan bir şey mi var? Kendini iyi hissetmiyor musun? Bana anlatabilirsin.>>

<<Bişr şeyim yok.>> dedi isabel, çünkü Jason'ın dikkatine Seton'ların üzerine çekmek istemiyordu. <<Sadece kendimi biraz yorgun hissediyorum, hepsi bu. Herhalde acıktım ondandır.>>

Jason kaşlarını çatarak, << Bana doğruyu söylediğinden emin misin?>> dedi.

Genç kladın, Jason'a soğuk bir bakış fırlatarak, <<Yalan söylemek pek adetim değildir,>> diye karşılık verdi.

<<Pekala,>> dedi Jason Ferry, mönüyü eline alarak. <<Ne yemek istersin?>>

<<Merhaba, İsabel,>> dedi bir erkek sesi.

Genç kadın, kafasını kaldırdığında masanın yanı başında durmakta olan Alex'le göz göze geldi. İsabel,

<<Alex,>> diyerek soğuk bir şekilde selamladı ayakta durmakta olan adamı. Bu selam, genç kadının Alex'e karşı duygularını açıkça belli etmesine rağmen genç adam gülümsedi.

<<Siz, Ferry'siniz, değil mi?>> diye ekledi İsabel'in yanındaki adama dönerek. <<Jason Ferry? Beni hatırlyacağınızı pek sanmıyorum.Ama bir keresinde sizinle bir partide karşılaşmıştık. Siz, Yvonne Hamingway, ben de onun kuzeni Merly French'le birlikteydim. Ben, Alex Seton, İsabel kuzenimin eski karısı olur.>>
Jason ayağa kalkarak Alex'in elini sıkmak zorunda kaldı:isabel'se sinirlerinin gittikçe daha fazla gerildiğini hissediyordu.

Alex, genç kadına dönerek, << Sohbetinizi böyle yarıda kestiğim için bana kızmadığınızı umarım,>> dedi nazik bir şekilde. <<Ama amcamla ben, tam senden bahsediyorduk, İsabel. Bir şeyler içmek için bize katılmak ister misiniz?>>

İsabel şaşkın bakışlarla Alex'i süzdükten sonra, <<Ciddi Olamazsın!>> dedi.

<<Neden olmayayım?>> derken Alex'in gözleri alaycı bir ifadeyle parlıyordu. <<Artık bizim aileden olmaman, arkadaş kalmamamızı gerektirecek bir sebep değil ki. Anlaşmazlıklarımız oldu ama onlar geride kaldı artık. Seninle iyi ilişkiler kurmaya çalışıyoruz.>>

İsabel nefesini tutarak, <<Buna inanmıyorum,>> dedi sinirle.

Genç adamın suratında, duyduklarına şaşırmış gibi bir ifade belirdi. BU sırada Jason araya girerek, <<İsabel,>> dedi sakince. <<Bu adamcağız sadece dostça davranmaya çalışıyor.>> Genç kadının elini tutarak konuşmasına devam etti Jason. <<Korkarım ki İsabel kendini iyi hissetmiyor şu anda. Birkaç dakika önce, çok yorgun olduğunu...>>

<<Ben burada yokmuşum gibi konuşmayı keser misiniz?>> diye çıkıştı İsabel, sinirle elini Jason'ın ellerinin arasından çekerken. genç kadın, daha sonra derin bir nefes alarak Alex'e döndü. <<Sağol, ama ne seninle, ne de amcanla hiç bir şey içmek istemiyorum,>> dedi.

İsabel, genç adamın gözlerindeki zalimce parıltının farkına vardığı sırada, Alex kederli bir şekilde Jason'a omuz silkerek masasına geri döndü.Bu sırada, genç kadın, düşmüş olduğu zor durumu nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

Jason, Alex yeteri kadar uzaklaşır uzaklaşmaz sordu,>> Evet, bu yaptığın pek akıllıca sayılmazdı, değil mi? Ayrıca, bana eski kocanın Seton'lardan biri olduğunu neden söylemedin?>>

İsabel, aniden kendini çok yorgun hissetti. <<Fark eder mi?>> diye karşılık verdi, Jason'ın bütün olanları unutacağını umarak. Genç kadın, mönüyü eline alarak, kararlı bir şekilde, <<Ne yiyeceğimize karar veriyorduk,>> dedi.

Ama Jason onu dinlemiyordu. >>Denby tekstilleri değil mi?>> dedi adam şaşkın bir şekilde. <<Kendi katalogları var biliyorsun. Ferry ajansının, kaçırmaması gereken bir anlaşma olabilir bu.>>
<<Hayır Jason,>> dedi İsabel çok kararlı bir tavırla.
<<Hayır mı?>>
<<Dediğimi duydun,>> diye karşılık verdi genç kadın.

<<Hala acı duyuyorsun, değil mi?>> diye sordu Jason, gözlerini açarak.

<<Sadece...hoşlanmıyorum,>> diye düzeltti İsabel adamın cümlesini. <<Artık başka bir şeyden söz edebilir miyiz? Örneğin yemekten?>>

İsabel, ısmarladığı yemeği, Jason'ı hiç bir orun olmadığına inandırabilmek için büyük bir iştahla yemeğe davet

etti. Restorandan ayrılırlarken, genç kadın bu işi ucuz atlattığını düşünüyordu.

Alex ve Robert Seton, onlardan çok önce restorandan ayrılmışlardı. Genç kadın, Alex'in oraya gelmesinin bir rastlantı olmadığından emindi ve bu yüzden Jason'ın, bir daha oraya yemeğe gitmeme isteğine karşı çıkmayacağını umuyordu.

Jason'ın, o akşamüstü bit toplantısı olduğundan, İsabel evine gidebilmek için bahane uydurmak zorunda kalmamıştı. Jason, planlanan Paris gezisi hakkında konuşmak istediğinden akşam yemeğinde buluşmalarını önerdiğinde, genç kadın itirazını son dakikaya saklayarak, adama onu ikna etmeye çalışması için hiç zaman bırakmamıştı.

<<Tamam o zaman, yarın sabah stüdyoda görüşürüz,>> dedi Jason en sonunda, kızgın bakışlarla İsabel'i süzerken. <<Bu sefer de geç kalayım deme sakın, yoksa kontratını iptal etmeye karar verebilirim.>>

'Öyleyse hiç durma,' dememek için İsabel kendini zor tuttu. Alex Seton ve amcasına olan kızgınlığının mesleğini etkilemesine izin vermesi çok aptalca olurdu. Şu anda yaptığı şey de buydu zaten. Bazen Jason, kaba ve anlayışsız olabilmesine rağmen İsabel onu idare edebileceğini düşündü. Sadece bağımsızlığını kanıtlamak için geliri iyi olan bir işi feda etmek pek akıllıca olmazdı.

İsabel bir taksiye binerek arka koltuğuna gömüldüğünde, Vinnie'nin hisselerini elinde tutması için bu kadar uğraşmasına gerçekten değip, değmeyeceğini düşündü. Alex, ister dostça ister düşmanca davransın amacı belliydi. Genç kadını, korkutup, yıldırmaya çalışmışlar, Alex İsabel'in evine gelerek hisseleri satması için onu zorlamış ama bunların hiçbiri işe yaramamıştı. Avukatları, nazik ve kesin bir şekilde, Seton'lara hisselerin satılmayacağını bildirmişlerdi. Ve şimdi de Seton'lar, İsabel'e zeytin dalı uzatarak değişik taktikler deniyorlardı.

Genç kadın kafasını salladı. Vinnie neden böyle bir şey yapmıştı? İsabel'in eski kocası ve onun ailesi hakkında neler düşündüğünü bilmiyor muydu? Genç kadın Nazeby'yi ilk terk ettiği günlerde, Vinnie onun tek sırdaşı ve yardımcısı olmuştu. Bu yüzden İsabel'in, tekrar Robert Seton'la görüşmek zorunda kalmasının ona ne kadar sıkıntı vereceğini de bilmesi lazımdı. Keşke Vinnie, bu sorumluluğu İsabel'e yüklemeden önce sormuş olsaydı.

Genç kadın evine vardığında, saat üçü geçiyordu. Ayakkabılarını bir kenara fırlatarak, daha rahat bir şeyler giymek için yatak odasına geçti. Evinde en sevdiği oda olan yatak odasının güzelliği bile bugün İsabel'in moralini düzeltmeye yetmiyordu çünkü hala hisseleri ne yapacağına karar verememişti. Virginia Denby, hisseleri genç kadına bırakana kadar, İsabel'in aklından Robert Seton'dan kendine yaptıkları için öç almakaklının ucundan bile geçmemişti. Zamanla evlilik günleri, İsabel için geride kalmış ve bir daha evlenmemeye karar vermişti.

İsabel, üzerindeki giyiyi çıkartarak, bol sarı pantolonuyla lastik ayakkabılarını giydi. Giyinirken saçının dağıldığını fark eden genç kadın suratını buruşturarak saçlarını düzeltti. Sonra da anahtarlarını alarak evinden dışarı çıktı.

Parkta yaptığı uzun koşu sonunda, İsabel'in sinirleri oldukça yatışmıştı. Ama evinin önünde park edilmiş gri Ferrari'yi gördüğünde genç kadın korkuyla irkildi.

'Alex!' diye düşündü İsabel aniden. Veya Chris? Derin bir nefes alan genç kadın, ‚Belki de başka birisinindir araba,' diye geçirdi aklından sakin olmaya çalışarak. Ama bu mütevazı mahallede kimin Ferrari'si olabilirdi ki?

İabel arabaya yavaşça yaklaşmış ve içinde kimsenin olmadığını anlayınca epeyce rahatlamıştı. Merdivenleri çıkarken kapısının önünde beklenmedik bir misafirle karşılaşıp karşılaşmayacağını merak ediyordu.

Kapısının önünde kimsenin olmadığını görünce, İsabel düşündüklerinden dolayı kendine kızdı.

Alex’in onun peşinden koşarak, restoranda onu küçük düşürmesinden ötürü özür dilemekten daha önemli işleri vardır diye düşündü.

Etrafına bir kez daha bakındıktan sonra, genç kadın anahtarını çıkartarak kapıyı açtı. Dairesine girdikten sonra, kapıyı dikkatle kapatıp zinciri yerine taktı. Artık kendini daha güvende hisseden İsabel, kapıya arkasını dönerek oturma odasına geçti.

Pencerenin önünde hareketsiz durarak parkı seyreden adam, İsabel’in yaklaşmasıyla arkasını döndü. Genç kadın, onun gölgesini görür görmez odada yalnız olmadığını anlamıştı. Korktuğunu belli etmemeye çalışarak sordu. <<Nasıl girdin buraya?>>

Alex, dudaklarını alaycı bir şekilde büktükten sonra elini cebinden çıkartarak,parmaklarının arasındaki anahtarı gösterdi.<<Maymuncukla,>> dedi ve anahtarı tekrar cebine koydu. <<İstediğim bir çok şeyi elde edebileceğimi öğrenmiş olman gerekirdi İsabel.>>

<<İçgüdülerime güvenmeliydim,>> diyerek öfkeyle haykırdı genç kadın. <<O arabayı gördüğümde, senin buralarda bir yerde olacağını tahmin etmeliydim.>>

Alex cevap vermek yerine koltuklardan birine oturarak, <<Teşekkürler, oturayım,>> dedi nazikçe. Kollarını koltuğun iki yanına uzattıktan sonra, <<Evet sağol, bir şeyler içersen, ben de içebilirim,>> diye ekledi.
<<Defol buradan!>>

İsabel aklına gelen ilk şeyi söylemişti ve beklediği gibi Alex’ten hiçbir karşılık alamamıştı. Genç adam, oturduğu koltuktan İsabel’i kayıtsız bakışlarla süzüyordu sadece.

’Düşün!’ dedi İsabel kendi kendine. Genç kadın sinirlerine hakim olamadığı sürece, bütün kartlar Alex’in elinde olacaktı.Çünkü fiziksel bakımdan genç adam, İsabel’den daha güçlüydü ve ağız kavgasında da Alex’in kelime haznesi daha zengin olduğundan, gene üstünlük onda kalacaktı. Genç kadının tek şansı Alex’i sinirlendirmekti ve bunu da ayağını yere vurup durmakla başaramazdı

<<Terlemişsin,>> dedi Alex, alaycı bakışlarını İsabel’in üzerinde dolaştırırken. Genç kadın, sırtını Alex’e dönerek, ‚Sakin ol’, dedi kendi kendine. ‚Bırakta, o benim sinirlendiğimi düşünsün. Sakın seni tuzağa düşürmek için yaptıklarından gözün korkmasın.’

Ama ne olursa olsun, İsabel, onun ne kadar çekici olduğunun farkındaydı. Genç kadının gözleri birden Alex’in gömleğinin açılmış düğmesinin arasından görünen kaslı ve bronzlaşmış tenine kaydı. O anda İsabel, anımsamak istemediği anılarla bütün vücudunun titrediğini hissetti. Alex, isabel’in içine düştüğü karmaşayı anlayamadan, genç kadın bakışlarını başka tarafa yöneltti.
<<Kahve ister misin?>> diye sordu İsabel kararlı bir şekilde. Alex’in cevap vermeden önce biraz duraksaması, genç kadına büyük bir zevk vermişti.

<<Tabii, olur,>> derken, Ale’in ses tonu, kendine güvenin biraz sarsıldığını belirtiyordu. İsabel, mutfağa doğru yöneldiğinde rahat bir nefes aldı.

Ama genç kadınnın bu rahatlığı fazla uzun sürmedi çünkü Alex mutfağın kapısına dayanmış, gözünü bile kırpmadan onu seyrediyordu.

<<Büyükannem o hisseleri neden sana bıraktı?>> diye sordu genç adam aniden. İsabel, bütün kanın beynine hücum ettiğini hissetti. <<<Vinnie, Robert amcamın buna nasıl bir tepki göstereceğini tahmin etmiş olmalı çünkü o çok akıllı bir kadındı. Sana bir şeyler bırakmak istediyse neden para bırakmadı?>>

İsabel, Alex’in söylediklerine kızmamaya çalıştı çünkü sorduğu çok mantıklı bir soruydu. Vinnie, bu hisseleri neden ona bırakmıştı? İsabel, bunu bilmeyi gerçekten çok isterdi.

<<Bilmiyorum,>> dedi genç kadın, kahve fincanlarını tepsiye yerleştirirken. <<Süt ve şeker ister misin?>>

<<Aklında kalmamış mı?>> dedi Alex imalı bir ses tonuyla ve ardından ekledi,>> Şekerli ve sütsüz lütfen. Kabul ettiğinden daha fazlasını biliyor olmalısın. Denby'nin bir kısmı eline geçirmek senin fikrin miydi?>>

<<Benim fikrim mi?>> diyerek İsabel sesini yükselttiyse de son anda sinirlerine hakim olmayı başardı. <<Tbii ki benim fikrim değildi,>> diye karşı çıktı genç kadın. <<Bisküvi ister misin? Sanırım kutuda biraz olacak.>>

Alex, cevap vermek yerine, derin bir nefes alarak İsabel'e arkasını döndü. Genç kadın, kazandığı başarının sevinciyle, kaynayan suyu ateşten kaldırmaya gitti.Eğer böyle devam edebilirse, bir daha Seton'lardan korkması için bir neden kalmayacaktı.

Genç kadın, elinde tepsiyle oturma odasına geri döndüğünde, Alex'in koltukta yerini almış olduğunu gördü.Eğer koltukta oturursa, genç adamın vücuduna fazla yakın olacağı için rahatsızlık duyacağını düşünen İsabel, Alex'in karşısında duran iskemleye oturdu. Bu sefer de, genç adamın suratına bakmak zorunda kalıyordu ama fazla seçeneği yoktu İsabel'in.

Genç kadın, tepsiyi koltukla iskemle araında duran ufak masaya koydu. Kahveleri bardaklara boşalttıktan sonra, Alex'inkini ona doğru iterek, gereksiz bir temastan kaçındı İsabel.

<<Jason'ı tanıyor musun?>> diye sordu genç kadın kayıtsız görünmeye çalışarak. Alex, kafasını salladı. <<Biraz,>> diye cevap verdi genç adam.

İsabel, dilini üst dudağında gezdirdikten sonra, <<Jason çok iyi bir fotoğrafçıdır,>> dedi.
<<Bundan eminim,>> dedi Alex.
<<Son on sekiz aydır onun için çalışıyorum.>>
<<Öyle mi?>>
<<Evet,>> dedi İsabel biraz rahatlamış bir şekilde. Düşündüğünden daha kolay olacaktı galiba. Bu tek yönlü konuşmayı, Alex kahvesini bitirene kdar sürdürebilirse, genç adamın kalmak istemesini gerektirecek hiç bir bahanesi olmayacaktı. <<Birkaç hafta önce, İskoçya'da defilemiz vardı. Oh, ama tabii ki sana bundan bahsetmiştim. Çok eğlendik. Hava pek iyi değildi ama hafta sonumuzu o eski şatoda ge...>>
<<Neden İsabel?>>
Alex'in ani sorusu karşısında, genç kadın bir an için şaşırmıştı. Ama sonra dudaklarını masunca ıslatarak sordu İsabel, <<Ne neden?>>

<<Bu bilmece neden?>> dedi Alex, kahveyi bir kenara iterek. <<Kimi incitmeye çalışıyorsun? Robert'i mi? Chris'i mi?>> Genç adam kısa bir aradan sonra ekledi. <<Yoksa beni mi?>>

İsabel nefesini tutu. <<Sen kendini ne sanıyorsun!>>

Alex ayağa kalktığında suratının ifadesi tehditkar bir hal almıştı. <<Ateşle oynamayı seviyorsun, değil mi İsabel? O zaman dikkat et de, elini yakmayasın!>>
<<Korkudan bacaklarım titriyor, >> dedi İsabel. Aslında, bu doğruydu ama Alex bu gerçeği hiç bir zaman öğrenemeyecekti. <<Beni artık korkutamazsın, Alex,>> diye ekledi genç kadın.

Genç adam içini çekerek, <<Seni korkutmaya çalışmıyorum. Restoranda, masana gelmemin tek nedeni Vinnie'nin yarattığı karmaşaya bir çözüm getirmeye çalışmaktı,>> dedi.
<<Gerçekten mi?>> dedi İsabel alaycı bir şekilde. <<Ve sanırım, daireme zorla girmen de bu çözümün en önemli kısmıydı.>>

<<Zorla girmedim,>> dedi Alex dişlerinin arasından.

<<Sana anahtar vermedim.>>

<<Hayır vermedin ve davetsiz olarak kapına gelseydim, beni içeri almayacağını da biliyordum.>>
<<Bu da sana, Seton'lar için neler hissettiğim hakkında bir ip ucu vermeli,>> dedi İsabel kibirle.

Alex, alnına düşmüş siyah saçlarını, uzun parmaklarıyla geriye doğru iterek, <<Seninle kavga etmek istemiyorum İSabel,>> dedi.
<<O zaman git buradan.>>
<<İstediğin bu mu?>>
İsabel, <<İstediğim bu muymuş?>> diyerek aşağılayıcı bir kahkaha attı. <<Bundan nasıl bir şüphe edebilirsin?>>
<<İnsaflı olmak nedir bilmezsin, değil mi?>>
<<Amcan ne kadar insaflıydı?>>diyerek haykırdı genç kadın. <<Chris ne kadar insaflıydı?>>

<<Tabii, bütün bunları intikamını almak için yaptığını baştan anlamalıydım,>> dedi Alex donuk bir sesle.

<<Hiçbir şeyi bilmiyorsun sen!>>İsabel titriyordu. Alex'in bakışlarına daha fazla dayanamayacağını anladığında arkasını dönerek pencerenin kenarına gitti ve parkı seyretmeye başladı. ‚Aman Tanrım', diye düşündü genç kadın acıyla, elini saçlarının arasından sokup ensesindeki kaslara masaj yapmaya başlarken. İşte gene Alex'le kavga ediyordu. Oysa ki İsabel bundan sonra, genç adamın onu sinirlendirmesine izin vermeme kararına varmış ama sonuçta yine kontrolünü kaybetmişti. Alex, Chris'in İsabel'den boşanmasından dolayı, genç kadının hisse satımını kişisel bir olay haline dönüştürdüğüne inanıyordu ve İsabel ne söylerse söylesin, onun bu görüşünü değiştiremeyeceğini biliyordu.

Alex, << Amcama, o hisseleri geri alabilmesi için hiç bir şansı olmadığını söyleyeyim mi?>> diye sorduğunda, İsabel'imn sinirleri artık iyive gerilmişti. Genç kadın, cevap vermek için bir gayret göstermeyince, Alex konuşmasına devam etti. Ama bu sefer genç kadının tam arkasında duruyordu.

<<Biliyor musun, sen bir aptalsın,>> dedi genç adam sertçe. Bu kez Alex'in sesinde eleştiriden bir iz yoktu. <<Bu hisselerin senin için hiç bir önemi yok ve Robert, onları alabilmek için sana çok iyi bir ücret ödemeye hazır. Sana vereceği parayla hayatının sonuna kadar lüks içinde yaşayabilirsin!>>

İsabel, ona doğru dönerek sordu, <<Sen olsan böyle mi yapardın!>>

Aralarında sadece bir kaç santim vardı. Bir birlerine, bu kadar yakın durmak her ikisi içinde rahatsızlık vericiydi.

<<Ben...evet, sanırım,>> dedi genç adam. Bu sırada İsabel, Alex'in boynunda hızla atan damarı görebiliyordu. Genç adam yutkunarak , <<En azından ciddi bir şekilde düşün, o aşağılık Ferry için çalışmak yerine kendi ajansını bile kurabilirsin.>>

<<İsabel, <<Onu çok az tanıdığını söylemiştin,>> diye hatırlattı Alex'e imalı bir şekilde. Genç adam sabırsızca nefes aldı.

<<Jason Ferry'le olan ilişkimi konuşmak için gelmedim buraya,>> diye karşılık vedi Alex csinirle. <<Bak, geçmişi unutup, gelecekle ilgilenemez miyiz? Belki hayatını kazanıyorsun ama pek zengin olduğun söylenemez, değil mi? Demek istediğim, bu daire çok güzel, ama daha iyilerine layık olduğunu düşünüyorum.>>

İsabel, bu ifadeye gücenmiş olmasına rağmen o sırada buna boş verebiliyordu. Bütün ters davranışlarına karşın, Alex'in de uyarılmış olduğunun farkındaydı genç kadın.

İsabel, <<Hala aynı evde mi oturuyorsun, Alex?>> diye yumuşak bir ses tonuyla sordu. Bu sırada genç

kadının sertleşen göğüs uçları kazağının altında oldukça belli oluyordu. Alex de onların farkında olduğundan, bakışlarını İsabel'in suratında tutmaya gayret ediyordu.

<<Nerede yaşadığım seni ilgilendirmez,>> diye cevap verdi Alex, ters bir şekilde. <<İsabel seni kandırmaya çalışmıyorum. Sadece, nelerden vazgeçtiğini düşünmeni istiyorum. Hem de ne için? Amcamın şirketle ilgili planlarını bozmak için. Amcam o şirket için çok çalıştı, çok da başarılı oldu. Eğer Robert olmasaydı, Vinnie'nin sana bırakacak hisseleri de olmazdı. Yoksa şirketin iflas etmesini mi istiyorsun? Eğer öyleyse, işlerini kaybedecek insanları hiç düşündün mü?>>

İsabel kendini rahatsız etmeye başlamıştı. <<Sen avukat olmalıymışsın,Alex,>> dedi genç kadın, sesine alycı bir ifade vermeye çalışarak, <<Mahkemelerde çok başarılı olurdun herhalde çünkü ikna kabiliyetin oldukça iyi.>>
Alex, genç kadının gözlerine bakarak, <<Yani seni ikna edebildim mi?>> diye sordu sinir bozucu bir tavırla.
<<Hisseler konusunda,>> dedi Alex sabırla. <<Cevabın nederi?>>

Genç kadın omuzlarını kaldırarak, <<Ben...bu konuyu düşünmem lazım,>> dedi.Ardından da Alex'in yakasında toz görmüş gibi elini uzatarak, narin kumaşın üzerinde gezdirdi.

<<Ne yaptığını sanıyorsun sen?>> dedi Aelx, İsabel'i bileğinden yakalayarak, elini uzaklaştırdı.
<<Canımı yakıyorsun!>> diye haykırdı İsabel.
<<Yakabilirim,>> dedi genç adam zalimce. <<Beni tahrik etme!>>
<<Ediyor muyum?>> diye sordu genç kadın açık sözlülükle. Bu sırada acıyan bileğini ovuşturuyordu.
<<Ne ediyor musun?>>
<<Tahrik ediyor muyum?>> diye sorarken genç kadın, Alex'in sinirlenmesinden garip bir zevk alıyordu.
Genç adam arkasını döndü.

<<Amcama kararını kendin bildirirsin,>> diye açıkladı Alex, hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken. İsabel, yaptığının ne kadar doğru olduğunu düşünmeden, onun arkasından koştu.

Genç kadın, Alex'in yanından geçerek kapıya ondan önce vararak dayandı. İsabel, genç adamın suratına dikkatle bakıyordu.

<<Ne oldu, Alex?>> diye bağırdı İsabel, hakaret dolu bir ifadeyle. <<Cevabımı bekleyecek kadar cesaretin yok mu?>>
<<Aptallık etme İsabel,>> derken Alex aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu. <<Çekil yolumdan!>>
<<Seviş benimle,>> dedi İsabel ısrarlı bir şekilde. Hemen ardından da, bu davetin ne kadar düşüncesizce yapılmış olduğunu anladı.

Ama Alex'in geçmişte onun gururunu kırmış olduğu gibi, şimdi de genç kadının onun gururunu kırma arzusu karşı koyulmayacak kadar güçlüydü. Genç adamın yolundan çkilmek yerine, isabel onun üstüne doğru yürüyünce, Alex onu tutmak zorunda kaldı.

<<İsabel!>> derken genç adamın sesi çok boğuk çıkmıştı. Genç damın bir anlık boşluğundan yararlanan İsabel, Kendini Alex'in ellerinden kurtarıp ona yaklaştı ve aniden boynuna sarılarak, dudaklarını adamın çenesine değdirdi.

Alex, birdenbire kendini toparlayarak İsabel'i kollarından yakaladı ve geriye doğru hafifçe itti. Genç kadın, Alex'in göründüğü kadar kayıtsız olmadığının farkına vardı. İsabel, genç adama temas ettiğinde Alex'in nefesi nasıl da sıklaşmış, burun delikleri hızla açılıp kapanmıştı. Genç damın teninden gelen mis gibi kokuyu içine çeken İsabel, o anın zevkine varmaya çalışıyordu.

Ama genç kadın, aferi için kendini vaktinden önce kutlamaya başlamamış olsaydı, Alex'in tepkilerinin değiştiği anın farkına varabilecekti. Genç adamın gözlerinde tehlikeli parıltılar belirmişti. İsabel ne yapması

gerektiğini düşünürkeb, onu uzak tutmaya çalışan eller aniden taktik değiştirmiş, bu sefer de genç kadın Alex'ten uzak durabilmek için mücadele vermeye başlamıştı.

<<Evet, istediğin bu değil miydi?>> dedi Alex sertçe, aniden İsabel'i kendine doğru çekerken. <<Öyleyse neden buna karşı çıkayım?>> Genç kadının karşı koymasına fırsat vermeden, Alex ağzını İsabel'in dudaklarının üzerine kapamıştı.

Kısa bir süre sonra, isabel kendini geriye doğru çekerek bu saldırgan temastan kurtulmayı başarmıştı. Ama geriye doğru bir adım atan genç kadın, kapıya çarptığında orada sıkışmış olduğunun farkına vardı. Alex'ten kaçabilmesi için hiç bir yol kalmamıştı. Tüm gücüyle genç adamın göğsünü yumruklamaya başladığında, Alex'in ağzı onunkini bulmuştu işte.

İsabel dişlerini iyice sıkmıştı. Bu arada Alex'in bacaklarının arasına, diziyle vurmaya çalışmış ama genç adam ona, karşı koyabilmesi için hiç bir fırsat tanımamıştı. Alex, genç kadını kapıyla vücudu arasında sıkıştırarak, elerinin serbest kalmasını sağlamış ve İsabel'i okşamaya başlamıştı.

Genç. kadın, onu ısırmaya çalıştı ama başaramadı. İsabel'in çenesinin aniden gevşemesi, Alex'e dilini kadının dudaklarının arasından içerilere doğu kaydırabilmesi için çok iyi bir fırsat vermişti. Genç adamın elleri, artık İsabel'in canını yakmadan nazikçe vücudunun üzerinde dolaşıyordu. Genç kadının karşı koyması zayıfladıkça da öpüşmeleri daha ihtiraslı bir hal alıyordu.

Alex, genç kadını biraz daha kendine çekerek göğüslerini okşamaya başladı. İsabel, ıonun erkeksi vücudunu bütün ağırlığıyla hissediyordu.

<<Oh Tanrım,>> diye mırıldandı Alex, genç kadını biraz daha kendine çekerek. <<Ne kadar iyi olduğunu unutmuşum!>>

İsabel'in tepesini attıran, Alex'in sesindeki acı veren kendini beğenmişlikti. Genç kadın, Alex'in bunları, kendisinin başlatmadığını hatırlatan sesiyle ne yapmakta olduğunun farkına varmıştı. Durumu kontrol etmek isterken, İsabel kontrol altına alınmıştı. Alex'in o andaki zayıflığından yararlanan İsabel, kendini onun kolları arasında kurtarmayı başardı.

<<Defol!>> diye haykırdı genç kadın, Alex'in suratına.

Genç adam çok sakin bir şekilde, <<Bunu söylemek için biraz geç değil mi?>> dedi, İsabel'i alycı bakışlarla süzerken.
<<Defol dedim!>> diye tekrarladı genç kadın sertçe. Ama hala adamın çekiciliğinin etkisindeydi ve bu yüzden de soğukkanlılığını koruması gittikçe zorlaşıyordu.

<<Tamam,>> diyerek derin bir nefes aldı Alex. Ardından İsabel'e alaycı bir şekilde sordu, <<Hisseler konusunda bir karara varabildin mi?>>
<<Seni.. seni aşağılık herif!>>
<<Bu ne anlama geliyor? Evet mi, hayır mı?>>
İsabel inledi. <<Tanrım..Alex, senden nasıl nefret ediyorum!>>
<<Sanırım bu hayır demek,>> dedi genç adam kapıya doğru adım adım yürürken, <<Masajını amcama iletirim.>>

bedinur 15.12.2006 10:36

Bölüm Beş

İsabel, dar eteğini giymiş fermuarını kapatmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. Alçak sesle

söylenirken soyunma odasından içeriye Lauren Bishop girdi.

<<Biraz sabır,>> dedi Lauren yüksek topuklu ayakkabılarını bir kenara fırlatıp, ağrıyan ayağına masaj yapmaya başlayarak. <<Jason'a söyledin ve o da kabul etti, ha. İyimser olmaya çalış İsabel, Helen senin yerine Madrit'e gitmekten mutluluk duyacaktır.>>

İsabl içini çekti. <<Ama Jason'a, bu perşembe yönetim kurulu toplantısı olduğunu söylemiştim. Bunu unutmuş olmasına imkan yok çünkü o böyle şeyleri asla unutmaz.>>

<<Belki de Jason bu işten vazgeçebileceğini düşünmüştür,>> dedi Lauren kayıtsızca, aynaya yaslanıp suratını incelerken. <<Bu modellik ajansının, bana uygun olduğunu düşünüyor musun? Maxine, öyle olduğunu söylüyor ama ben pek emin değilim.>>

<<Maxine, Jason'ın söylemesini istediği şeyi söyler,>> diye karşılık verdi İsabel sinirle. <<Ve ayrıca o toplantıya nasıl boş verebilirim? Neler olup bittiğini bilmem için orada olmam lazım.>>

Lauren içini çekerek, ağrıyan topuklarını dinlendirmek için ayaklarını masaya uzattı. İsabel'le fazla yakın arkadaş değillerdi. Genç kadının tavırları, yakın arkadaşlık kırmayı pek desteklemiyor gibiydi. Ama gene de Lauren'le iyi anlaşıyorlar ve yurt dışı gezilerinde genellikle aynı odayı paylaşıyorlardı.

Lauren, kafasını salladı, <<O toplantıya katılmak senin için neden bu kadar önemli?>> diye sordu. <<Demek istediğim, toplantının bir tutanağını alabilirsin, değil mi? Toplantı raporları yazıyorlardır herhalde.>>

İsabel için çekerek, <<Evet, yazıyorlar,>> dedi
<<Bak işte gördün mü?>>
<<Ama ben orada olmak istiyorum. Orada olmak, benim için çok önemli çünkü Mrs. Denby, böyle olmasını isterdi.>>

<<Mrs. Denby,>> diye yineledi Lauren kafasını sallayarak. <<Sana hisseleri bırakan yaşlı kadın değil mi?>>
<<Evet, öyle,>> diyerek dudağını ısırdı İsabel ve ardından isteksizce ekledi, <<Eski kocamın büyükannesiydi.>>
<<Ah,>> dedi Lauren anladığını belirten bir surat ifadesiyle. <<Ne kadar garip!>>
<<Garip mi?>>
<<Evet,>> diye karşılık verdi Lauren iğneleyici bir şekilde. <<Genellikle büyükanneler torunlarının eski karılarına miras bırakmazlar da.>>
<<Oh!>> dedi İsabel suratı kızararak. <<Hayır, aslında Vinnie'yle ben iyi arkadaştık.>>
<<Vinnie mi?>>
<<Yani Mrs. Denby'yle.>>

<<<Anlıyorum,>> diyerek omzunu silkti Lauren, ama durumu pek anlamış görünmüyordu. <<O zaman , ski kocanı bu perşembe göreceksin.>>

İsabel duraksadı, <<Öyle sanıyorum,>> dedi ardından. Genç kadının, bu karşılaşmayı dört gözle beklediği söylenemezdi.

<<Onun için mi Jason bu işe bu kadar sinirleniyor?>> diye sordu Lauren sakince ve İsabel'in şaşkın bakışlarını görünce ekledi, <<Senin için neler hissettiğini hepimiz biliyoruz İsabel. Jason, bunu saklamaya pek çalışmadı.>>

<<Oh,>> diyerek kafasını salladı genç kadın. <<Bilemiyorum, umarım dediğin gibi değildir. Jason'u çok beğeniyorum ama...>>

<<Ama eski kocana pek benzemiyor, değil mi?>>
<<Hayır!>> diye bağırdı İsabel hiddetle. >>Chris ile bir ilgisi yok bunun. Evliliğimiz bir hataydı, hiç olmaması gereken bir şeydi. Ben...ben çok gençtim ve...>> Genç kadın eğilerek ayakkabılarını bir kenara koydu. <<...evlilik iyi bir fikir gibi gelmişti.>>

Lauren kaşlarını çatarak sordu, <<Ne kadar evli kaldınız?>>
<<İki yıl,>>

İsabel, bu konudan daha fazla bahsetmek istemiyordu ama Lauren'ın merakı iyice uyanmıştı. <<Eee, sonra ne oldu? Hayatına başka birisi mi girdi?>> diye sordu.

İsabel, bu tip sorulardan kaçınarak, şimdiye kadar insanlarla arasına koyduğu mesafeyi koruyabilmişti. <<Başka birisi mi?>> diye tekrarladı İsabel soğuk bir tavırla. Lauren içini çekti.

<<Sadece boşandık o kadar,>> diye hatırlattı İsabel sinirle.

<<Tmam,>> dedi Lauren, genç kadının bu konuda konuşmak istemediğini anlamıştı. <<Sorduğum soruyu unut,. Bir an için, kiminle konutuğum aklımdan çıkıvermiş,>> diyerek İsabel'e arkasını döndü. <<Üstümü değiştirsem iyi olacak.>>

İsabel, çantasını eline alarak Lauren'e şüphe içinde baktı. Özel yaşantısının, ajansta dilden dile dolaşmasını istemiyordu. Lauren'in ağzının da pek sıkı olduğu söylenemezdi. Genç kadın meslektaşına soğuk bir şekilde, <<İyi yolculuklar,>> dedikten sonra stüdyonun arka kapısından çıktı. Arka çıkışı kullanmasının sebebi, Jasonla karşılaşmak istememesiydi.

'Bir hafta kadar
özgürüm,' diye düşündü İsabel. Çarşamba günü Jason, Lauren, Helen, Roger ve iki kız daha Madrit'e uçuyorlardı.İsabel'in bu geziye gitmeyi reddetmesi yüzünden, o akşamüstü Jason'la genç kadın tartışmışlardı. İsabel, Jason'ın tehditlerinden yılmamış ve sonunda işini kaybedecek bile olsa, bu geziye gitmeyeceğini söylemişti. Ayrıca, Denby şirketinin yönetim kurulu toplantısına katılacağını da, on gün önceden patronuna bildirmişti.

Perşembe günkü yönetim kurulunu düşünürken İsabel, Denby ve Mattley şirketleriyle ilgili toplayabildiği yazıları okuması için iki günden az zamanının kalmış olduğunun farkına vardı. Bu iki şirket hakkında, ne kadar az bilgisi olduğunu biliyordu genç kadın. Ama iki gün içerisinde, elinden geldiğince çok şey öğrenmeyi aklına koymuştu. İsabel, Robert Seton'ın küçük bir şirketi Denby'ye katma planını bozmaya, üzerinde fazla düşünmeden karar vermiş olduğunu kabullenmek zorundaydı. Aslında amaçladığı şey, hayatı Robert için zorlaştırmaktı. Ama Alex, şirketin güç durumda kalması halinde, orada çalışanların işsiz kalabileceğini söylediğinde, böyle bir şeyin aklının ucundan bile geçmediğinin farkına vardı İsabel.

Genç kadın, ufak arabasını stüdyodan evine doğru sürerken Alex'in o gece kendini nasıl kaybetmiş olduğunu düşündü. İsabel, kendine hakim olup, genç dama o düşüncesizce davetiyapmasaydı, belki de Alex ona saldırmayacaktı. Ala Alex, İsabel'in tahrikine karşı koyamamıştı. ‚Hem de, bu ilk sefer değil,' diye düşündü acıyla geçmişi hatırlayarak. ‚Alex olmasaydı, Chris'le asla evlenmezdim.'

Genç kadın, o zamanlar çalıştığı ajansı temsil etmek üzere gittiği bir partide tanışmıştı eski kocasıyla. Chris, rakip ajansta çalışan bir modelle gelmişti partiye. Chris'in onunla ilgilenmesi, İsabel'e çok heyecan verici gelmişti, özellikle basın fotoğrafçılarından birinin ona, adamın kim olduğunu söylemesinden sonra. O günlerde bile, Denby şirketinin varisi, en uygun koca adayı olarak görülüyordu. İsabel, o zamanlar çok gençti ve anlatılanlar onu çok etkilemişti.

Arkadaşlarının bütün uyarılarına rağmen, İsabel, Chris'in davetlerini kabul etmeye başlamış ve Chris de ona

eğlenceli bir arkadaş olabileceğini kanıtlama fırsatı bulmuştu. İsabel, ona aşık olmaktan hiç korkmamıştı çünkü kimsesizler yurdunda geçirdiği yıllar ona duygularına kapılmamayı öğretmişti. Bu yüzden Chris’i beğenmesine rağmen, onu ciddiye almıyordu. Ama bütün bunlar, Chris’in babası ve kuzeni Ale’le tanışana kadar geçerliydi. O andan sonra İsabel’in hayatı alt üst olmuştu...

Genç kadın kütüphanede Mattley şirketi hakkında pek fazla bilgi bulamamıştı. Bulduğu bilgiler ise, ne kalkınma planını ne de firmada kaç kişinin çalıştığını belirtiyordu. Sadece müdürlerin adı verilmişti bilgi olarak, İsabel, bu müdürlerden biriyle konuşup ona fikrini sormayı aklından geçirmiş, ama sonra hiç tanımadıkları birine bilgi vermeyeceklerini düşünerek vazgeçmişti.

İsabel’i memnun eden tek şey toplantının, Denby şirketinin Londra ofisinde olmasıydı. Bu ofis, çok büyük bir gökdelenin en üst katındaydı ve toplantı salonuna, bu ofisten geçilerek giriliyordu.

Perşembe sabahı, genç kadın hisseleri satıp, satmama konusunda kararsız olduğunu fark etti. Kendini böyle çetin bir mücadeleye atmakla İsabel’in eline ne geçecekti sanki? Belki de Vinnie, genç kadının hisseleri satacağını düşünmüştü.

Ama İsabel, her nedense yaşlı kadının ondan daha fazla şey beklediğini sanıyordu. Eğer Vinnie ona büyük miktarda para bırakmak isteseydi, mirasını da buna göre ayarlardı. Hayır, Vinnie İsabel’in şirketle bağlantıda bulunmasını istemişti. Ve eğer gizli bir amaçla bunu yapmışsa, bu amaç zamanla kendiliğinden ortaya çıkacaktı.

İsabel toplantı için büyük bir özenle giyindi. Bir an için genç kadın, yönetim kurulundakilerinin akıllarını başlarından alacak kadar seksi bir kıyafet giymeyi düşündü. Ama bundan hemen vazgeçti, çünkü aşırı davranışlarda bulunması, Robert Seton’ın, İsabel’in doğru dürüst karar veremeyeceğini düşünmesine ve genç kadını yönetim kurulunun önünde küçük düşürmesine yol açabilirdi. Kafasına koyduğunu yapabilmesi içinse İsabel’in yönetim kurulu üyelerine, kendinin güvenilir biri olduğunu kanıtlaması gerekiyordu.

İsabel bu yüzden, çok az yırtmaçlı olan eteğinin üstüne kehribar rengi, ipek bir gömlek giip bir de boynuna fular taktı. Kıyafetinin, kadınlığını vurgulaması, İsabel’in çok hoşuna gitmişti. Yüksek topuklu ayakkabılarını giyip saçını topuz yaptıktan sonra aynaya bakan genç kadın, yarattığı imajdan çok memnun kalmıştı. İsabel, yanaklarına açık renkli allığını sürerken ellerinin titrediğini hissetti.

O sabah şehirde araba kullanma eziyetine katlanamayacağını düşünen İSabel, toplantıya taksiyle gitmeye karar verdi. Binanın kapısına yaklaştığında, üniformalı bir adam genç kadına kapıyı açtı. Denby binasının içine giren İsabel asansörlere doğru yürüdü. ‚Telaşa kapılmayı bırak’, dedi kendi kendine, kapısı açık ilk asansöre binerken. ‚Kaybedecek neyin var ki? Hiç biri seni incitemez artık!‟

İsabel onuncu kata kadar tek başına çıktı. B u katta duran asansöre, iki genç sekreter bindi. Sekreterler, genç kadına hiç dikkat etmeden, yapmakta olan dedikoduyu sürdürdüler.. İsabel Alex’in adını duyduğu anda büyük bir rahatsızlık hissetmeye başladı.

<<Ben Chris’in ondan, kuzeniyle bir aşk macerası yaşadığı için ayrıldığını duymuştum,>> dedi kızlardan biri..Sonra İsabel’in varlığını hisseden kız, sesini alçaltarak devam etti, <<Kimden bahsettiğimi biliyorsun Tracy çünkü onu gördün. Alex Seton!>>

Gerçekten mi?>> Diğer kızın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. <<Doğru olduğuna inanıyor musun bunun?>>

<<Bilmiyorum,>> diye suratını buruşturdu arkadaşı. <<Ama ben, Alex Seton’la bir aşk macerası yaşamaya hayır demezdim şahsen. Onun, Mr. Seton’ın oğlu olmaması ne yazık. O kadar yakışıklı olup, bir de bütün bunların senin olduğunu düşünsene!>>

<<Şey...Chris de pek fena sayılmaz,>> diye mırıldandı Tracy. <<Ayrıca binada karşılaştığımız zaman bana

‚Merhaba’ bile diyor. Yani soğuk olduğu söylenemez., hatta tatlı bile denebilir.>>
<<Ama o kadar yakışıklı değil,>> dedi diğer kız kayıtsızca. Daha sonra sesini yükselttiğini fark ederek sustu. Ardından ekledi. <<Ayrıca duydum ki..>>

Bu sırada asansörün kapısı on beşinci sırada açıldı ve iki kız dışarı çıktı. İsabel, tam karşısında duran aynada kendine bakarken, kızların söz ettikleri, Chris’in boşandığı suçlu kadına benzemediğini düşündü. İki kızın söylediklerine önem vermemekle birlikte, İsabek adının yeniden dedikodulara karışmasından rahatsız olduğunu fark etti.

Birkaç saniye sonra, asansörün kapıları on sekizinci katta açıldı. Genç kadın, ‚Keşke bir kat aşağıda inseydim,’ diye düşündü. Çünkü o zaman İsabel’in sakinleşmek için zamanı olacaktı. Bu sırada asansöre binmek için biri beklediğinden, genç kadın, Robert Seton’a ait bir çok ofisin bulunduğu katın girişinde inmek zorunda kaldı.

Kapının yanındaki masada oturan sekreter, onu gördüğünde İsabel’in artık geriye dönüp, biraz kendini toparlaması için zaman kalmamıştı. Robert Seton’ın ofisine gelen büyük ziyaretçileri kontrol eden, ufak tefek sekreter, İsabel’i hemen tanımıştı. Genç kadın, sekreterin masasının yanına giderek ona dostça gülümsedi.

<<Mrs Seton!>> dedi sekreter heyecanla. İsabel’in eski kocasından iki yıl önce boşanmış olmasını önemsemeyerek. <<Sizi yeniden görmek ne güzel. Nasılsınız? Oldukça iyi görünüyorsunuz.>>

İsabel derin bir nefes alarak, <<Miss Ashley,>> diye düzeltti nazikçe. <<Ben de seni gördüğüme memnun oldum Suzan. Hala deliler gibi çalışıyorsun gördüğüm kadarıyla. >>

<<Her zamanki gibi,>> diye onayladı Suzan Lightfood omzunu silkerken. <<Herkesin sizin gibi heyecan verici bir yaşamı olamaz Mrs...Miss Ashley,. Resminizi hep gazete ve dergilerde görüyorum. Ünlü biri olmak, güz<el bir şey olsa gerek. Ama korkarım ki, bana göre değil.>>

İsabel gülümserken, Mrs. Lighfood’un göründüğü kadar açık sözlü olmadığının farkındaydı. Suzan, Robert’in yanında, onun eski gelininden hoşlanmayacak kadar uzun zamandır çalışıyordu.

<<Size bir kahve ikram edebilir miyim?>> diye sordu Suzan. Sekreter, patronuna İsabel’in geldiğini haber verdikten sonra ona oturma odasını önerdiyse de genç kadın buna itiraz etti.

<<Toplantı salonuna hemen geçmem daha iyi olmaz mıydı?>> diye sordu İsabel imalı bir şekilde. <<Beni bekliyorlardı da.>>

<<Oh, evet biliyorum,>> diye karşılık verdi Suzan donuk bir sesle. <<Ama yönetim kurulunun diğer üyeleri henüz gelmediler ve Mr Seton da şu anda çok meşgul.>>

<<Toplantı salonunda beklemekte ısrar ediyorum Suzan.>> dedi İsabel, orada herhangi bir müşteri gibi bekletilmeyi reddederek. Böyle bir durumda kalmış olsaydı Mrs. Denby’nin ne yapacağını merak ederek içini çekti genç kadın. Vinnie, bekletilebilecek tip insanlardan değildi. Hiç şüphesiz, eğer yaşlı kadın orada olsaydı, damadı onu karşılamak için aceleyle odasından fırlayacaktı.

Suzan kısa bir süre düşündükten sonra, <<Pekala,>> dedi, İsabel’in kendisini takip etmesini ima ederek.

İsabel aslında yolu biliyordu ama gene de Mrs. Lightfood’u izlemeye başladı. Robert Seton’ın odasının önünden geçerken, onun sekreterine dikte ettiren sesini duyan genç kadın irkilerek, biraz sonraki karşılaşmayı aklından çıkarmaya başladı.

Toplantı salonu, pek fazla büyük sayılmazdı. Ortada duran masanın etrafında on dört tane iskemle ve her birinin önünde de, temiz bir bloknotla kalem vardı.

<<Mr. Seton’a burada olduğunuzu bildiririm,>> dedi Suzan giderken bu gibi soğuk bir sesle. İsabel, Suzan gibi birinin kendisine göz dağı vermesine göz yumsaydı, Robert Seton’la başa çıkabilmek için ne kadar şansı olurdu ki?

İsabel, el çantasını masanın üstüne koyarken, heyecanını yatıştırmaya çalışıyordu. Bu oda oldukça huzur vericiydi. İçeri süzülen güneş ışınları, odaya sevimli bir hava katıyordu. Duvarlarda, Robert Seton’ın portresi ve bir kaç grafikten başka bir şey asılı değildi.’Robert’in portresinin başkan koltuğunun üzerine asılmış olmasının nedeni, o yokken bile varlığının hissedilmesi içindir’ diye düşündü.

Odanın diğer ucundaki masanın üstüne duran kahve makinesi ve porselen bardaklar İsabel’in gözüne ilişti. Bunların, yönetim kurulu üyeleri için olduğu belliydi. Genç kadın, aniden canının ne kadar kahve istediğini hissederek, kendine bir fincan kahve hazırladı.

İsabel, sıcak kahveden bir yudum alırken, arkasındaki kapının açıldığını duydu. Elinde bardakla döndüğünde, genç kadın eşikte bdurmakt olan eski kocasıyla göz göze geldi. O anda İsabel, kendisinin mi, yoksa Chris’in mi daha fazla şaşırdığına karar veremedi. Mrs. Lightfood’ın, Chris’i içerde istenmeyen bir misafir olduğu konusunda uyarmadığı açıktı. Herhade Chris, o görmeden toplantı salonuna girmişti.

Her şeye rağmen, eski kocasının varlığı İsabel’in aklını beklediği kadar karıştırmamıştı. Nedense, genç kadın hiç bir zaman Chris’i, babasını ve Alex’i suçladığı kadar suçlamamışlardı. Ve bir zamanlar onu küçük görmesine karşın İsabel ondan hiç nefret etmemişti.

<<Susan sana içerde olduğumu söylemedi mi?>> diye sordu genç kadın. Chris’se, ne yapması gerektiğine karar vermemiş bir halde, kapının eşiğinde dikilip kalmıştı.

<<Susan masasında yoktu,>> derken Chris kararını verip odaya girmişti.<<Şey...Gördüğüm kadarıyla kahve içiyorsun. Ben de kendime yapayım,>> dedi.

<<Ben hazırlayayım,>> dedi İsabel. <<Sütlü ve iki kaşık şeker, değil mi?>> diye sordu ardından elini kahve fincanlarına atarak. Bu sırada Chris lapıyı kapatırken başını salladı.

<<Demek hala hatırlıyorsun!>> dedikten sonra yüzünün kızardığını hissetti Chris. <<Demek istediğim şey...Seni yeniden görmek çok güzel İsabel. Neler yaptığını hep merak ediyordum, ama Vinnie’nin bize anlattıklarına bakılırsa, bunu sormama kızabilirsin.>>

İsabel omuzlarını silkerek, Chris’e karşı düşmanlık beslemesinin .ok zor olduğunu düşündü. <<Köprünün altından çok sular aktı Chris,>> dedi genç kadın, kahveye şeker eklerken. <<İkimizin de artık kendine ait hayatları var.>>

Chris, İsabel’in ona uzattığı fincanı alırken kederle güldü. <<Her neyse,>> dedi. <<Harika görünüyorsun.>> İsabel gülümseyerek cevap verdi, <<Sağol. Sende biraz kilo almışsın.>>

<<Gerçekten mi?>> diyerek suratını buruşturdu Chris. <<Yaşadığım hayatın kötüğ yanlarından biri olsa gerek. Sanırım, beni formda tutabilecek bir kadına ihtiyacım var,>> diye ekledi ardından genç adam şakayla karışık. Bunun üzerinde, İsabel’in suratındaki gülümseme kayboldu.

<<Öyle mi?>> diye karşılık verdi genç kadın, Chris’in gözlerinin içine bakarak. Ama İsabel onun gözlerindeki ifadeyi görür görmez, bakışlarını başka yöne çevirdi.

<<Yeniden başlamayalım,>> dedi Chris, genç kadının ardından pencerenin yanına giderken. İsabel yukarıdan şehri seyrederken. Chris devam etti. <<Tanrı aşkına İsabel, kendi kendimin efendisi değilim ve hiç bir zaman da olamadım. Keşke Alex gibi olabilseydim. O, en azından ne istediğini biliyor.>>

İsabel, <<Böyle söyleme,>> diyerek isteksizce Chris'e baktı ve sonra kafasını salladı. <<Kendini hiç bir zaman Alex'le kıyaslama. En azından sen, böyle olduğun için suçlanamazsın. Ama Alex, tamamıyle vicdansız.>>

<<Ama ben senin Alex'i takdir ettiğini sanırdım.>>
<<Senin neler düşündüğünü biliyorum,>> diyerek içini çekti İsabel. <<Ama tek istediğim bu aileden kurtulmaktı Chris. Ya kurtulacaktım, ya da kendime olan saygımı yitirecektim.>>
<<Bravo!>>

Alaycı kutlamayla birlikte çınlayan el çıpma sesi, İsabel'in aniden arkasına dönmesine yol açtı. Genç kadın, söylediklerine kendini o kadar kaptırmıştı ki, nerede olduğunu unutmuştu. Bu sırada, Robert Seton odanın kapısında durmuş, nefretle küçülmüş gözlerle onları seyrediyordu.

Ama İsabel'in dikkatini çeken, Denby şirketinin genel müdürü değildi. Robert Seton'un ardından odaya, uzun boylu esmer ve takım elbiseli bir adam girdi. Yavaş hareketlerle, amcasının yanına yaklaşan adama bakarken, genç kadın, ‚Birbirlerine ne kadar benziyorlar,' diye düşündü.

<<Alex'in toplantıya katılmasına bir itirazın yoktur herhalde, değil mi İsabel?>> diye sordu Robert Seton, genç kadına yaklaşıp elini uzatırken. Robert'in oğluyla eski karısını birlikte gördüğündeki ilk kızgınlığı, İsabel'in aklını karıştırmaktaki başarısı sonucunda azalmıştı. Eski kayınpederi, genç kadının buz gibi ellerini avuçlarının içine alarak, alaycı bir ifadeyle baktı.

Ama İsabel ellerini hemen geri çekti. ‚Benimle açıkça alay ediyor,' diye düşündü kızgınlıkla. Genç kadının, Robert Seton'ı incitebileceği tek yol şirketten geçiyordu, diğer yolların hepsi kapanmıştı.

Alex, İsabel'i selamlamak için, kaşlarını hafifçe kaldırmakla yetindi. Daha sonra kendine kahve koyan genç adam, odadakileri kayıtsız bakışlarla süzmeye başladı. Robert Seton gibi, Alex de davranışlarını tamamen kontrol altında tutuyordu. İsabel, genç adamın, amcasına dairesindeki görüşmelerinden bahsedip etmediğini merak etti.

<<Evet, ne güzel değil mi?>> dedi Robert, oğlunun sırtına hafifçe vurarak. <<Bu kadar aradan sonra yeniden birlikteyiz. Umarım Vinnie bizi görebiliyordur, çünkü istediğini elde etti.>>

İsabel derin bir nefes alarak, <<Vinnie, sizin onun isteklerine karşı koymayı denediğinizi bilseydi acaba o kadar mutlu olur muydu, Mr. Seton?>> diye sordu ve arından sesindeki soğukkanlı tondan cesaret alarak ekledi. <<Sizin hissele için yaptığınız cömert teklifi reddetmek zorunda kaldığımdan ötürü çok üzgünüm. Ama Vinnie'nin vermiş olduğu karara sadık kalmaya zorunlu hissettim kendimi.>>

Robert'in suratı donuklaştı. <<Beni kandırmaya çalışma!>> diyerek dişlerini gıcırdattı yaşlı adam. <<Hepimiz, senin o kadıncağızı parmağının ucunda nasıl oynattığını biliyoruz! Seni sadece kendi çıkarların ilgilendiriyor. Ve doktorlar ne derlerse desinler, Vinnie'nin o hisseleri sana bırakırken aklı başında olduğuna, kimse beni inandıramaz. Tanrım, Vinnie çıldırmış olsa gerek çünkü sen bizim aileden bile değilsin!>>

İsabel'in suratı alev gibi yanıyordu. Genç kadın, Robert'in suçlamalarını yalanlamak için uygun bir cevap ararken, Chris söze karıştı. <<Baba kendini üzme! Ayrıca, ona dil uzattığın sürece İSabel, fikrini değiştirip de sana hisseleri satmayacaktır. Biraz psikolojik yönden yaklaşmalısın. Benim yapmaya çalıştım da bu zaten.>>

İsabel'in dudakları gerildi. <<Demek bunun için bana o kadar nazik davrandın Chris.>> diye sordu genç kadın, eski kocasının aniden taraf değiştirmesine şaşırmış bir şekilde. <<Böyle davranmanın altında bir neden yattığını anlamalıydım çünkü sen her zaman çift taraflı oynarsın.>>

<<Anlamsız tartışmalarla, hiç birimizin bir yere varabileceğini sanmıyorum,>> dedi Alex aniden kahve

fincanını bir kenara koyup, ellerini ceplerine sokarken. <<Kişisel görüşleriniz ne olursa olsun, büyükannem hisseleri İsabel'e bırakmayı uygun gördü. Bunun için, bu konuyu tartışmakla zaman kaybetmekten vazgeçip, İsabel'i, Mattley pazarlısının bütün ilgili şahıslar için yararlı olacağına ikna etmeye çalışmalıyız.>>

bedinur 15.12.2006 19:50

Bölüm Altı

<<Evet, sonunda başardık,>> dedi Robert Seton, sevinçle bürosuna girip kendini koltuğuna atarken.>> Alex, oğlum sen bir harikasın! Bunu daha önce söylemiştim ve de söylemeye devam edeceğim. Akşam yemeği için benim davetlim olmanda ısrar ediyorum.>>

<<Gerçekten çok başarılıydın Alex,>> diye yankılandı kuzeninin sesi, onların peşinden odaya girerken. <<İsabel'i öyle bir sıkıştırdın ki, sıra oylamaya geldiğinde karşı koyacak hali kalmamıştı.>>

<<Ben sadece ona, MAttley şirketinde çalışan insanların başına, bu birleşme olmadığı takdirde neler gelebileceğini anlattım.>> dedi Alex donuk bir sesle. Genç dam, bu başarısından pek memnun görünmüyordu.

<<Ona, bunu nasıl anlattığın önemli,Alex,>> dedi Robert Seton, elini purosunu almak için masaya doğru uzatırken. <<Chris çok haklı. Onu öyle bir köşeye sıkıştırdın ki, karşı çıkmaya kalkarsa diğer hisse sahipleriyle mücadele etmek zorunda kalacağını anladı.>>

<<İsabel'e bu durumu daha önce açıklamış olsaydın, belki de bir çıkmaza girmek zorunda hiç kalmazdın,>> diye karşılık verdi Alex kayıtsızca. <<Her iki tarafın da, birbirini yanlış anlamış olduğu açıkça görülüyor, çünkü İsabel bu birleşmenin nedenlerini anlayınca, durumu hemen kabullendi.>>

<<Sen,onun, beni dinleyeceğini mi sanıyordun?>> diye sordu Robert Seton hiddetle, oturduğu koltukta hafifçe doğrulurken. <<İkimizde...>> oğluna bakarak cümlesini düzeltti Robert, <<Üçümüz de, onu dize getirenin sen olduğunu biliyoruz.Başarını küçümseme Alex. Ne yapılması gerektiğini biliyordun ve onu yaptın. Toplantıda İsabel'e sıkıntılı anlar yaşattın ve bu da çok iyi oldu.>>

Alex ellerini cebine sokarken sordu,>> Bunun anlamı nedir?>>
<<Babam, bu kavgayı bizim değil, İsabel'in başlattığını söylemek istiyor,>> dedi Chris, babasını koruyarak. Alex, dudaklarını bükerek Chris'i süzdü.

<<Bense bu işi, hisseleri almak istemekle bizim başlattığımızı sanıyordum,>> diye karşılık verdi genç adam iğneleyici bir tavırla. <<Belki de elimizdeki kartları göstermeseydik, Mattley pazarlığı bir sorun haline gelmeyecekti.>>

<<Böyle düşünüyor olamazsın!>> diye soludu Chris şaşkınlıkla. <<Tanrım, büyükannemin mirası açıklandığında, sen de en az bizim kadar şaşırmıştın! Hem İsabel'in sana yapmaya kalkıştıklarından sonra...>>

<<Orada dur bakalım,>> dedi Alex sakin bir tavırla. <Babanla birlikte odaya girdiğimizde, ona karşı pek ilgisiz gözükmüyordun. O sırada İsabel'e neler anlatıyordun acaba? Seni kendi tarafına çekeceğine inanıyor gibiydi İsabel?>>

<<Bu doğru değil,>> dedi Chris sıkıntıyla. Ardından, uygun bir cevap bulabilmek için odada hızla gidip gelmeye başladı. <<İsabel.. Şey... Onun tarafını tutmam için beni baştan çıkartmaya çalışıyordu. Tabii ki ben, ona sorumluluklarımı hatırlatıp, babamın tarafını tutacağımı söyledim. Ama bunları söylemem, İsabel'i beni kandırmaya çalışmaktan vazgeçirmedi. Aslında, sen ve babam o sırada içeri girmeseydiniz, kim bilir

neler olacaktı.>>
<<Yalan bu!>> diye bağırdı Alex.

Chris'in sözünü bitirmesine fırsat vermeden, kuzeninin gömleğinin yakasına yapışmıştı. Alex, kuzeninin boğazını bırakmadığından, Chris'in suratı kızarmış ve bir süre nefessiz kalmıştı.

<<Tanrı aşkına Alex,>> dedi Robert yerinden aceleyle kalkıp, iki adamı ayırmak için onlara doğru giderken. <<Neden Chris'in bu kadın hakkında söyledikleri seni bu kadar sinirlendirdi? Zaten İsabel'in bu aileye ilişkisi başladığı günden beri başımızdan dert eksik olmadı. İsabel'in Chris'e yaptıklarından sonra, onun bu kadına karşı terbiyeli davranmasını bekleyemezsin!>>

Alex'in suratı donuklaştı. <<Üzgünüm,>> diye mırıldandı, genç adam, kuzeninin yakasını bırakıp arkasını dönerken, <<Sanırım, bu Tanrının cezası işlerden dolayı sinirlerim çok bozuldu!>>

<<Hangimizin bozulmadı ki?>> diyerek burnunu çekti Chris, üstünü başını düzeltirken. <<Ama sadece Vinnie'nin hisseleri sana bırakmamasına kızdığın için hırsını benden çıkartmana gerek yoktu.>>

Alex hızla kuzenine döndü ama amcası aralarında duruyordu ikisinin. <<Yeter artık!>> diye bağırdı Robert Seton öfkeyle. <<Chris, lafını geri almazsan, bundan sonra faturalarını kendin ödersin ona göre. Alex, hepimizin sinirleri bozuk.Biraz sakinleşmeye çalışalım oldu mu? Ayrıca bu akşam yemeği için, bana hala cevap vermiş değilsin.>>

Alex, derin bir nefes aldı. <<Korkarım ki kabul edemeyeceğim amca,>> derken, genç adam sesine sanki üzülüyormuş gibi bir ton vermeye çalışıyordu. <<Benim..şey..Benim bir müşterimle sekiz buçukta randevum var.Üzgünüm, başka zaman gideriz amca.>>

<<O zaman, bu hafta sonu Nazeby'ye gelmeye ne dersin?>> diye sordu Robert sabırsızca. <<Geçen hafta gelmedin, bari bu hafta sonu gel. Başka bir ziyaretçi beklemiyorum, yani biz bize olacağız. Golf oynamak için harika bir fırsat anlayacağın. Hava iyi olursa yatla da açılabiliriz.

Alex içini çekti, <<Bilemiyorum.>>

<<Ya ben?>> diye sordu Chris hırçın bir şekilde. <<Ben de davetli miyim? Yoksa baş başa mı kalmak istersiniz?>>
<<Saçmalama Chris!>> dedi babası sabırsızca. <<Nazeby, senin evin değil mi? Her zaman başımızın üzerinde yerin olmadı mı?>> Derin bir nefes alarak devam etti Robert, <<Ama, hatırladığım kadarıyla, sen Newcastle'daki araba yarışlarına gideceğini söylemiştin. Yoksa fikrini mi değiştirdin bu konuda da?>>

<<Bu konuda da mı, ne demek?>> diye bağırdı Chris. <<İsabel'le konuşmamız hakkında benim anlattıklarıma değil de, Alex'inkilere mi inanıyorsun?>>

Robert başını sallayarak, <<Böyle bir şey söylemedim.>> dedi.

<<Anlıyorum,>> dedi Chris.

<<Bakın, gitmem gerekiyor,>> dedi Alex aniden,çünkü yeniden bir tartışmaya girmeyi canı hiç istemiyordu. <<Amca, u hafta sonu seni arayıp gelip gelmeyeceğimi bildiririm.>>

Alex, Denby binasından çıktığında, kendini oldukça rahatlamış hissetti. Sabahın erken saatlerinde, gökyüzünde görünen bulutlar dağılmış, hava iyice açmıştı. ‚Bu yazın, ilk doğru dürüst sıcağı,' diye düşündü Alex ve her zaman yaptığı gibi taksi tutmayarak, bürosuna kadar yürümeye karar verdi.

Yolun yarısına gelmeden, verdiği bu karardan pişman olmaya başlamıştı genç adam. Yürürken düşünmek için

zamanı olmuş ve hiç istemediği şeyleri aklından geçirmeye başlamıştı. Aslında ne bu sabahki toplantıyı, ne de Chris'le İsabel'i birlikte gördüğü andaki duygularını düşünmek istiyordu. Ama hepsinden çok İsabel'i düşünmek rahatsız ediyordu Alex'i. Genç kadını toplantıda soru yağmuruna tutması, onu ne kadar sersemletmişti. Ama İsabel, kendi ağzıyla Alex'in avukatlık kabiliyetinin boşa harcandığını söylememiş miydi? Bu yüzden genç adamın, İsabel'i toplantı sırasında köşeye sıkıştırarak, aptal yerine koyduğu için suçluluk duymasına gerek yoktu.

Alex içini çekti ve boş gözlerle çevresine bakarak, yorgun beynini dinlendirecek bir şeyler aradı. Ama yazlık elbiselerini giymiş genç kızlar ve çocuklarını gezdiren anneler, ona sadece hayatının nasıl değişmiş olabileceğini ve İsabel'le ilk tanıştığında aklının ne kadar karışmış olduğunu hatırlattı. Onu Nazeby'de, ilk defa gördüğünden beri kaç yıl geçmişti? Beş mi? Belki de altı? Aslında Alex'in ilk karşılaşmalarını unutabilmesi ve geçmişin etkisinden kurtulabilmesi için yeterli zamandı bu.

Kuzeninin müstakbel karısını ilk gördüğü andaki düşüncelerinin beynine kazınmış olması genç adamı çok rahatsız ediyordu. Alex, İsabel'i unutmaya çalışmasına rağmen, şartlar buna izin vermemeye devam ediyordu. Vinnie öldüğünden beri, hatıralar genç adamı rahat bırakmıyor ve arada sırada, Alex duygularına kapılacak gibi olsa da, hareketlerini hemen kontrol altına almasını biliyordu. İsabel, Chris'den boşandıktan sonra, Alex'in düşünceleri ondan uzak tutabilmesi için biraz kolaylaşmıştı. Ama gene de, genç adam İsabel'in neler yaptığından ve nerede olduğundan haberdar olmuştu. Alex, her zaman genç kadına karşı yumuşadığını hissetse de, Chris'i aklına getirmesi yeterli oluyordu.

Vinnie'nin ölümü, İsabel'in ailedeki konumu ile birlikte bir çok şeyi de değiştirmişti. Virginia Denby, hisselerini İsabel'e bırakmakla, torununun eski karısını Denby ve Seton işlerine karıştırmada büyük bir başarı sağlamıştı.Ayrıca Vinnie, Alex'in genç kadını bir daha görmeme kararını bozmasına yol açarak, genç adamın İsabel'i tam aklından çıkarmayı başardığı sakin günlerini sona erdirmişti.

Alex, genç kadını çok fazla düşündüğünün farkındaydı ve bu da onu rahatsız ediyordu. İsabel'in evinde geçen olaylardan sonra, genç adam onu görme ihtiyacı duymasaydı, amcasının kendisini o sabah ki toplantıya katılması için ikna etmesine asla izin vermezdi. Genç adam, amcasının ricalarını geri çevirmkte oldukça hünerliydi. Ama bu sefer amcasına boyun eğdiğinde, aslında kendisine boyun eğdiğini biliyordu. Çünkü İsabel'i yeniden görmek istemişti. Alex, oraya gidip İsabel'e, aralarında geçenlerin, bir daha asla tekrarlanmayacağına kendini ikna etmek için dayanılmaz bir istek duymuştu.Robert, toplantı salonunun kapısını açtığında, gördüğü manzarayı hatırladıkça, Alex'in hala sinirleri bozuluyordu. İsabel ve Chris'in bir birlerine çok yakın durarak, koyu bir sohbete dalmış olmaları, genç adama onları Nazeby'deki kütüphanede ilk gördüğü anı hatırlatmıştı...

O zaman da bir yaz günüydü. Tek fark, o gün sabahın erken saatlerinde bir fırtınanın kopmuş olmasıydı. Bu yüzden de, Alex Londra'dan yola çıktığında, hava hala nemli ve bulutluydu. Genç adamın, Stony ve Heathcliff ile yapmış olduğu görüşme başarılı geçtiğinden işe alınacağını ümit ediyordu.Daha sonra da Alex'in bu beklentisi gerçekleşmiş ve Arnold Heathcliff, onu telefonla arayarak işe alındığını söylemişti.

Alex, her zaman kendi evi olarak gördüğü evden içeri girip, bu mutlu haberi vermek için amcasını ve büyükannesini aramaya başlamıştı. Bu sırada genç adam, kütüphanede Chris ve yeni kız arkadaşıyla karşılaşmıştı.Robert Seton'ın, son altı haftasının bu genç kadından yakınarak geçmiş olduğunu düşünmüştü Alex o anda.

Genç adam, karşılaşmış olduğu manzaradan aniden bir rahatsızlık duymasının nedeni, amcasının bu kızı hiç sevmediğini açıkça söylemiş olmasından kaynaklandığına inandırmıştı. Aslında orada İsabel'i kuzeniyle görmesinin onu etkilememiş olması gerekirdi, ama gene de etkilemişti.Ve bir anda ikisine karşı, garip bir düşmanlık duymuştu. Bu duygu o kadar güçlüydü ki, Alex'e nazik davranmak bile güç gelmişti.

Alex, geçmişi düşündüğünde, Chris'in garip bir şeyler sezinleyip sezinlemediğinden şüphe ediyordu. Ama kuzeni, hiç bir zaman fazla duyarlı olmamıştı ve o anda da, İsabel'i Alex'e takdim etmek için o kadar

sabırsızlanıyordu ki, genç adamın öfkesinin farkına varmadığı açıkça belli oluyordu.

Alex, genç kadının beklediği gibi biri olmadığını kabul etmek zorundaydı. Amcasının, İsabe^'in fotomodellikteki başarısı hakkında küçültücü sözlerinden sonra Alex, kendini biblo gibi bir sarışın veya aptal suratlı bir esmerle karşılaşmaya hazırlamıştı. İsabel, zayıf ve uzun boyluydu. Saçlarıyla tarif edilmesi imkansız bir renkteydi. Cildi, kusursuz denebilecek kadar pürüzsüz ve güzeldi. Genç kadının gri gözleri, uzun kirpiklerle süslenişti. İsabel konuştuğunda Alex, sesinin ne kadar yumuşak, ahenk dolu ve boğuk olduğunu fark etti. Chris'in, genç kadına çılgınlar gibi aşık olduğu belliydi ve Alex de onu pek haksız buluyor sayılmazdı.

Aradan zaman geçip, Chris İsabel'le evlenmeye karar verdiğinde, genç adam bu konuyla ilgili her tartışmada amcasının tarafını tuttuğunu fark etmişti. Herhangi bir nedenden dolayı, kuzeninin İsabel'le evlenmesi fikri, Alex'i kabullendiğinden de fazla rahatsız ediyordu. Eğer Chris'in fikrini değiştirmek, genç adamın elinde olsaydı, bunu hiç tereddüt etmeden yapardı.

Ama hayatında belki de ilk kez, Chris kendi ayakları üzerinde durmaya çalışarak, ne babasının ne de Alex'in sözlerine kulak asıyordu. Chris aşık olduğunu ve babası onu mirasından mahrum edecek bile olsa İsabel'le evlenmekten vazgeçmeyeceğini söylüyordu.

Vinnie'nin görüşleriyse biraz çelişkiliydi. İsabel'i çok beğenmesine rağmen, bu evliliği pek desteklemiyordu. Ama buna karşın Chris'le İsabel evlendiklerinde, hayır duasını onlardan esirgememişti.

En sonunda Robert Seton da bu evliliğe boyun eğmek zorunda kalmıştı, çünkü bütün kusurlarına rağmen tek çocuğu olan Chris'i çok seviyordu. Düğünün, sonbaharda olması kararlaştırıldı. Genç adam, amcasının, zamanı gelince büyükbaba olacağını düşünerek bu evliliğe razı olduğunu düşünüyordu. Geriye, bu durumu kabullenmesi gereken, bir tek Alex kalmıştı.

Derken, bir kasım sabahı Chris, Alex'i arayarak, ona bir iyilik yapıp yapmayacağını sormuştu. Chris, o akşam üstü Londra'ya gelerek, İsabel'i stüdyodan almayı planlamış ama son anda, eski bir okul arkadaşı Nazeby'ye çıkagelmiş ve Chris de onu yemeğe götürmek zorunda kalmıştı. O gün günlerden cuma olduğundan, Alex nasılsa hafta sonu için Nazeby'ye geleceğine göre, stüdyoya uğrayıp İsabel'i de birlikte getirebilirdi. Chris, böyle bir iyilik yaparsa Alex'e minnettar kalacağını ve hem de kendisinin zor bir durumdan kurtulmuş olacağını söyledi.

Alex'in bu teklifi kabul etmekten başka şansı yoktu. Sonuçta ne gibi bir bahane öne sürebilirdi ki? Genç adam zaten Chris'in nikah şahitliğini yapacağından, yöre papazının yapacağı düün provasına katılmak için hafta sonunu, Nazeby'de geçirmeyi planlamıştı. Bu yüzden de, bir işi çıktığını söyleyemezdi.

Alex, stüdyoya vardığında, İsabel kapının önünde bekliyordu. Genç kadın, onun geleceğini önceden biliyor olmalıydı, çünkü Alex'in kullandığı siyah Posche, onun yanında ani bir frenle durduğunda hiç şaşırmamıştı. Genç adamın, inip ona arabanın kapısını açmasına fırsat vermeden, İsabel kapıyı endi açarak, Alex'in yanındaki koltuğa yerleşti. Bavulunu dizlerinin arasına yerleştirip, emniyet kemerini takmak için eğilirken, genç kadın Alex'e nazikçe gülümsemişti.

<<Teşekküler,>> demişti İsabel, sırtını koltuğa yaslarken. <<Umarım beni Nazeby'ye götürmek,s ana zaghmet vermiyordur.>>

Alex, zahmet verse de hiç bir şeyin değişmeyeceğini söylememek için kendini zor tutmuştu. Çünkü NAzeby'ye gitmek iki saat kadar sürüyordu ve genç adam İsabel'den ne kadar hoşlanmasa da, yolculuğa bir tartışlmayla başlamak fikri ona pek akıllıca gelmemişti.

Bu yüzden Alex, genç kadının teşekkü,rübü kayıtsız bir kaç sözcükle geçirip, aralarındaki ilişkiyi oldukça mesafeli tutabilmek için, trafiğin durumundan söz etmeye başlamıştı.

Ama genç adam, kayıtsız davranışlarına karşın yanında oturan kadının varlığını tüm benliğiyle hissediyordu. Alex, İsabel'i yol kenarında görmesi ile genç kadının arabaya binmesi arasındaki kısa sürede ne giymiş olduğunu çok iyi biliyordu. İsabel'in bu yolculuk için, resmi bir şeyler giymemiş olması genç adamı şaşırtmıştı. Alex, genç kadının stüdyoya girerken, hep üzerindeki yakasız ve mini elbiseye benzer kıyafetler giydiğini tahmin etti. İsabel'in yüzünde hiç makyaj yoktu ve buna rağmen cildi ipek gibi pürüzsüz görünüyordu. Sadece saçları, genel görüntüsüyle bir zıtlık oluşturuyordu. Birisi, büyük bir ihtimalle stüdyonun kuaförü, genç kadının uzun, kızıl saçlarını ince şeritler halinde örmüş ve her örgünün ucuna da seramik boncuklar yerleştirmişti. İsabel, ne zaman hızlı hareket ettirse, bu boncuklar şıkırdıyordu. Çıkan ses rahatsız edici olmamasına karşın alışılmamış olduğundan, Alex bu sesi ilk defa duyduğunda, ister istemez gözlerinin boncuklara takıldığını fark etmişti.

<<Şey...Chris, eski bir okul arkadaşını eğlendirmekle meşgul şu anda değil mi?>> diye sordu İsabel, genç adam Londra'nın merkezindeki trafikten bahsetmeyi bitirince. Alex gibi, genç kadının da, en azından yolculuk süresince, aralarındaki anlaşmazlığı unutmaya çalıştığı belliydi. Genç adam da cevap verirken, kendini aynı doğrultuda hareket etmeye zorladı.

<<Sanırım öyle,>> derken Alex, sesinin İsabel'inki kadar samimi çıkmadığının farkındaydı.
<< Chris'in Haveringham'de geçirdiği günlerden bir çok arkadaşı vardır.>>
<<HAveringham,>> diye tekrarladı İsabel. <<Bu bir okul değil mi? Adını duyduğumu sanıyorum, ama nerede olduğunu bilmiyorum.>>

<<Buckingham,>> diye karşılık verdi genç adam kayıtsızca. <<İNgiltere'in çok güzel bir bölgesidir. Bili misin o bölgeyi? Yoksa Londra mı senin zevkine daha çok hitap ediyor?>>

Alex, bu soruyu kibirli bir tavırla sorduğunun farkındaydı, ama gene de kendine engel olamamaıştı. Genç dam, İsabel'le konuştukça, onu küçük düşürme isteği artıyordu. Bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu, tek bildiği İsabel'in kayıtsızlığının onu çıldırttığıydı.

<<Hayır, Buckinghamshire hakkında pek bir bilgim yok,>> diye cevap verdi İsabel açık yüreklilikle. <<Ama ben Londra'lı değilim, aslında Lincolnshire'de doğmuşum. Çalışmaya başladığımda yerleştim Londra'ya.

Alex, İsabel'in anlattıklarını isteksizce dinliyordu. Genç adam, neden olduğunu bilmiyordu, ama İSabe^'in hep şehirde yaşamış olduğunu düşünmüştü. Alex'in, genç kadının karakteri hakkında fikri o kadar kesin di ki, İsabel'in onun bilmediği yönleri olması, genç adamı rahatsız ediyordu.

Alex, <<Lincolnshire'ın neresindensin?>> diye kayıtsız görünmeye çalışarak sorduğunda, İsabel onu yan gözle süzüyordu.

<<Pek emin değilim,>> diye karşılık verdi genç kadın kederle. <<Ben kimsesizler yurdunda büyüdüm ve bu yüzden de ailemi hiç tanımadım. Sadece, ben bir kaç günlükken annemin beni terk ettiğini biliyorum>>

Alex çok şaşırmıştı. Demek bu yüzden Chris, İsabel'in anne ve babasının öldüklerini, bunun için de düğüne gelemeyeceklerini söylemişti. Eğer Robert Seton, bu kızın yetim olduğunu bilseydi, Chris'in blöfünü görmeye karara vermesi işten bile değildi.

İsabel, <<Çok mu şaşırdın?>> diye sorduğunda, Alex kafasını toparlamaya çalışıyordu.

<<Biraz,>> diye cevap verdi Akex ve sonra ısrarala sordu, <<Hiç annenle babanın kim olduğunu bulmaya çalıştın mı?>>

İsabel, başını salladı, <<Hayır,.>> Bir süre duraksadıktan sonra, <<Eğer annem, kendi kızını terk edebilecek bir insansa, onunla tanışmak istemediğime karar verdim.>>

Tam bu sırada, ana yola girmek üzere olduklarından, Alex arabayı yavaşlatmak zorunda kalmıştı. Bir kaç dakika sonra genç adam, <<Ya baban, onu bulmaya çalışmadın mı?>> diye sordu.

İsabel içini çekti. <<Benim varlığımdan haberi bile olduğunu sanmıyorum,>> diye cevap verdi. <<On sekiz yıl önce insanlar, şimdi oldukları kadar açık göüşlü değillerdi. Annem, doğumumu bir sır olarak tutmuş olabilir. ŞİmdiI, bir hatayı yeniden kurcalamak aptalca olmaz mı?>>

Alex omuzunu kaldırdı, <<ÇOk felsefi düşünüyorsun.>>

<<Sadece pratiğim,>> diyerek düzeltti İsabel sakince ve ardından hafif bir kahkaha attı. <<Sana bütün bunları neden anlattığımı bilemiyorum. Dur bakayım, birisini tutuklarlarken ne derler, ‚Söyleyeceğin her şey kayıtlara geçecek ve ilerle aleyhine delil olarak kullanılabilir' Senin de yapmayı düşündüğün bu mu? Her şeyi gidip amcana anlatacak mısın? Ona, bu evliliği önlemeye çalışması için başka bir neden vermeye can atıyorsun, değil mi?>>

Genç dam, İsabel'e soğuk bir bakış fırlattı. <<Eğer Chris bunları amcama söylememeyi tercih etmişse ben niye söyleyeyim?>>

<<Çünkü amcanın gözdesi sensin,>> dedi genç kadın. <<Oh, onun oğlu veya varisi olmasan bile, güvendiği tek kişi sen değil misin? Ayrıca benim hakkımda fikirlerini destekleyen de sensin.>>

Alex'in dudakları gerildi. <<Nelermiş onlar?>>
<<Ne?>> diye sordu İsabel şaşkınlıkla.
<<Senin hakkındaki fikirlerim neymiş?>>

Genç kadın, <<Oh,>> diyerek başını öne doğru eğdiğinde, saçındaki ufak boncuklar narin ensesine çarparak şıkırdadı. <<Benden hoşlanmıyorsun, hiç bir zaman da hoşlanmadın. Ama kalp kalbe karşıdır, bu yüzden söylediklerimi yalanlamaya kalkma.>>

Alex, direksiyonu sıkıca kavrayarak, <<Beni hiç tanımıyorsun,>> dedi.

<<Hayır, tanıyorum,>> diye karşılık verdi genç kadın, derin bir nefes alarak Alex'e baktı. <<Duygularını sakladığını pek söyleyemem. Chris'le znegin olduğu için evlendiğimi sanıyor, mesleğimi de küçümsüyorsun.>>

Genç adamın nefesi düzensizleşmişti. <<Senin bir mesleğin yok ki!>> diye cevap verdi sonunda. <<Fotoğraf makinasının önünde soyunmak, pek meslek sayılmaz...>>
<<Ben soyunmuyorum,>> diye haykırdı İsabel öfkeyle.

<<Yeterince para verseler, onu da yapardın.>> diye karşılık verdi Alex, soğuk bir tavırla.

Bir süre arabada sessizlik hüküm sürdü. Genç kadın, Alex'in suratını görmemek için kapıya doğru döndüğünde, dizleri yandaki kapı koluna değiyordu. Alex'se, her zaman kafasını dinlendiren araba kullanmaya konsantre olmaya çalışıyordu. Ama genç adam,her ne kadar İsabel'e aldırmamaya karar verdiyse de gözleri, dizinin üzerindeki, yumruk halini almış, ince uzun parmaklı narin ellerine kaymıştı. Alex, genç kadının kısa eteğinin ortaya koyduğu güzel bacaklarının ne kadar tahrik edici olduğunu düşündü. İsabel, zerafetiyle, giydiği kıyafetlere ayrı bir güzellik katıyordu. Ve genç dam, onun doğal bir çekiciliğe sahip olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı.

İsabel, tanımadığı bir yoldan gittiklerinin farkına varmış ve yoldaki işaretlere bakarak, Alex'in onu ereye götürdüğünü anlamaya çalışıyordu.Genç adam, Chris'in iki nokta arasındaki en kısa yolu seçme alışkanlığını bildiğinden, kuzeninin İsabel'i bu yoldan hiç Nazeby'ye götürüp götürmediğini merak etti. Alex, genç kadının belki de onu amcası için kaçırdığını sanarak korktuğunu düşündü. Belki de İsabel'i öldürüp, cesedini ıssız bir

köşeye atacaktı.

<<Sadece yirmi mil kadar bir yolumuz kaldı,>> diye bir açıklama yaptı Alex sonunda. Gerçi genç adam kabullenmek istemiyordu am, bu açıklamayı İsabel'i doğru yolda olduklarına inandırmak için söylemişti.
<<Öyle mi?>> dedi genç kadın.
<<Ben yalan söylemem,>> diye karşılık verdi Alex, sert bir şekilde. <<Bu yol belki bir kaç mil daha uzundur ama o trafikte sıkışıp kalmaktan iyidir. Ayrıca,>> diye ekledi genç adam kendini savunmak istermiş gibi, <<Manzarası da daha iyidir.>>

İsabel, omzunu silkerek. <<Şikayet etmiyordum, değil mi?>> dedi.

Alex, çok sinirlenmişti.>> Senden biraz daha nazik konuşmanı istesem, çok şey istemiş olmam herhalde.>>

<<Nazik ha!>> diyerek İsabel, Alex'in lafını kesti. Genç kadının gözlerinde vahşi bir ifade belirmişti. <<Bana söylediklerinden sonra mı? Seni küstah, aşağılık herif! Eğer Chris,senin harika bir insan olduğunu düşünmeseydi, bir daha asla suratına bakmazdım.>>

Genç adam farkında olmadan frene basmıştı. Sinirinden zorla nefes alabilen Alex, hiç duraksamadan direksiyonu yolun otluk tarafına kırdığında, otların arasında bir hendek olup olmaması umurunda bile değildi. Ama şanları vardı çünkü Porsch'un tekerlekleri, sabahki fırtınadan ıslanmış çimlerin üzerinde biraz kaydıktan sonra araba, bir kaç sarsıntının dışında kazasız belasız durabilmişti.

Alex, kafasını genç kadına çevirdiğinde, gözleri öfkeyle parlıyordu. Genç adam, İsabel'e fiziksel bir saldırıda bulunmaktan kendini alıkoyabilmek için, o anda aklına gelen ilk şeyi söyledi. <<Eğer böyle düşünüyorsan, sana Nazeby'ye tek başına gitmeni öneririm.>> Bunları söylerken Alex, direksiyona sıkıca yapışmıştı. <<Hadi, in arabadan! Seni oaraya götürecek daha hoşlandığın birini bulabileceğine eminim.>>

İsabel'in yüzü sararmıştı. <<Ciddi olmazsın Alex,>> diyerek yutkundu genç kadın.

<<Nazeby'den yaklaşık on dokuz mil uzaktayız,>> dedi Alex sertçe. <<Yani sana ilk konumumuzu belirttiğim yerden bir mil uzakta. Ne o, korkuyor musun yoksa? Senin gibi bazı özel yetenekleri olan birisinin korkmaması lazım?

İsabel nefesini tutarak sordu, >> Böyle bir şey yapmayacaksın değil mi?>>
<<Bana inansan iyi edersin.>>

Genç kadın burnunu çekerek sordu. <<Ya Chris'e ne anlatacaksın?>>

Alex omzunu silkti. <<Belki de ona hiç bir şey anlatmam. Şimdi o düğün rezaletindeki rolünü oynamaktan vazgeçip, Londra'ya geri dönebilirim.>>
<<Bunu yapamazsın,>> dedi İsabel, Alex'e bakarak.
<<Yapamaz mıyım?>>

Genç dam, gözünü bile kırpmadan İsabel'e bakıyordu. Sonunda genç kadın durumu kabullendi. <<Tamam,>> dedi çok donuk bir şekilde. <<Bir kere şansımı denerim. Burada, tren, otobüs gibi şeyler vardır mutlaka. Nazeby'ye gidebilmek için senin yardımına ihtiyacım yok?>>

İsabel, şiddetle arabanın kapısını açtı ve ufak bavulunu, yolun kenarındaki otların üzerine fırlattı. Alex, İsabel'in kendisine inanarak, orada bırakılacağını gerçekten kabullenmiş olduğunun, farkına vardı. Sinirlerinin son derece bozuk olmasına rağmen, genç adam İsabel'i orada bırakamayacağını biliyordu. ‚Acaba Chris ne der?' diye sordu kendi kendine Alex. Ama onu düşündüren tek şey, kuzeninin tepkisi değildi. İsabel'i bu ıssız yolda bırakırsa, birinin saldırısına uğrayabilirdi. Ayrıca hava hala bulutluydu ve akşam gittikçe yaklaşıyordu. Eğer bir fırtına çıkarsa, etrafta bolca ağaç olması tehlikeli olabilirdi.

<<Boşver,>> dedi Alex, elini uzatıp genç kadını omuzundan yakalarken. Karşı koyma sırası şimdi de İsabel'e gelmişti.

<<Çek ellerini üstümden,>> dedi genç kadın buz gibi bir sesle. <<Sinirlerin bozulduğunda bana istediğin gibi davranabileceğini mi sanıyorsun? Beni NAzeby'ye götürmeni ben istemedim, Chris çok ısrar etti. Ve ben de aptal gibi, en sonunda benimle dost olmak istediğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Senin kafanda iyi bir düşünceye yer olmadığını, çünkü çok fazla amcana benzediğini anlamalıydım!>>

Alex'in dudakları gerildi. <<Sana söylediklerimi unut dedim,>> diye tekrarladı sertçe. <<Şimdi dram yaratmayı bırak da bavulunu yerden kaldır. Hala önümüzde epey bir yol var ve yemekten önce duş almak istiyorum.>>

İsabel, <<Seni engelleyen mi var?>> demesine rağmen bavulunu yerden kaldırmak için, hiç bir girişime bulunmadı. Alex sıkıntıyla içini çektikten sonra, dışarı çıkıp bavulu kendi almaya karar verdi.

Ama Alex, İsabel'in omzunu bırakır bırakmaz genç kadın arabadan dışarı fırlamış ve bavulunu kaptıktan sonra yandaki çitte bulunan delikten geçerek, tarlada yürümeye başlamıştı. Alex de arabadan inerek, genç kadının peşine düşmüştü.
<<İsabel,>> diye haykırdı Alex, genç kadının ardından. <<Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyorsun?>>

Genç adam, çiti geçmeye çalışırken,İsabel ondan yüz metre kadar ilerdeydi. Bu sırada Alex'in saçları,çitin yanındaki yabani gülün dikenine takılmış ve canı çok yanmıştı. Daha sonra üstüne başına bakan Alex, ceketinin otlardaki dikenler tarafından parçalanmış, pantolon paçalarının da nemli çimler yüzünden ıslanmış olduğunu gördü. ‚Ah onu bir elime geçirirsem', diye düşündü genç adam öfkeyle. Ama tehditlerin İsabel'i geri getirmeye faydası olmuyordu. Bu yüzden Alex,söylenerek, onun peşinden gitmeye devam etti.

İsabel arabadan daha önce ayrılmasına rağmen Alex'in ayakkabıları topuksuz ve bacakları da daha uzun olduğundan, aralarındaki mesafe gittikçe kapanıyordu. Bunun yanı sıra İsabel, istemeyerek ufak bir çamur gölcüğünün içine girmiş ve otlaktaki inek sürüsü, kafasını kaldırarak merakla onu süzmüştü. İsabel, ayaklarının soğuk çamura gömüldüğünü hissetti ve dengesini sağlamak için bir süre çabaladı. Ama sonuçta bataklığa benzeyen çamur tabakasının içine düşmekten kurtulamadı.

Alex, İsabe^'i tam ellerinin yardımıyla ayağa kalkmaya çalışırken yakalayabildi.Genç adam ona olan tüm kızgınlığına karşın, dudaklarına yayılan gülümsemeyi önleyemedi. Dizleri ve elleri çamur içindeyken, genç kadının durumu her nedense Alex'e çok dokunaklı ama aynı zamanda da komik gelmişti.

<<Hareket etme,>> dedi Alex, genç kadın sulu çamurdan kendini kurtarabilmek için debelenip dururken. <<Yeniden dengeni kaybedersin. İşte burada,>> diyerek genç adam, cebinden bazı kağıtlar, kalemini ve cüzdanını çıkarttıktan sonra pahalı ceketini yere serdi.<<Şunun üzerine bas da, yanıma gel. Benim durduğum yer oldukça kuru.>>

İsabel duraksadı. <<Ama ceketin?>>

<<Arabada bir tane daha var,> dedi genç adam kayıtsızca. <<Sana söylediğimi yap sadece. Yoksa çamurun ortasında durmak hoşuna mı gidiyor? Eğer öyleyse, seni orada bırakabilirim.>>

Genç kadın, Alex'e boyun eğdiğini belirten bir bakış fırlatarak, <<Oh, tamam,>> dedi yorgun bir şekilde. Bir ayağını çamurdan çıkartarak ipek ceketin üstüne koyduğunda içi cız etmişti.Daha sonra, cesaretini toplayarak diğer ayağını da kaldırdı ve kendini oldukça kuru çimenin üstünde buldu. <<Sağol,>> dedi hemen.

Genç adam başını salladı. <<Berbat görünüyorsun.>>
<<Biliyorum,>> diyerek üstüne başına baktı İsabel. <<Ne yapabilirim ki?>> diye ekledi ardından kederle.

<<Chris’e ne söyleyeceğim?>>

<<Asıl Chris’e ben ne söyleyeceğim?>> diye düzeltti Alex sakince. <<Bir şeyler düşünmemiz lazım ama her şeyden önce, ellerini ve bacaklarını temizlemek için bir şeyler yapmamızı öneriyorum.>>
<<Yapabilir miyiz ki?>> diye soraraken, İsabel’in sesi şüphe doluydu.

<<Sanıyorum,>> dedi Alex. <<Dikkat ettiysen, şuradaki ufak göl biraz ötede bir nehirle birleşiyor. Şansımız varsa, nehirdeki sı temizdir.>>

Nehirin suyu gerçekten temizdi. İsabel, naylon çoraplarını çıkartıp nehrin soğuk sularında yıkarken, Alex de genç kadının ayakkabılarını temizleyebilmek için elinden geleni yapıyordu. Biraz sonra, pembe rugan ayakkabıların üzerindeki çamur ve otlar temizlenmiş ve dış görünüşleri eski haline dönüşmüştü. Yalnızca, ayakkabıların iç kısmındaki lekeler çıkmamıştı. Ama onlarda, genç kadının ayağına giydiğinde görünmüyorlardı.

İsabel, ellerini ve ayaklarını iyice yıkadıktan sonra Alex’e döndü ve <<Şunları bavuluma koyayım,>> dedi ıslak çoraplarını göstererek. Ardından hafifçe titreyerek sordu. <<Lekeler çok mu kötü? Onları çamurdan uzak tutabilmek için elimden geleni de yapmıştım.>>

Alex, <<İyice fırçaladım ayakkabılarını. Sanırım, kuruduklarında yeni gibi olacaklar,>> diyerek elindekileri İsabel’e uzattı. <<Gitmeye hazır mısın yoksa hala Nazeby’ye yürüyerek mi gitmeyi düşünüyorsun?>>

İsabel, <<Senin fikrin nedir?>> dedi.

Genç adam sinirlenmeye başlamıştı. <<Arabayı birisi çalmadan önce geri dönmemizin çok akıllıca olacağını düşünüyorum,>> diye cevap verdi Alex, beklediğinden daha sakin çıkan bir sesle. Ve ardından ekledi. <<Bir dahaki sefere nereye bastığına dikkat et,>>

İsabel, çıplak ayakla arabaya doğru yürümeye başladı.O sırada Alex, ona karşı olan düşmanlığının başka duygulara yol açtığını fark edince, kendine o kadının kim olduğunu hatırlattı. İsabel’in giymiş olduğu etek, narin bacaklarının tüm güzelliğini ortaya koyuyordu. İsabel çitten eğilerek geçerken, Alex onun yuvarlak kalçalarına bakmaktan alıkoyamadı. Genç adam, bu görüntüden ne kadar tahrik olduğunun farkındaydı. Yıllardır, hiç bir kadın onu öylesine etkileyememişti.

Alex, bu sefer İsabel’in bavulunu, arabanın bagajına koyarken, ilk başta bunu akıl etmiş olsaydı, bütün bunların başlarına gelmemiş olacağını düşündü. İsabel’in eşyalarını genç adama bırakıp, tarlalara dalması çok az bir ihtimaldi, çünkü genç kadın parası ve giyecekleri yanında olmadan, kendini o kadar özgür hissedemezdi.

<<Ceketin nerede?>> diye sordu İsabel, genç adamın yanındaki koltuğa otururken.

<<Bavulunla birlikte, bagajda.>> diye cevap verdi Alex. Yola çıkabilmek için genç kadının kapıyı kapatmasını bekliyordu. Genç adam, zun zamandan beri içinde ilk defa uyanan duygulardan kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

<<Peki, ceketindeki lekeler çıkacak mı acaba?>> diye sordu İsabel ısrarla, ayakkabılarını giymeden önce dikkatle incelerken. Daha sonra Alex’e dönerek hafifçe gülümsedi. <<Ceketinin temizleme faturasını bana yollayabilirsin.>>

<<Belki yollarım,>> dedi genç adam kayıtsızca. ‚Tanrı aşkına şu kahrolası kapıyı neden kapatmıyor?’ diye düşündü Alex. Orada kaldıkları her saniye, genç adamın durum üzerindeki kontrolü azalıyordu.

<<Her zaman bu tip ayakkabıları sevmişimdir,>> diyerek konuşmasını sürdürdü İsabel. <<Bunları

Venedik’ten almıştım. Hiç Venedik’e gittin mi sen? Oh,evet, sanırım gitmiş olman gerek, çünkü Chris senin çok seyahat ettiğini söylemişti.>>

Alex içini çekerek, <<Üşümüyor musun?>> diye sordu.

<<Biraz neden sordun?>>
<<O zaman niye kapatmıyorsun? Hem böylelikle de yolumuza devam edebiliriz.>>

İsabel şaşırmış görünüyordu. <<Oh, üzgünüm. Kapıyı kapatmadan önce şu ayakkabılarımı giyeyim, yoksa karanlıktan yaptığımı göremem.>>

Genç kadın, ayakkabılarını giymek için eğildiğinde Alex daha fazla bekleyemedi., kapıya doğru uzandı. Ama tam bu sırada İsabel doğrulunca, genç adamın kolu, koltukla genç kadının sırtı arasında sıkışmıştı.

Her ikisi de, bir an için hareketsiz kaldılar. Alex, oldukça hızlı nefes aldığının farkındaydı. Gözlerini İsabel’in kızarmış ve şaşkın suratından, hızla kalkıp inen göğsüne çevirirken, onun da en az kendisi kadar heyecanlanmış olduğunu anladı.

İlk konuşan İsabel oldu. Sesi, her zaman olduğundan daha boğuk çıkıyordu. <<Hayır, Alex.>> dedi kısık bir sesle.

<<Neden hayır?,>> diye sordu genç adam, İsabel’i kendine doğru çekip, elini göğsüne kaydırırken.

<<Çünkü yapamayız,
>> diye karşılık verdi genç kadın, çok açık bir şekilde. Ama Alex pek onu dinliyor sayılmazdı, çünkü ellerinin altındaki yumuşak göğüslere dokunmak, inanılmaz derece de güzel bir duyguydu ve genç adam, o anda başka bir şey düşünemiyordu. İsabel, onu azarlamak için dudaklarını aralayınca, genç adamın ağzı onunkinin üstüne kapandı.

İsabel, önce Alex’in çenesini geriye itere, dudaklarını ondan kurtarmaya çalıştı. Ama yavaş yavaş, genç kadının direnci azaldı ve en sonunda karşı koymayı bıraktı. İşte o zaman Alex’in sımsıcak dili, genç kadının dudaklarının arasından içerilere kaydı.

Alex, yanındaki kadının kim olduğunu ve onu neden Nazeby’ye götürdüğünü unutmuştu bir anda. İsabel Chris’i sevmiyordu, onu sevemezdi ve onu, şu anda kendisini öptüğü gibi öpemezdi.

’Tanrım, onu ne kadar çok istiyorum,’ diye düşündü Alex. Aynı zamanda, havanın kararmakta olması genç adamı rahatlatıyordu, çünkü böylelikle kimse seviştiklerini göremeyecekti.

Genç adam, elini İsabel’in göbeğinden, aşağıya doğru kaydırdığında, genç kadın zevkle inledi.

<<İsabel..>> dedi Alex boğuk bir sesle, başını genç kadının dudaklarına gömerken. Genç adam, dudaklarını İsabel’in vücudunda gezdirirken, şıkırdayan boncukların sesini duyuyordu...

bedinur 16.12.2006 11:19

Bölüm Yedi

Alex’in tarafındaki camda duydukları ani tıkırtı, her ikisini de çok korkutmuştu. Genç adam, başını kaldırıp bütün camların buğulanmış olduğunu gördüğünde rahatlamıştı. Çünkü içeriye bakan birisi, arabada sadece iki kişi olduğunu seçebilir ama ne yaptıklarını anlayamazdı. Bu sırada, aniden yanan bir fenerin ışığı, buğuyu delerek içeri girdi. Bunun üzerine Alex, hızla arkasına dönerek pencereyi açan düğmeye bastı.

<<Her şey yolunda mı efendim?>>

Alex, kızmaya fırsat bulamadan, bir polis memuru, açılan pencereden, kafasını içeriye soktu ve arabadaki iki kişiyi süzmeye başladı.

<<Biz...Biz çok iyiyiz, memur bey,>> dedi genç adam, şikayet etmenin pek akıllıca olmayacağını düşünerek. Alex arabayı oldukça dikkat çekecek bir biçimde park etmişti. Genç adam, bu sırada polisin, arabanın plakasını görmediğini umuyordu, çünkü Seton ailesine ait arabaların, özel plakaları vardı ve kendisininki de, onu tanıyan herhangi biri tarafından, kolayca anlaşılacak gibiydi.

<<Siz de iyi misiniz, bayan?>> derken polis, elindeki feneri İsabel'e doğru çevirmişti.

<<Ben..tabii,>> diye karşılık verdi genç kadın sinirli bir şekilde. <<Şey..Ben kendimi bir an için çok kötü hissetim ve bu yüzden de durmamızı istedim. Şimdi kendimi oldukça iyi hissediyorum, sağ olun.>>

<<Çok iyi, çok iyi,>> diyerek doğrulan polis memuru, arabanın üstüne hafifçe vurdu. Arabadaki çiftin, çevreye zarar vermeyeceklerine ikna olmuş gibiydi. <<Tamam bayım, sizi daha fazla tutmayayım. İyi geceler. Ve sakın unutmayın, içkiliyken araba kullanmak tehlikelidir.>>

<<Teşekkürler,>>

Alex, polise kısaca cevap verdikten sonra, arabayı çalıştırarak yola koyulmuştu. Polisin, cama vurmasıyla aklı başına gelen genç adam, ‚Tanrım, İsabel'le sevişmemize ramak kalmıştı,'^diye düşündü.

Her şeye rağmen Alex, İsabel'in etkisinden hala kurtulabilmiş değildi ve bu da onu çok huzursuz ediyordu. Neler oluyordu Alex'e. O kadın, Chris ile nişanlanmıştı! Alex yoksa çıldırmış mıydı?

'Ya İsabel, o neler süşünüyor acaba?' dedi içinden genç adam. Sonuçta, İsabel'in en az kendisi kadar suçlu olduğunu düşünüyordu Alex, çünkü ona dokunduğunda bir süre karşı koymasına rağmen, daha sonraları genç adamı yüreklendirerek, davetkar bir hal almıştı.

Alex, elleriyle direksiyonu sıkıca kavramıştı. İsabel neden hiç bir şey söylemiyordu sanki? ‚Yoksa, bu tip işlerde benden daha fazla mı deneyimli' diye düşündü Alex. Bu yüzden mi genç kadının direncini o kadar kolay kırabilmişti? Belki de, nişanlandıktan sonra, ilk oynaştığı adam Alex değildi!

Sonunda İsabel, <<Chris'e anlatacak mısın?>> diye sorduğunda genç adamın dudakları kuşkuyla büküldü. <<Ya sen,>> diye karşılık verdi gözlerini farların aydınlattığı yoldan ayırmadan.

<<Tabii ki hayır,>> dedi genç kadın, ellerini dizlerinin üstüne kavuşturarak. <<Ben..şey...Böyle bir şey asla olmamalıydı.>>

<<Evet, haklısın,>> dedi Alex, soğukkanlı davranmaya çalışarak. <<Bu duyulursa, senin içinde hiç de uygun olmayan bir durum yaratacağını sanıyorum.>>
<<Tabii, aynı şey senin içinde geçerli,>> diye karşılık verdi İsabel hararetle. <<Bana dokunması ben istemedim.>>
<<Sen de fazla direnmedin,>> dedi Alex, zalimliğinden dolayı kendinden nefret ederek. <<Neyse, merak etme, Chris'in kafasındaki mükemmel İsabel imajına zarar vermeyeceğim,>>
<<Teşekkürler,>>

İsabel, güçlükle duyulacak bir sesle cevap vermişti. Alex kendini, genç kadını suçladığından dolayı çok aşağılık hissediyordu. ‚Kahrolası' diye geçirdi içinden genç adam, ‚Ama söylediğim her şeyi haketmişti.' Alex, İsabel'i çok güzel ama güvenilmez, çekici ama ahlaksız, arzu uyandırıcı ama acımasız bir kadın olarak görüyordu.

Bütün bu olaylardan sonra, Alex'in Nazeby'de geçirdiği hafta sonu, hayatında geçirdiği en kötü hafta sonu olmuştu.İsabel'i Chris iel birlikte görmek, kuzeninin onu sevip okşadığına tanık olmak genç adamın sinirlerini son derece bozmuştu. Bir de, düğün provasına katılmak zorunda olması, Alex'i iyice yıpratmıştı. Kuzeninin İsabel'le evlenmesi düşüncesinin, genç adamı uyutmadığı uzun gecelerde, Alex, İsabel'i sevmediğini sadece onu arzuladığını tekrarlayıp durmuştu kendine. Genç kadını, o kadar çok istiyordu ki Alex, neredeyse Chris'le olan arkadaşlığını bozmaya hazırdı. Gen ada, İsabel'in odasına giderek, arabada kaldıkları yerden devam ettiği takdirde genç kadının onu kovmama olasılığı aklına geliyor ve bu düşünce de, Alex'in gözlerine uyku girmesini önlüyordu. Amcasının, böyle bir olay karşısında kızmayacağını, hatta tam tersine, düğünü iptal etmek içinbir neden çıkacağından dolayı çok sevineceğini biliyordu Alex.

Ama genç adam ne bir şey yaparak, ne de bir şey söyleyerek, düğün planlarını aksatacak bir harekette bulunmadı. Alex, mümkün olduğu kadar ayak altında dolaşmamaya çalışarak geçirdi hafta sonunu. Chris, nişanlısını Londra'ya geri götürdükten sonra, Alex sinirlerini yatıştırmak için Nazeby'de bir gün daha kaldı. Genç adam, büyükannesinin bir şeyler anladığının farkındaydı ama ona neler olup bittiğini anlatmadı.Alex, Vinnie'nin olaylarda istediği sonucu çıkartmasına bir şey demiyordu.

Alex, salı akşamüstü Londra'ya geri dönmüş ve üç gün boyunca İsabel'i yeniden görme isteğini yenmeye çalışmıştı. Ama cuma akşamı, yani genç kadının kuzeniyle evlenmesinde bir gün önce, Alex'in sabrı taşmıştı. Ofisinden çıkıp, yolunun üzerindeki barda körkütük sarhoş oluncaya kadar içtikten sonra bir taksiy binip İsabel'in stüdyodan diğer iki kızla paylaştığı evine gitmiş ve ikinci kata kadar merdivenlerden tırmanmıştı. Genç adam, apartmana girerken görülüp görülmediğine aldıramayacak kadar sarhoştu. Ve şans eseri, İsabel evde yalnız başına ertesi gün düğünde giyeceği elbiseyi ütülüyordu.

İsabel kapıyı açtığında suratının aldığı ifadeden, duvara yazlanmış sarhoş bir erkekle karşılaşmayı beklemediği belli oluyordu. <<Alex!>> diye haykırdı genç kadın. Bir an için Alex, İsabel'in gözlerinde rahatladığını belirten bir pırıltı gördüğünü sandı. Daha sonra genç kadın, Alex'in içmiş olduğunu anlayarak, kapıyı onun suratına kapatmaya çalıştı.

Ama genç adam sarhoş olmasına rağmen becerilerini pek kaybetmişe benzemiyordu. İsabe'in ne yapacağını önceden sezinleyerek, ayağını kapının arasına koymuş ve böylelikle de, genç kadının suratına kapıyı kapatarak, onu dışarda bırakmasını başarıyla önlemişti.

<<Müstakbel kocanın kuzenini selamlamak için kullandığın yol bu mu?>> derken Alex bir yandan da kapıyı avucuyla içeriye doğru itiyordu. <<Bana bir içki ikram etmeyecek misin? Nasıl desem, kut...kutlama için.>>

Alex'in konuşurken dili dolaşmasına karşın, İsabel onun dediklerini yeterince anlayabiliyordu. Genç adam, karşısında duran kadının, kirli kot pantolonunun ve bol gömleğinin içinde, saçları darmadağınık omuzlarına dökülmüşken bile, son derece çekici olduğunun farkına vararak, acı bir şekilde dudaklarını büktü. İsabel'in üzerindeki dar pantolon, uzun ve güzel bacaklarını tüm hatlarıyla gözler önüne seriyor ve bu görüntü karşısında Alex tahrik olmaya başladığını hissediyordu.

<<Ne istiyorsun Alex?>> diye sordu genç kadın, onu kovmaya kalkışmadan. İsabel, genç adamın kendinden fiziksel olarak daha kuvvetli olduğunu bildiğinden bir kavga çıksın istemiyordu.Buna karşın genç kadının davranışları yumuşak değil aksine son derece aşağılayıcıydı.

<<Ne istediğimi sanıyorsun İsabel?>> diye karşılık verdi, genç kadının gözlerinden saçılan kıvılcımları görmemezlikten gelerek. Genç adam, kapıyı kapatıp arkasına yaslandıktan sonra konuşmasına devam etti.
<<Tabii ki seni seni istiyorum. Ve sen de beni istediğini inkar edemezsin.>>
<<Ben mi seni istiyorum? Şaka yapıyor olmalısın!>>

İsabel'in sesindeki alaycı ton, onun fikrine katılmadığını belirttiği halde, genç adam ona inanmadı.<<Öyle mi?>> derken, Alex kapıdan uzaklaşıp İsabel'i koltukla ütü masası arasında sıkıştırdı. <<Ben öyle

düşünmüyorum. İkimiz de ne istediğimizi biliyoruz. Ve şu anda da yanlız olduğumuza göre iyi vakit geçirebiliriz.>>

İsabel bir kahkaha attı ama adamın söylediklerini komik bulduğundan değil. <<Sen çılgınsın!>> diye haykırdı ardından. <<Ve sarhoşsun! Evine git, bir duş al. Mümkünse soğuk bir duş!>>

<<Benimle...dalga geçme,>> dedi Alex Seton sertçe. İçmemesi gerektiği kadar içmiş olmanın bilinciyle, genç adamın kızgınlığı artıyordu. Dağınık aklını toparlayabilmek için kafasını salladı.

<<Evine git Alex,>> diye yineledi İsabel, ütü masasının üstündeki ütüyü düşürmeden itmeye çalışırken. <<Lütfen! Ne yaptığını bilmiyorsun. Chris seni beklemiyor mu? Bu gece birlikte yemeğe çıkmayacak mıydınız?>>

Alex, genç kadının omuzlarını yakalarken, ‚Chris’ten bahsetmesinin fikrimi değiştireceğini sanıyorsa, yanılıyor,’ diye düşündü acıyla. Chris’in, İsabel‟e dokunduğunu düşünmesi bile Alex’i çılgına çevirmeye yetmişti.

<<Çek ellerini üstümden!>> diye haykırdı İsabel omzunu okşayan parmakları iterek. <<Tanrı aşkına Alex! Delirdin mi sen?>> Ama genç adam onu dinlemiyordu bile.

İsabel’in kemikleri o kadar narindi ki, Alex, ona dokunduğunda kırılacakmış gibi geliyordu.

Genç kadına yeniden dokunabilmek, Alex’i çok mutlu etmişti. Ve İsabel karşı koydukça, genç adam daha fazla tahrik oluyordu. Ellerini, kadının omuzlarından beline doğru kaydırdı.

Genç adam başını kaldırıp, İsabel’in dudaklarına doğru yöneldi. Gittikçe büyüyen arzusu artık içine sığmıyordu Alex’in.

Genç adam, boynunda hissettiği acıyla aniden irkildi. Acıdan bayılmak üzere olan Alex, kıvranarak bir çığlık attı. Ne İsabel’in omuzlarını bıraktığının, ne de ütü masasına çarparak, bir eli yana boynunda, kapıya yaslandığının farkında değildi. Genç adamın hatırladığı ilk şey, İsabel’in yaşlı gözlerle ve korku içinde ona baktığıydı. Hemen ardında, genç kadın Alex’in yanına koştu.

Alex, etini yakan ütünün sıcaklığıyla ayrılmış ve beyni tüm duygularından sıyrılıp, nefretle dolmuştu. Genç adam, olan biteni anlamaya başlamasına rağmen, ütüyü kaldıranın İsabel olmasını kabullenemiyordu.

Ama ne yazık ki İsabel’di, çünkü odada başka birisi yoktu ve Alex’in düşündüklerini kanıtlamak istercesine, genç kadın ona yaklaşırken, ütüyü hala elinde tutuyordu. Daha sonra İsabel, elindeki ütüyü bir kenara fırlatarak, Alex’e titreyen elleriyle dokunmuştu. Genç kadının, olanlardan en az Alex kadar sarsılmış olduğu belliydi.
<<Alex...çok üzgünüm!>>

iSabel’in gerçekten üzgün olduğu açıktı, ama bu Alex’in ona karşı yumuşamasını sağlamamıştı. Genç adam, İsabel’in evine gelme hatasına nasıl düştüğünü bir türlü anlayamıyordu. Bir andan da kendine güvenli havası kaybolduğunda daha sevimli olduğu geçiyordu içinden.

<<Bağışla beni,>> diye mırıldandı Alex, elini ensesinden çekip, acıyla suratını buruşturarak.Uzun, ince bir deri parçası, yaradan kopararak Alex’in elinde kalmıştı. <<Ne yaptığını iyi biliyordun ve sanırım, bunun için sana teşekkür borçluyum. ÇOk sarhoştum, yoksa zaten buraya gelmezdim. Her neyse İsabel,>> dedi Alex kapıya doğru dönerken. <<Aslında aklımı başıma getirmen iyi oldu.>>

Bütün bu olanlardan sonra, düğün çok gergin bir havada geçti. Alex, düğün sırasında provada yaptıklarını tekrarlarken, duygularını hiç belli etmemişti. Amcası, genç adamın boynundaki yara bandını gördüğünde, ne

olduğunu sormuş, Alex de pek ayık olmadığı bir sırada tıraş olurken, elinin kaydığını söylemişti. Neyse ki Robert, bu açıklama ile yetinip, daha fazla soru sormamıştı. Alex'in boynundaki yanığı gören tek kişi, Kerry O'Flynn da hiç bir zaman bu yaranın nedenini sormaya kalkışmamıştı, çünkü o çok iyi bir diplomattı.

Alex, ofisinin bulunduğu binaya girerken, ‚Keşke bu sefer her şeyin sonu olsaydı,' diye düşündüx. Gerçekten İsabel'in Chris'le evlenmesi, aralarında geçen olaylara bir son vermeliydi. Genç adam, kuzeninin o kadınla evlenmesinin, İsabel'le aralarındaki ilişkiyi bitirdiğine inanıyordu. Eğer, Chris'le İsabel evlenmemiş olsalardı, Alex genç kadınla ilişkiye girmeyi isteyebilirdi. Ama kuzeninin karısıyla ilişkide bulunmak, çok ayrı bir konuydu.

Kuzeniyle İsabel, balaylarından döndüklerinde Alex'in merakı son haddine varmıştı. Karaib'lerde geçirdiği, bol güneşli dört haftadan sonra genç kadın, ne dinlenmiş ne de bronzlaşmış görünüyordu. Aksine, İsabel solgun, sinirli ve Alex'in hatırladığından daha zayıf bir haldeydi. Genç kadın, Alex ile göz göze gelmekten kaçınıyor gibiydi.

Ama Chris, eskisinden pek farklı görünmüyordu.Alex'in ilk başta aklından, İsabel'in açıkça belli olan mutsuzluğu için kuzenini suçlamak geçtiyse de bu fikirden hemen vazgeçti. Evliliklerinde aksayan bir şeyler varsa, bunun suçlusu mutlaka İsabel olmalıydı, çünkü Chris genç kadına, nişanlandıkları süresince gösterdiği ilginin daha fazlasını gösteriyordu.

Buna rağmen, amcası Alex'e İsabel'in kendisiyle özel olarak konuştuğunu ve bu evliliğin artık sona ermesi gerektiğini söylediğini açıkladığında, genç adam son derece şaşırmıştı.Robert'in anlattığına göre, genç kadın, Nazeby'deki hayatı Londra'daki hayatından sonra çok sıkıcı bulmuştu. Ayrıca Chris ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu mutlu edemiyormuş.

Alex'e bunları anlatırken, <<Düşünsene, bana geldi!>> diye haykırdı amcası hiddetle. <<Kocasının öz babasına! Benden, kendi oğluma cephe almamı bekleyerek!>>

Daha sonra Alex, ayrılmalarının her ikisi için de, belki en iyi şey olduğunu söylediğinde, amcası sertçe bunun mümkün olmadığını belirtmişti. <<Bu kadının Lonra'ya dönerek, Chris'i bütün arkadaşlarına kötülemesine göz yumamam,>> dedi Robert Seton öfkeyle. <<Çözüm yolu bu değil Alex, başka bir şeyler bulmalıyız.>>

Genç adam, bazen İsabel'in hala neden çekip gitmediğini merak ediyordu. Çünkü Chris ve babası, onu zorla Nazeby'de tutamazlardı. Robert'e göre İsabel boşanmak için para istiyordu ve Robert Seton'ın da, oğlunu bu kadar soğukkanlılıkla kullanan birine beş kuruş vermeye niyeti yoktu.

<<Bu söz konusu değil,>> dedi amcası Alex'e, bu konu üzerinde yaptıkları uzun, can sıkıcı tartışmaların birinde. <<Chris'le sadece bazı çıkarlar elde edebilmek için evlendi. Oğlumsa hala ona deliler gibi aşık.Bana, İsabel'i incitecek bir şey yapmamam için yalvardı. Tanrım bana yardım et, ne yapacağımı bilemiyorum!>>

Bir süre sonra, amcasının bir şey yapmasına gerek kalmadan, iş kendiliğinden halloldu. Alex, Robert'ın onu İsabel'in yaptıklarından haberdar ettiğindeki kızgınlığını, hala çok iyi hatırlıyordu. O zamanlar genç kadının ihanetine inanmak istemeyen Alex, şimdi bundan emindi.Bu anılar, hiç iyileşemeyen yara gibi genç adama acı veriyordu. Söz konusu adamla hiç karşılaşmamıştı Alex, ama onun Chris'in yardımcılarından biri olduğunu biliyordu. Hatta bu adam bir süre de Nzbey'de kalmıştı. sıralarda Alex, işlerinin yoğunluğunu öne sürerek, Nazeby'den mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışıyordu. Nasıl olsa amcasını Londra'da yeterince görüyor ve Chris ne zaman şehire inse, beraber yemeğe çıkıyorlardı. İsabel'le Chris'in arasında anlaşmazlıkların olduğunu bilmek, Alex'in genç kadına olan direncini yenebilir diye, genç adam İsabel'i görmek istemiyordu. Alex, ona karşı hala bir şeyler hisserttiğini kabullenmek zorundaydı. Ama genç kadının, Jarrold Palmer'la yaşadığı aşk macerası, her şeyin sonu olmuştu. İsabel Alex'den yardım istemeye geldiğinde, genç adam artık ona karşı hiç bir şey hissetmiyordu.

Alex, asık bir suratla Diana Laurence'ın odasına girdi. Gerçekler genç adama ne kadar azı verirse versin,

bugün İsabel’i yeniden görmek onu heyecanlandırmıştı. Genç kadını toplantıda küçük düşürdüğü için, kendinden nefret ediyordu Alex. İsabel’in bütün iddialarını çürüterek, onun çoğunluğun isteğine boyun eğmesini sağlamıştı. Ama toplantı sona erdiğinde, İsabel Alex’in bakışlarından kaçmamış, aksine genç adama gururlu bakışlarla karşılık vermişti. Bu yüzden genç adam, Chris ve amcası elde ettikleri başarıya sevinirlerken, onlara çok kızmış ve kendini oltaya takılan bir yem gibi hissetmişti.

Alex’in sekreteri, patronunun suratındaki ifadeye bakarak, <<Toplantı pek iyi gitmedi galiba,>> diye mırıldandı. Alex Seton, sakin bir şekilde cevap verebilmek için kendini zorladı.

<<Tam aksine, toplantı çok başarılı geçti,>> diye cevap verdi genç adam kayıtsız bir şekilde, odasının kapısına doğru yürürken. <<Öğle yemeğine çıkıyor musun Dinana? Eğer istiyorsan, şimdi gidebilirsin. Sana ihtiyacım olmayacak.>>

<<Oldu,>> derken, Diana iskemlesini geriye iterek ayağa kalktı. Alex, sekreterinin gittikçe meraklandığını bildiğinden, onun sorduğu soruya da pek şaşırmamıştı. <<Yani amcan sonunda, Mattley’in yönetimini ele geçirdi.>>

<<Sonunda,>> diye tekrarladı Alex imalı bir şekilde odasının kapısını açıp Diana’ya alaycı bir bakış fırlatarak. <<Her zaman öyle olmaz mı zaten?>>

Alex, ofisindeki dolaptan çıkardığı sert viskiden biraz içtikten sonra, ‚Acaba, İsabel, benim hakkımda neler düşünüyordur?’ diye sordu kendine. Büyük bir ihtimalle, genç kadının ondan, Robert’in işini yaptığı için nefret ediyordu. İsabel, her zaman Alex’i amcasının kuklası olmakla suçlamış ve bu son olay da genç kadının inancını güçlendirmişti.

’Niye bu senin umurunda ki?’ diye düşündü Alex kızgınlıkla, pencerenin kenarına gidip, aşağıdaki caddeleri seyrederken. Genç kadın, bugün n kadar masum görünmüş olursa olsun, hala Alex’i baştan çıkartıp sonra reddeden , kocasını aldatıp genç adamdan yardım isteyen aynı İsabel’di. Eğer genç adam, aklının başından gimesini istemiyorsa, onu düşüncelerinden uzak tutmalıydı.

Alex, arka tarafındn gelen telefon sesiyle düşüncelerinden uzaklaştı. Bir süre, Diana’nın cevap vermesini bekledi ama sonra onu yemeğe yolladığı aklına geldi.

Ahizeyi kaldırarak, <<Evet, Seton konuşuyor,>> dedi kısaca.Sonra arayanın İsabel olabileceğini düşünerek, heyecanla titredi genç adam.

Alex’e cevap veren ses, İsabel’inki olmasa bile, bir kadına ait olduğu açıkça belliydi. <<Alex? Alex, sevgilim sen misin? Beni affettiğini sanıyordum. Yoksa beni hala bağışlamadın mı?>>

Genç adam, duyduğu hayal kırıklığını saklamayı başardı. <<Penny,>> dedi sıcak ve candan olmaya zorladığı ses tonuyla, <<BU ne güzel sürpriz! Senin yurt dışında olduğunu zannediyordum.>>

<<Öyleydim,>> diye karşılık verdi Penny heyecanla. <<Dün gece Kahire’den yeni döndüm ve bana bir not bırakmadığını görünce de oldukça kaygılandım. Yeniden görüşeceğiz, değil mi Alex? Gerçekten yollarımızı ayırmayı düşünemezsin.>>

Alex, derin bir nefes aldı. Aslında ilk başta özür dileyerek telefonu mümkün olduğunca çabuk kapatmayı düşünüyordu genç adam, çünkü Penny’nin şikayetlerini dinleyecek hali yoktu. Ayrıca Penny’yle yeniden görüşmek pek de akıllıca bir iş sayılmazdı.

Ama sonra Alex, önündeki uzun geceyi aklına getirdi. Penny’le birlikte olmak, yapabileceği en iyi şeydi. ‚Belki de buna ihtiyacım vardır’, diye düşündü Alex.

bedinur 16.12.2006 20:14

[B]Bölüm Sekiz[/b]

Pazar günüydü ve yağmur yağıyordu. İsabel oturma odasının pencere kenarında durmuş kahvesini yudumlarken Madrit'te havanın nasıl olduğunu merak ediyordu. Londra'dan daha sıcak ve güneşli olduğu kesindi. Ayrıca otel havuzunda yüzme olanağı da vardı. Madrit'teki grubun harika vakit geçirdiklerini düşündü. Güneş, Londra'dan daha sıcak bir hava, bunların yanı sıra para kazanmak.

İsabel bunları düşünerek iç çekti. Tabii ki bütün bunların olmaması kendi suçuydu.

Jason, Londra'da kalacağını öğrenince çok kızmış, bütün ısrarlarına rağmen İsabel gitmemekte ısrar edince, işten çıkartmakla tehdit etmişti. Ama genç kadına olan sevgisi üstün gelmiş ve geziye katılmamasını isteksizce de olsa, kabul etmişti.

Ama, şimdi kahvesini yudumlarken, neden işini ve Jason'la olan arkadaşlığını tehlikeye attığını merak ediyordu. Ayrıca bu şekilde onu aptal yerine koyması için Alex'e bir şans daha vermişti. Yönetim kurulu toplantısı tam bir fiyaskoydu, en azından konsantre olduğu anlardaki durum böyleydi. Robert Seton'ın işini bozmak için yaptığı bütün planlar boşa gitmişti. Alex, Mattley şirketinin Denby şirketiyle birleşme nedenlerini açıklamaya başladığı andan itibaren genç kadın kaybedilmiş bir savaş için uğraştığını anlamıştı. Küçük şirket, kaynaklarının büyük bir kısmını, yeni bir mamulün araştırmalarına harcamış ve bu nedenle bir çıkmaza girmişti. Eğer süratle para yardımı bulamazsa, yanında çalışan beş yüze yakın kişiyi işten çıkarmak zorunda kalacaktı. Bunların büyük bir kısmı araştırmacı kimyagerdi. Bu arada Denby de kendisine bir araştırma laboratuarı aramaktaydı. Bütün bunlar İsabel'i seçeneksiz bırakıyordu. Bu arada küçük firmayı almakla, bu firmanın temellerini çürüyeceği tezini de inanılabilirlikten uzak gördüğü için söylemekten vazgeçti. Bunun yerine, oylama yapılırken kabul oyu verip, Robert Seton'ın gizlenmeyen zaferine katlanmak zorunda kaldı.

Bu genç kadının gözlerini açan bir deney olmuştu. Kendini kuşatılmış ve hareketleri kısıtlanmış hissetmişti. Doğruyu söylemek gerekirse, bu zaferde Alex'in herhangi bir katkısı yoktu. ‚Keşke Jason'la gitseydim,' diye düşündü. Robert Seton'la savaşmaya kalkmak sadece boşa zaman harcamaktı.

Pencereden uzaklaşarak anlamsızca odayı inceledi. ‚Buün ne yapabilirim?' diye düşündü genç kadın. Ev işleriyle uğraşabilirdi, ama haftada iki kere gelen kadın, yapılacak fazla bir iş bırakmıyordu. Yürüyüşe çıkmayı düşündüyse de, yağmur bulutlarını görünce bu fikrinden de vazgeçti. Aklına tekrara Madrit takıldı. Bu geziye çıkmayışını telefi etmeliydi ve bunu yapacak kadar parası da vardı. Nasıl olsa Denby şirketinin hisseleri ona hayat boyu çalışmadan yaşamasını sağlayacak kadar gelir getiriyordu. Ömrünün geri kalanını lüks içinde yaşayarak geçirebilirdi. Acaba Vinnie'nin de tasarladığı bu muydu?

Mrs. Denby'yi düşünmek kafasını karıştırmıştı İsabel'in. Boşalan bardağını mutfağa bıraktıktan sonra, odasına giderek kendini henüz yapılmamış olan yatağına attı. ‚Bana nasıl bir kördüğüm bıraktın Vinnie?' diye düşündü.

Acaba hangi amaçla yaşlı kadın hisseleri ona bırakmıştı? Bu sorunun cevabını bir türlü bulamıyordu genç kadın. Vinnie, İsabel'le Chris'in nir gün tekrar bir araya gelebileceklerini düşünüp, yapmış olamazdı bunu. Tam aksine, Vinnie, genç kadının Nazeby'yi terk etmesine yardımcı olmuş ve bir iş bulana kadar da ondan yardımlarını esirgememişti. Tabii ki İsabel, yaşlı kadına olan borcunu son kuruşuna kadar ödemişti. Ama bütün bunlar Vinnie'nin bu cömertçe davranışını açıklayamıyordu.

İsabel içini çekere, Vinnie'nin dostluğu olmasaydı, Nazeby'de geçirdiği iki yılın ne kadar boş ve soğuk olacağını düşündü. Vinnie, oradaki tek dostu ve gerçek müttefiğiydi ve bunu anlaması biraz zaman almıştı. Robert Seton ise, genç kadından hiç bir zaman hoşlanmamış, Chris'le evlenmesine karşı çıkmış ve bunu da saklamamıştı. İsabel o zamanlar Chris'i hem kocası, hem de en yakın arkadaşı olarak görmüştü. Ama Chris

onu aldatmış, yalnız bırakmıştı. Ama Alex, Alex...

Chris'in, kuzeniyle olan ilişkisi hiç bir zaman basit olmamıştı. Alex, İsabel ve Chris'in yanına kütüphaneye geldiği andan itibaren, genç kadın için çözülmez bir bilmece olmuştu. İsabel hiç bir zaman Alex'in kendisine karşı neden iç güdüsel bir nefret duyduğunu anlayamamıştı. Ama bu bir gerçekti. Alex'in, hayatında önemli rol oynaması,İsabel'i çok rahatsız etmişti. Ama bu konudaki hisleri genç kadını yanıltmaktaydı. En başından beri iradesinin dışında, onun cazibesine kapılmıştı.

Nazeby'deki o geriye kadar, Alex'in onu istenmeyen bir sığıntı olarak gördüğünden kuşkusu yoktu. Bundan sonra ki ilk konuşmaları da, onun gerçek kişiliği hakkında bir ip ucu vermemişti. Oh, evet Chris'in söylediğine göre çok çekici bir erkekti ve düzinelerce kız arkadaşı vardı. Ama İsabel'e göre oldukça soğuk biriydi ve büyük bir olasılıkla, ihtiyaçlarını tatmin amacıyla kadınlarla birlikte oluyordu. Genç kadın, onun yanında rahat hareket edemediğini düşündü. O seyahat boyunca bunun doğruluğunu görmüştü. Her ne kadar ailesiyle ilgili anlattıkları karşısında duygulanır gibi ılmışsa da, alaycı ve soğuk davranmıştı. Ona niye güvendiğini bilmiyordu. Buna rağmen Chris'e bile anlatmadıklarını Alex'e anlatmıştı. Gayrımeşru olması ihtimali gibi bir konuyu nasıl olup da Alex'e söylemişti?.. Ama olan olmuştu ve bildiği kadarıyla Alex bunu hiç bir zaman amcasına söylememişti. Yine de bütün bunlar sonradan olacakların bir başlangıcıydı. Aralarındaki tartışmayı başlatan, İsabel'in Alex'in terbiyesizliğine itirazı olmuştu. Genç adamın söylediklerini hatırlayınca haklı olduğunu düşündü. İsabel, her şeye rağmen Alex'i arabada bırakıp kaçmasının, düşünmeden yapılan ani bir hareket olduğunu kabul ediyordu.

Eğer Alex İsabel'i dinleyerek, onu o ıssız yolda bırakmış olsaydı, olabilecekleri düşünmek genç kadını ürkütüyordu.

Genç adamın, çalıların arasındaki çitten geçmeye çalışırkenki görüntüsünü düşünmek, hala İsabel'in dudaklarında hafif bir gülümsemenin yayılmasına yol açıyordu. O kadar garip bir manzaraydı ki; saçları darmadağın olmuş ciddi Alexander Seton'ın ceketinden yırtık kumaş parçaları sarkıyordu! Eğer, o sırada, İsabel kendisi çok kötü bir durumda olmasaydı, kahkahalarla gülebilirdi. Ama en azından Alex'in espri anlayışına sahip bir insan olduğunu anlamıştı.

İsabel arkasına yaslanıp tavaa bakarken Alex'in ona ne kadar nazik davranmış olduğunu düşündü Genç kadının beklediği gibi bağırıp çağırmak yerine, Alex onun üstüne basıp çıkabilmesi için ceketini çıkartarak yere koymuştu. Daha sonra kimsenin olanları anlamaması için, İsabel'in ayakkabılarını iyice temizlemişti.

Ama arabaya geri döndüklerinde, her şet gene ters gitmişti. İsabel, genç adamla iyi geçinmek yerine, yine onun sinirlerini bozmuştu. Alex, kapıya uzanana kadar, genç kadın onun gitmek için o kadar sabırsızlandığını anlayamamıştı. Ve sonra İsabel arkasına yaslanıp Alex'in konunu hissettiğinde... sonuç kaçınılmazdı.

Ya da en azında İsabel öyle düşünüyordu. Genç adamın güçlü elleriyle göğüslerine dokunduğunda, İsabel onu durdurmak için kendinde kuvvet bulamamıştı. Alex, onu kollarına aldığındaysa d, genç kadın karşı koymaya çalışmıştı. Ama hiç bir şeyin faydası yoktu. Aslında İsabel, Alex'i gerçekten durdurmak istemiyor ve genç adam da bunu hissediyordu. Onu öpmeye başladığında genç kadın zevkle titremişti. Chris, İsabel'i hiç böyle öpmemiş, genç kadına böyle bir duygu tattırmamıştı.

Ama bu öpüşme İsabel'e yemiyordu, Alex'i istiyordu! Genç kadın, Alex'in de aynı şeyi istediğini çok iyi biliyordu. Genç adamın, ellerini vücudunda dolaştırmasının verdiği zevk, genç kadına onunla sevişmenin ne kadar güzel bir şey olabileceği hakkında bir fikir vermişti. Arabanın camındaki tıkırtıyı duyduğunda İsabel, kızgınlıktan çığlık atabilirdi.

Bütün bunlardan sonra artık hiç bir şey eskisi gibi değildi. Polisle konuşmaları sona erdiğinde İsabel kendini kolay elde edilebilir bir kadın olarak hissetmeye başladmıştı.

Yola yeniden koyulduklarında, İsabel, Robert'ıon kendisini denemek için Alex'i kullanabileceğini düşününce,

kendini çok kötü hissetti. Ama sonra genç adam, olanları Chris'e anlatıp anlatmayacağını sorduğunda, Alex böyle bir şeyi asla yapmayacağını söylemişti.

Nazeby'deki hafta sonu, ikisi için de çok zor geçmişti. Düğün provasında, İsabel artık evlenmekten vazgeçemeyeceğini anlamıştı. Ayrıca Chris de ona çok iyi davranmıştı. Bu yüzden İsabel, Alex'le araalrında geçenlerin bir anlık bir tutkunun sonucunda gerçekleştiğine inandırmıştı kendini.

Alex'e karşı hissettiklerinin sadece cinsel duygular olduğundan o kadar emindi ki, genç adam düğünden bir gün önce, İsabel'in dairesine geldiğinde onu reddetmek çok kolay olmuştu.

Ame genç adam, ona dokunduğunda, İsabel eğer Alex onu öperse, karşı koyamayacağını anlamıştı. Avlendikten sonra, Alex'e karşı bu kadar zayıf olamamaya karar vermişti İsbel.

Bütün bunlara rağmen,İsabel Chris'le evlendi. Bunun tek nedeni genç kadının gururuydu. Robert Seton'ın kendisinin gözünü yıldırdığını düşünmesini istemiyordu. Ayrıca genç kadın Alex'e daha iyi bir adam seçtiğini göstermek ihtiyacını duyuyordu.

İsabel ne kadar aptalca davrandığını düşünerek kafasını salladı. Evlendikleri gece öğrendiklerini aklına getirdi genç kadın! Chris'le birlikte balaylarından döndükten sonra, İsabel son derece yorgun ve sinirliydi. Genç kadın kendini evlilik bile sayılamayacak bir anlaşmayla Chris'e bağlanmıştı.

İngiltere'ye döner dönmez, buna mümkün olduğu kadar çabuk bir son vermeye çalışmıştı. Chris'le konuşmasının imkansızlığını anlayan İsabel, babasına giderek, evliliklerinin yürümediğini, sorunu Chri^'ten kaynaklandığını ve ayrılmak istediğini söylemişti. Robert,İsabel'e <<Yalan söylüyorsun!>> demişti. Robert Seton'a göre Chris son derece normaldi ve İsabel gibi bir kadın oğlunu küçük düşüremezdi.

Robert, genç kadını, Nazeby'den ayrılırsa hiç bir yerde iş bulamayacağını söyleyerek tehdit etmişti. Ve İsabel de ona inanmıştı, çünkü Robert Seton boş tahditlerde bulunmazdı. Ayrıca İsabel o sıralarda henüz on sekiz yaşında ve parasızdı

Her ne kadar Robert'in blöfüne aldırmayıp çekip gitmeyi düşündüyse de bunu bir türlü gerçekleştiremedi. Chris her zaman ki Chris'ti ve kendine göre İsabel'i hala seviyordu. Ya da İsabel böyle düşünüyordu.

Bir insanın sahip olabileceği tüm lükse de sahipti ki, bu da kalmasındaki nedenlerden biriydi. Çok güzel bir evde kendine ait bir odası vardı, canının istediği kadar elbise, aksesuar alma imkanı vardı. Tabii ki bunlar Chris'in hesabından ödeniyordu. Ayrıca yemekler de harikaydı. Bunların hepsi İsabel'in kendi kendine bulduğu özürlerdi.

Ve Vinnie onu rahatlatmak içi oradaydı. Nedendir bilinmez, İsabel Chris'le evlendiğinden beri onun güvenini kaybetmemek için, bir hata yapmaktan kaçındığı halde, yaşlı kadın bazı şeylerin ters gittiğini anlayarak, genç kadını kanatları altına almıştı.

Geriye dönüp baktığında, Nazeby'de geçirdiği yıllar İsabel'e hayal gibi geliyordu. Orada yaşarken de aynı şeyleri hissetmişti, ama evliliğinin ne kadar anlamsız olduğunu, Chris'i Jarrold Palmer'la yakaladığında anlamıştı!

Genç kadın bağırmış, ağlamış, tırnaklarını yatağın tahtalarına geçirmişti. O gün, herhalde iki yıl içinde geçirdiği en kötü gündü. Hatta boşanma kağıtlarını alıp, Jarrold Palmer'la ilişkisi olduğu iddiasını gördüğü günden bile kötü bir gündü.

Daha da kötüsü İsabel yalnızdı ve Robert saldırıyordu. Genç kadın, ‚En iyi savunma saldırıdır,' lafını nerede okuduğunu hatırlayamıyordu, ama Robert'in taktiği bu olsa gerekti.

Tabii ki İsabel, Chris’le konuşup, ondan zaten ayrılacağını, tek istediği gerçeği söylemesi olduğunu belirtmiş ve bunun için ona yalvarmıştı. Ama Chris onunla konuşmayı reddetmişti. Viinie de İsabel’e yardım edemezdi, çünkü bir arkadaşını ziyaret için Avustralya’ya gitmişti ve adresi de onda yoktu.

Yardım isteyebileceği tek kişi kalıyordu geriye, o da Alex’ti. Tabii ki genç adama gerçeği anlatırsa, ona mutlaka yardım ederdi. Aralarında geçen her şeye rağmen İsabel, Alex’e güveniyordu.

Ertesi gün genç kadın arabayla Londra’ya gitti. O güne kadar Alex’in evine hiç gitmediği halde İsabel’in orayı bulması zor olmamıştı. Genç kadın Alex’le yalnız ve rahat bir ortamda konuşmak istediğinde, cumartesiyi seçmişti.

Nazeby’den erken çıktığı için, saat dokuz buçuk civarında Alex’in apartmanından içeri giriyordu. Chris’in anlattıklarına göre, genç adamın dairesi on beşinci kattaydı. Ama genç kadının hesaba katmadığı, bina görevlisinin, işine çok bağlı olabileceğiydi.

Gri üniformalı görevli, bir masanın arkasına oturmuş, apartmana giriş çıkışları kontrol etmekteydi. <<Mr. Seton’ın dairesini söyleyebilir misiniz acaba?>> diye sorarak masaya yaklaşmıştı İsabel. Ayağa kalkan görevli, <<Mr. Seton, 1504’te efendim,>> diye cevap verdi. İsabel’i br süre inceledikten sonra, asansörü işaret ederek <<Siz çıkabilirsiniz. Bu arada ben de Mr. Seton’a ziyaretçisi olduğunu haber vereyim,>> dedi. Genç kadın kendini çok rahatsız hissediyordu.

Genç kadına kapıyı açan uşak, ne iriyarı, ne de korkunçtu, ama İsabel onu görünce biraz ürkmüştü. <<Şey, ben Alex’i görmek istiyordun,>> dedi genç kadın çekinerek. EğerAlex’i görmesinin bu kadar zor olduğunu bilseydi, en baştan vazgeçerdi.

<<Mr. Seton sizi bekliyor muydu acaba?>> diye soran adamın yüzünde, sanki bu sorunun cevabını biliyormuş gibi bir ifade vardı. İsabel içini çekerek, <<Hayır, beni beklemiyordu,>> diye cevap verdi. <<Mrs. Christoper Seton mı?>> diye soran adam, bu yeni gelişmeye şaşırmışa benziyordu. <<Sadece Mrs.Seton!>> serken, İsabel uşağın arkasındaki bol ışıklı salona bir göz attı.Alex’in evi oldukça zevkli döşenmişe benziyordu.

<<İçeri girebilir miyim?Umarım Alex evdedir!>> diye soran genç kadına yol verirken, Kerry <<Tabii, buyrun’>> diyerek onu içeriye davet etti. <<Mr. Seton’a geldiğinizi haber vereyim. Sanırım uyanmıştır çünkü kahvaltısını biraz önce götürmüştüm,>> diye ekledi adam.

<<Hala yatakta mı?>> diye sordu İsabel şaşkınlıkla. Kapıyı kapatan İrlandalılın adının Kerry O’Flynn olduğunu daha sonra öğrenecekti, Alex’in sabaha adar çalıştığını söyledikten sonra içeride kayboldu.

Etrafına bakına İsabel içerisinin bu kadar aydınlık olmasının nedenini iki duvarın tamamen cam olmasından ileri geldiğini anladı. Ev tahmin ettiği gibi süper lüks döşenmişti, yanıldığı tek nokta kullanılan renklerdi. Yerdeki doğu halısı hemen hemen bütün odayı kaplamaktaydı. Odadaki eşyaların bir kısmı klasik, bir kısmı modern olmasına karşın uyum içindeydiler. Kısaca rahat, zevkli ve sıkıcı olmayan bir odaydı.

İsabel bir bibloyu incelerken, birden bire bir sürüden beri yalnız olmadığını hissetti. Uşağın geldiğini sanarak dönen genç kadın, Alex’le karşılaşınca şaşırdı. Sert, rahatsız edilmiş ve onu görmekten memnun olmamış bir yüz ifadesiyle Alex karşısında duruyordu.

Evet, Alex mavi bornozuyla karşısındaydı, ama soğuk ve ulaşılmaz bir şekilde İsabel’i süzmekteydi. Bu genç kadını biraz rahatsız etmişti.

<<Oh...Alex!>> diyerek söze başladı İsabel, dudaklarını ısırarak ve bu arada elindeki bibloyu da aldığı rafa bıraktı.

<<Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.>>
<<Sen zten buradayken, beşka seçeneğim yoktu. Ne istiyorsun İsabel? Chris burada değil ve adresini bilmiyorum, tabii eğer istediğin buysa...>>

İsabel derin bir nefes aldı, <<Buraya Chris'i sormaya gelmedim,>> Sesinin titremesini önlemek için ara verdikten sonra devam etti. <<İster inan, ister inanma, Chris'in nerede ya da kiminle olduğu beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Ben... ben seni görmeye geldim.Esasında bunu daha önce yapmalıydım.>> Alex'in kaşları çatıldı, <<Gerçekten mi?>> diye sordu.

<<Evet, gerçekten!>>, diyen İsabel, Alex'e doğru bir adım attı. <<Oh, Alex neden Chris'le evlenmeme izin verdin? Neden şansın varken beni durdurmadın?>>

<<Şansım varken mi?>> diye şaşkınlıkla sordu, Alex. <<İsabel, kuzenimle evlenmekteki nedenlerinin benimle herhangi bir ilgisi yok. Ayrıca seni zaten durduramazdım ve bunu yapmayı da istemezdim!>>
<<Bu doğru değil!>> diyerek dudaklarını ısırdı genç kadın.
<<Seni temin ederim ki...>>
<<Oh, hayatında bir kere olsun dürüst olamaz mısın?>> diye bağırdı, İsabel. <<Beni engelleyebilirdin. Bunu biliyorsun, ben de biliyorum! İkimizde aptalca davrandık ve bedelini şimdi ben ödüyorum.>> Alex ona sertçe bakıp, <<Ödeyen biri varsa, o da Chris!>> dedi ve devam etti, <<Umarım Jarrold Palmer'la olan maceran için de beni suçlamazsın!>>

<<Onunla, hiç bir maceram olmadı!>> diyerek, Alex'in sözünü kesti İsabel. <<Alex, Palmer'la ilişkisi olan Chris'ti! Ben değil! Amcan her şeyi saptırdı, beni suçlamak ve sevgili oğlunu korumak için...>>
<<Yani, her şeyi Chris mi yaptı? Buna inanamam.>>
<<Hayır, öyle söylemedim...Alex, Alex, beni anlamıyorsun sen!>>

<<Buraya geldiğinden beri söylediğin tek doğru şey bu, İsabel.>> Sertçe döndü, <<Sanırım artık gitsen iyi olur. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı.>>

İsabel, Alex'in onu dinlemek istemediğine inanamayarak kafasını salladı. <<Lütfen...>> diye yalvardı. <<Bana inanmalısın, bir şey yapmadım.>>

<<Boşuna zaman harcıyorsun, İsabel!>> Alex'in konuşması sertleşmişti.<<Seni tanıdığımı aklından çıkarma. Senin ne kadar vicdansız, hiç bir şeyden çekinmeyen bir kişiliğe sahip olduğunu biliyorum. Düğününden bir gün önce senin gibi davranan biri...>>

<<Bu benim suçum değildi!>>
<<Peki, kimin suçuydu?>>
<<Yaşadığım yere sen geldin Alex!>>
<<Evet, çünkü senin nasıl biri olduğunu anlamıştım ve Chris'i korumak için bir şeyler yapmak istiyordum.>>
<<Yalan!>>
<<Alex...>>
<<Daha o zaman, ne kadar adi bir kadın olduğunu Chris'e söylemediysem, bu seni savunduğum anlamına gelmez. Nasıl olup da, Chris'in sana bu kadar uzun süre tahammül ettiğini bir türlü anlayamıyorum. Ben senin gerçek yüzünü en baştan görmüştüm. Eğer bir erkek senin için yeterli değilse, Chris'i yakın arkadaşlarından biriyle aldatıp, aptal yerine koymaktansa, çekip gitmelisin!>>

İsabel, hayal kırıklığı, acı ve onur kırıklığı karışımı bir duyguyla Alex'e saldırıp, yumruklamaya başladı.

<<Hayvan! Sen bir hayvansın!>> Tamamen kendini kaybetmişti. Hissettiği tek şey, Alex'in düşmanı olduğuydu. Alex böyle bir saldırıya karşı hazırlıklı değildi. İsabel'in saldırısı sonucu bornozunun yakası açılmış, göğsü İsabel'in tırmıklarıyla çizilmişti. Genç adam, en sonunda İsabel'i tutmayı başardı.
<<Canavar!>> diye bağırdı genç kadın. Sıcak göz yaşları yanaklarından süzülüyordu. Alex onu kendinden

uzaklaştırdı. <<Sanırım artık gitsen iyi olacak...>> dedi.

Nazeby'ye nasıl döndüğünü hatırlamıyordu. Arabayla dönmüş olmalıydı, çünkü ertesi gün eşyalarını yüklerken Audi garajdaydı. Ayrılırken sadece evlenirken beraberinde getirdiklerini almış, evlendikten sonra aldığı tüm pahalı giysi ve bavulları dolapta bırakmıştı genç kadın.

Bir hafta sonra, Bayswater'da bir ev tutmuş ve bir iş bulana kadar sosyal yardım servisinden alacağı aylığı bağlatmayı başarmıştı.

Genç kadın, Mrs. Denby Avustralya'dan dönüp yokluğunda neler olduğunu keşfedinceye kadar burada oturmuştu.Earl Court'taki iki odalı daire, her ne kadar yaşlı kadının onun için düşündüğü dairelere pek benzemiyorsa da, İsabel ısrarla kendi olanaklarına uygun bir yer aradığından, Mrs. Denby saygı göstermiş ve isteklerini kabul etmişti.

İsabel içini çekti. Chris'in büyükannesi ona hiç bir zaman soru sormamış, konuşmalarında Chris'in adını kullanmamış ya da Jarrold Palmer'la olan olaylardan söz etmemişti. Sadece İsabel istediği zaman, yaşlı kadına olayları anlatmıştı.

İsabel, Vinnie'nin ölümünden sonra, avukatlar onunla ilişki kurana kadar Vinnie'nin güvenini tam olarak kazandığını bilmiyordu. Ve bu hisseler de güvenini kazandığının bir kanıtıydı. Belki de bu yüzden bu hisselere böyle sıkıca sarılmıştı; çünkü onlar birinin ona inandığının kanıtıydı.

bedinur 16.12.2006 20:15

[B]Bölüm Sekiz[/b]

Pazar günüydü ve yağmur yağıyordu. İsabel oturma odasının pencere kenarında durmuş kahvesini yudumlarken Madrit'te havanın nasıl olduğunu merak ediyordu. Londra'dan daha sıcak ve güneşli olduğu kesindi. Ayrıca otel havuzunda yüzme olanağı da vardı. Madrit'teki grubun harika vakit geçirdiklerini düşündü. Güneş, Londra'dan daha sıcak bir hava, bunların yanı sıra para kazanmak.

İsabel bunları düşünerek iç çekti. Tabii ki bütün bunların olmaması kendi suçuydu.

Jason, Londra'da kalacağını öğrenince çok kızmış, bütün ısrarlarına rağmen İsabel gitmemekte ısrar edince, işten çıkartmakla tehdit etmişti. Ama genç kadına olan sevgisi üstün gelmiş ve geziye katılmamasını isteksizce de olsa, kabul etmişti.

Ama, şimdi kahvesini yudumlarken, neden işini ve Jason'la olan arkadaşlığını tehlikeye attığını merak ediyordu. Ayrıca bu şekilde onu aptal yerine koyması için Alex'e bir şans daha vermişti. Yönetim kurulu toplantısı tam bir fiyaskoydu, en azından konsantre olduğu anlardaki durum böyleydi. Robert Seton'ın işini bozmak için yaptığı bütün planlar boşa gitmişti. Alex, Mattley şirketinin Denby şirketiyle birleşme nedenlerini açıklamaya başladığı andan itibaren genç kadın kaybedilmiş bir savaş için uğraştığını anlamıştı. Küçük şirket, kaynaklarının büyük bir kısmını, yeni bir mamulün araştırmalarına harcamış ve bu nedenle bir çıkmaza girmişti. Eğer süratle para yardımı bulamazsa, yanında çalışan beş yüze yakın kişiyi işten çıkarmak zorunda kalacaktı. Bunların büyük bir kısmı araştırmacı kimyagerdi. Bu arada Denby de kendisine bir araştırma laboratuarı aramaktaydı. Bütün bunlar İsabel'i seçeneksiz bırakıyordu. Bu arada küçük firmayı almakla, bu firmanın temellerini çürüyeceği tezini de inanılabilirlikten uzak gördüğü için söylemekten vazgeçti. Bunun yerine, oylama yapılırken kabul oyu verip, Robert Seton'ın gizlenmeyen zaferine katlanmak zorunda kaldı.

Bu genç kadının gözlerini açan bir deney olmuştu. Kendini kuşatılmış ve hareketleri kısıtlanmış hissetmişti. Doğruyu söylemek gerekirse, bu zaferde Alex'in herhangi bir katkısı yoktu. ,Keşke Jason'la gitseydim,' diye

düşündü. Robert Seton'la savaşmaya kalkmak sadece boşa zaman harcamaktı.

Pencereden uzaklaşarak anlamsızca odayı inceledi. ‚Buün ne yapabilirim?' diye düşündü genç kadın. Ev işleriyle uğraşabilirdi, ama haftada iki kere gelen kadın, yapılacak fazla bir iş bırakmıyordu. Yürüyüşe çıkmayı düşündüyse de, yağmur bulutlarını görünce bu fikrinden de vazgeçti. Aklına tekrara Madrit takıldı. Bu geziye çıkmayışını telefi etmeliydi ve bunu yapacak kadar parası da vardı. Nasıl olsa Denby şirketinin hisseleri ona hayat boyu çalışmadan yaşamasını sağlayacak kadar gelir getiriyordu. Ömrünün geri kalanını lüks içinde yaşayarak geçirebilirdi. Acaba Vinnie'nin de tasarladığı bu muydu?

Mrs. Denby'yi düşünmek kafasını karıştırmıştı İsabel'in. Boşalan bardağını mutfağa bıraktıktan sonra, odasına giderek kendini henüz yapılmamış olan yatağına attı. ‚Bana nasıl bir kördüğüm bıraktın Vinnie?' diye düşündü.

Acaba hangi amaçla yaşlı kadın hisseleri ona bırakmıştı? Bu sorunun cevabını bir türlü bulamıyordu genç kadın. Vinnie, İsabel'le Chris'in nir gün tekrar bir araya gelebileceklerini düşünüp, yapmış olamazdı bunu. Tam aksine, Vinnie, genç kadının Nazeby'yi terk etmesine yardımcı olmuş ve bir iş bulana kadar da ondan yardımlarını esirgememişti. Tabii ki İsabel, yaşlı kadına olan borcunu son kuruşuna kadar ödemişti. Ama bütün bunlar Vinnie'nin bu cömertçe davranışını açıklayamıyordu.

İsabel içini çekere, Vinnie'nin dostluğu olmasaydı, Nazeby'de geçirdiği iki yılın ne kadar boş ve soğuk olacağını düşündü. Vinnie, oradaki tek dostu ve gerçek müttefiğiydi ve bunu anlaması biraz zaman almıştı. Robert Seton ise, genç kadından hiç bir zaman hoşlanmamış, Chris'le evlenmesine karşı çıkmış ve bunu da saklamamıştı. İsabel o zamanlar Chris'i hem kocası, hem de en yakın arkadaşı olarak görmüştü. Ama Chris onu aldatmış, yalnız bırakmıştı. Ama Alex, Alex...

Chris'in, kuzeniyle olan ilişkisi hiç bir zaman basit olmamıştı. Alex, İsabel ve Chris'in yanına kütüphaneye geldiği andan itibaren, genç kadın için çözülmez bir bilmece olmuştu. İsabel hiç bir zaman Alex'in kendisine karşı neden iç güdüsel bir nefret duyduğunu anlayamamıştı. Ama bu bir gerçekti. Alex'in, hayatında önemli rol oynaması,İsabel'i çok rahatsız etmişti. Ama bu konudaki hisleri genç kadını yanıltmaktaydı. En başından beri iradesinin dışında, onun cazibesine kapılmıştı.

Nazeby'deki o geriye kadar, Alex'in onu istenmeyen bir sığıntı olarak gördüğünden kuşkusu yoktu. Bundan sonra ki ilk konuşmaları da, onun gerçek kişiliği hakkında bir ip ucu vermemişti. Oh, evet Chris'in söylediğine göre çok çekici bir erkekti ve düzinelerce kız arkadaşı vardı. Ama İsabel'e göre oldukça soğuk biriydi ve büyük bir olasılıkla, ihtiyaçlarını tatmin amacıyla kadınlarla birlikte oluyordu. Genç kadın, onun yanında rahat hareket edemediğini düşündü. O seyahat boyunca bunun doğruluğunu görmüştü. Her ne kadar ailesiyle ilgili anlattıkları karşısında duygulanır gibi ılmışsa da, alaycı ve soğuk davranmıştı. Ona niye güvendiğini bilmiyordu. Buna rağmen Chris'e bile anlatmadıklarını Alex'e anlatmıştı. Gayrımeşru olması ihtimali gibi bir konuyu nasıl olup da Alex'e söylemişti?.. Ama olan olmuştu ve bildiği kadarıyla Alex bunu hiç bir zaman amcasına söylememişti. Yine de bütün bunlar sonradan olacakların bir başlangıcıydı. Aralarındaki tartışmayı başlatan, İsabel'in Alex'in terbiyesizliğine itirazı olmuştu. Genç adamın söylediklerini hatırlayınca haklı olduğunu düşündü. İsabel, her şeye rağmen Alex'i arabada bırakıp kaçmasının, düşünmeden yapılan ani bir hareket olduğunu kabul ediyordu.

Eğer Alex İsabel'i dinleyerek, onu o ıssız yolda bırakmış olsaydı, olabilecekleri düşünmek genç kadını ürkütüyordu.

Genç adamın, çalıların arasındaki çitten geçmeye çalışırkenki görüntüsünü düşünmek, hala İsabel'in dudaklarında hafif bir gülümsemenin yayılmasına yol açıyordu. O kadar garip bir manzaraydı ki; saçları darmadağın olmuş ciddi Alexander Seton'ın ceketinden yırtık kumaş parçaları sarkıyordu! Eğer, o sırada, İsabel kendisi çok kötü bir durumda olmasaydı, kahkahalarla gülebilirdi. Ama en azından Alex'in espri anlayışına sahip bir insan olduğunu anlamıştı.

İsabel arkasına yaslanıp tavaa bakarken Alex'in ona ne kadar nazik davranmış olduğunu düşündü Genç kadının beklediği gibi bağırıp çağırmak yerine, Alex onun üstüne basıp çıkabilmesi için ceketini çıkartarak yere koymuştu. Daha sonra kimsenin olanları anlamaması için, İsabel'in ayakkabılarını iyice temizlemişti.

Ama arabaya geri döndüklerinde, her şet gene ters gitmişti. İsabel, genç adamla iyi geçinmek yerine, yine onun sinirlerini bozmuştu. Alex, kapıya uzanana kadar, genç kadın onun gitmek için o kadar sabırsızlandığını anlayamamıştı. Ve sonra İsabel arkasına yaslanıp Alex'in konunu hissettiğinde... sonuç kaçınılmazdı.

Ya da en azında İsabel öyle düşünüyordu. Genç adamın güçlü elleriyle göğüslerine dokunduğunda, İsabel onu durdurmak için kendinde kuvvet bulamamıştı. Alex, onu kollarına aldığındaysa d, genç kadın karşı koymaya çalışmıştı. Ama hiç bir şeyin faydası yoktu. Aslında İsabel, Alex'i gerçekten durdurmak istemiyor ve genç adam da bunu hissediyordu. Onu öpmeye başladığında genç kadın zevkle titremişti. Chris, İsabel'i hiç böyle öpmemiş, genç kadına böyle bir duygu tattırmamıştı.

Ama bu öpüşme İsabel'e yemiyordu, Alex'i istiyordu! Genç kadın, Alex'in de aynı şeyi istediğini çok iyi biliyordu. Genç adamın, ellerini vücudunda dolaştırmasının verdiği zevk, genç kadına onunla sevişmenin ne kadar güzel bir şey olabileceği hakkında bir fikir vermişti. Arabanın camındaki tıkırtıyı duyduğunda İsabel, kızgınlıktan çığlık atabilirdi.

Bütün bunlardan sonra artık hiç bir şey eskisi gibi değildi. Polisle konuşmaları sona erdiğinde İsabel kendini kolay elde edilebilir bir kadın olarak hissetmeye başladmıştı.

Yola yeniden koyulduklarında, İsabel, Robert'ıon kendisini denemek için Alex'i kullanabileceğini düşününce, kendini çok kötü hissetti. Ama sonra genç adam, olanları Chris'e anlatıp anlatmayacağını sorduğunda, Alex böyle bir şeyi asla yapmayacağını söylemişti.

Nazeby'deki hafta sonu, ikisi için de çok zor geçmişti. Düğün provasında, İsabel artık evlenmekten vazgeçemeyeceğini anlamıştı. Ayrıca Chris de ona çok iyi davranmıştı. Bu yüzden İsabel, Alex'le araalrında geçenlerin bir anlık bir tutkunun sonucunda gerçekleştiğine inandırmıştı kendini.

Alex'e karşı hissettiklerinin sadece cinsel duygular olduğundan o kadar emindi ki, genç adam düğünden bir gün önce, İsabel'in dairesine geldiğinde onu reddetmek çok kolay olmuştu.

Ame genç adam, ona dokunduğunda, İsabel eğer Alex onu öperse, karşı koyamayacağını anlamıştı. Avlendikten sonra, Alex'e karşı bu kadar zayıf olamamaya karar vermişti İsbel.

Bütün bunlara rağmen,İsabel Chris'le evlendi. Bunun tek nedeni genç kadının gururuydu. Robert Seton'ın kendisinin gözünü yıldırdığını düşünmesini istemiyordu. Ayrıca genç kadın Alex'e daha iyi bir adam seçtiğini göstermek ihtiyacını duyuyordu.

İsabel ne kadar aptalca davrandığını düşünerek kafasını salladı. Evlendikleri gece öğrendiklerini aklına getirdi genç kadın! Chris'le birlikte balaylarından döndükten sonra, İsabel son derece yorgun ve sinirliydi. Genç kadın kendini evlilik bile sayılamayacak bir anlaşmayla Chris'e bağlanmıştı.

İngiltere'ye döner dönmez, buna mümkün olduğu kadar çabuk bir son vermeye çalışmıştı. Chris'le konuşmasının imkansızlığını anlayan İsabel, babasına giderek, evliliklerinin yürümediğini, sorunu Chri^'ten kaynaklandığını ve ayrılmak istediğini söylemişti. Robert,İsabel'e <<Yalan söylüyorsun!>> demişti. Robert Seton'a göre Chris son derece normaldi ve İsabel gibi bir kadın oğlunu küçük düşüremezdi.

Robert, genç kadını, Nazeby'den ayrılırsa hiç bir yerde iş bulamayacağını söyleyerek tehdit etmişti. Ve İsabel de ona inanmıştı, çünkü Robert Seton boş tahditlerde bulunmazdı. Ayrıca İsabel o sıralarda henüz on sekiz yaşında ve parasızdı

Her ne kadar Robert’in blöfüne aldırmayıp çekip gitmeyi düşündüyse de bunu bir türlü gerçekleştiremedi. Chris her zaman ki Chris’ti ve kendine göre İsabel’i hala seviyordu. Ya da İsabel böyle düşünüyordu.

Bir insanın sahip olabileceği tüm lükse de sahipti ki, bu da kalmasındaki nedenlerden biriydi. Çok güzel bir evde kendine ait bir odası vardı, canının istediği kadar elbise, aksesuar alma imkanı vardı. Tabii ki bunlar Chris’in hesabından ödeniyordu. Ayrıca yemekler de harikaydı. Bunların hepsi İsabel’in kendi kendine bulduğu özürlerdi.

Ve Vinnie onu rahatlatmak içi oradaydı. Nedendir bilinmez, İsabel Chris’le evlendiğinden beri onun güvenini kaybetmemek için, bir hata yapmaktan kaçındığı halde, yaşlı kadın bazı şeylerin ters gittiğini anlayarak, genç kadını kanatları altına almıştı.

Geriye dönüp baktığında, Nazeby’de geçirdiği yıllar İsabel’e hayal gibi geliyordu. Orada yaşarken de aynı şeyleri hissetmişti, ama evliliğinin ne kadar anlamsız olduğunu, Chris’i Jarrold Palmer’la yakaladığında anlamıştı!

Genç kadın bağırmış, ağlamış, tırnaklarını yatağın tahtalarına geçirmişti. O gün, herhalde iki yıl içinde geçirdiği en kötü gündü. Hatta boşanma kağıtlarını alıp, Jarrold Palmer’la ilişkisi olduğu iddiasını gördüğü günden bile kötü bir gündü.

Daha da kötüsü İsabel yalnızdı ve Robert saldırıyordu. Genç kadın, ‚En iyi savunma saldırıdır,’ lafını nerede okuduğunu hatırlayamıyordu, ama Robert’in taktiği bu olsa gerekti.

Tabii ki İsabel, Chris’le konuşup, ondan zaten ayrılacağını, tek istediği gerçeği söylemesi olduğunu belirtmiş ve bunun için ona yalvarmıştı. Ama Chris onunla konuşmayı reddetmişti. Viinie de İsabel’e yardım edemezdi, çünkü bir arkadaşını ziyaret için Avustralya’ya gitmişti ve adresi de onda yoktu.

Yardım isteyebileceği tek kişi kalıyordu geriye, o da Alex’ti. Tabii ki genç adama gerçeği anlatırsa, ona mutlaka yardım ederdi. Aralarında geçen her şeye rağmen İsabel, Alex’e güveniyordu.

Ertesi gün genç kadın arabayla Londra’ya gitti. O güne kadar Alex’in evine hiç gitmediği halde İsabel’in orayı bulması zor olmamıştı. Genç kadın Alex’le yalnız ve rahat bir ortamda konuşmak istediğinde, cumartesiyi seçmişti.

Nazeby’den erken çıktığı için, saat dokuz buçuk civarında Alex’in apartmanından içeri giriyordu. Chris’in anlattıklarına göre, genç adamın dairesi on beşinci kattaydı. Ama genç kadının hesaba katmadığı, bina görevlisinin, işine çok bağlı olabileceğiydi.

Gri üniformalı görevli, bir masanın arkasına oturmuş, apartmana giriş çıkışları kontrol etmekteydi. <<Mr. Seton’ın dairesini söyleyebilir misiniz acaba?>> diye sorarak masaya yaklaşmıştı İsabel. Ayağa kalkan görevli, <<Mr. Seton, 1504’te efendim,>> diye cevap verdi. İsabel’i br süre inceledikten sonra, asansörü işaret ederek <<Siz çıkabilirsiniz. Bu arada ben de Mr. Seton’a ziyaretçisi olduğunu haber vereyim,>> dedi. Genç kadın kendini çok rahatsız hissediyordu.

Genç kadına kapıyı açan uşak, ne iriyarı, ne de korkunçtu, ama İsabel onu görünce biraz ürkmüştü. <<Şey, ben Alex’i görmek istiyordun,>> dedi genç kadın çekinerek. EğerAlex’i görmesinin bu kadar zor olduğunu bilseydi, en baştan vazgeçerdi.

<<Mr. Seton sizi bekliyor muydu acaba?>> diye soran adamın yüzünde, sanki bu sorunun cevabını biliyormuş gibi bir ifade vardı. İsabel içini çekerek, <<Hayır, beni beklemiyordu,>> diye cevap verdi. <<Mrs. Christoper Seton mı?>> diye soran adam, bu yeni gelişmeye şaşırmışa benziyordu. <<Sadece Mrs.Seton!>> serken, İsabel uşağın arkasındaki bol ışıklı salona bir göz attı.Alex’in evi oldukça zevkli döşenmişe benziyordu.

<<İçeri girebilir miyim?Umarım Alex evdedir!>> diye soran genç kadına yol verirken, Kerry <<Tabii, buyrun'>> diyerek onu içeriye davet etti. <<Mr. Seton'a geldiğinizi haber vereyim. Sanırım uyanmıştır çünkü kahvaltısını biraz önce götürmüştüm,>> diye ekledi adam.

<<Hala yatakta mı?>> diye sordu İsabel şaşkınlıkla. Kapıyı kapatan İrlandalılın adının Kerry O'Flynn olduğunu daha sonra öğrenecekti, Alex'in sabaha adar çalıştığını söyledikten sonra içeride kayboldu.

Etrafına bakına İsabel içerisinin bu kadar aydınlık olmasının nedenini iki duvarın tamamen cam olmasından ileri geldiğini anladı. Ev tahmin ettiği gibi süper lüks döşenmişti, yanıldığı tek nokta kullanılan renklerdi. Yerdeki doğu halısı hemen hemen bütün odayı kaplamaktaydı. Odadaki eşyaların bir kısmı klasik, bir kısmı modern olmasına karşın uyum içindeydiler. Kısaca rahat, zevkli ve sıkıcı olmayan bir odaydı.

İsabel bir bibloyu incelerken, birden bire bir sürüden beri yalnız olmadığını hissetti. Uşağın geldiğini sanarak dönen genç kadın, Alex'le karşılaşınca şaşırdı. Sert, rahatsız edilmiş ve onu görmekten memnun olmamış bir yüz ifadesiyle Alex karşısında duruyordu.

Evet, Alex mavi bornozuyla karşısındaydı, ama soğuk ve ulaşılmaz bir şekilde İsabel'i süzmekteydi. Bu genç kadını biraz rahatsız etmişti.

<<Oh...Alex!>> diyerek söze başladı İsabel, dudaklarını ısırarak ve bu arada elindeki bibloyu da aldığı rafa bıraktı.

<<Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.>>
<<Sen zten buradayken, beşka seçeneğim yoktu. Ne istiyorsun İsabel? Chris burada değil ve adresini bilmiyorum, tabii eğer istediğin buysa...>>

İsabel derin bir nefes aldı, <<Buraya Chris'i sormaya gelmedim,>> Sesinin titremesini önlemek için ara verdikten sonra devam etti. <<İster inan, ister inanma, Chris'in nerede ya da kiminle olduğu beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Ben... ben seni görmeye geldim.Esasında bunu daha önce yapmalıydım.>> Alex'in kaşları çatıldı, <<Gerçekten mi?>> diye sordu.

<<Evet, gerçekten!>>, diyen İsabel, Alex'e doğru bir adım attı. <<Oh, Alex neden Chris'le evlenmeme izin verdin? Neden şansın varken beni durdurmadın?>>

<<Şansım varken mi?>> diye şaşkınlıkla sordu, Alex. <<İsabel, kuzenimle evlenmekteki nedenlerinin benimle herhangi bir ilgisi yok. Ayrıca seni zaten durduramazdım ve bunu yapmayı da istemezdim!>>
<<Bu doğru değil!>> diyerek dudaklarını ısırdı genç kadın.
<<Seni temin ederim ki...>>
<<Oh, hayatında bir kere olsun dürüst olamaz mısın?>> diye bağırdı, İsabel. <<Beni engelleyebilirdin. Bunu biliyorsun, ben de biliyorum! İkimizde aptalca davrandık ve bedelini şimdi ben ödüyorum.>> Alex ona sertçe bakıp, <<Ödeyen biri varsa, o da Chris!>> dedi ve devam etti, <<Umarım Jarrold Palmer'la olan maceran için de beni suçlamazsın!>>

<<Onunla, hiç bir maceram olmadı!>> diyerek, Alex'in sözünü kesti İsabel. <<Alex, Palmer'la ilişkisi olan Chris'ti! Ben değil! Amcan her şeyi saptırdı, beni suçlamak ve sevgili oğlunu korumak için...>>
<<Yani, her şeyi Chris mi yaptı? Buna inanamam.>>
<<Hayır, öyle söylemedim...Alex, Alex, beni anlamıyorsun sen!>>

<<Buraya geldiğinden beri söylediğin tek doğru şey bu, İsabel.>> Sertçe döndü, <<Sanırım artık gitsen iyi olur. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı.>>

İsabel, Alex'in onu dinlemek istemediğine inanamayarak kafasını salladı. <<Lütfen...>> diye yalvardı.

<<Bana inanmalısın, bir şey yapmadım.>>

<<Boşuna zaman harcıyorsun, İsabel!>> Alex'in konuşması sertleşmişti.<<Seni tanıdığımı aklından çıkarma. Senin ne kadar vicdansız, hiç bir şeyden çekinmeyen bir kişiliğe sahip olduğunu biliyorum. Düğününden bir gün önce senin gibi davranan biri...>>

<<Bu benim suçum değildi!>>
<<Peki, kimin suçuydu?>>
<<Yaşadığım yere sen geldin Alex!>>
<<Evet, çünkü senin nasıl biri olduğunu anlamıştım ve Chris'i korumak için bir şeyler yapmak istiyordum.>>
<<Yalan!>>
<<Alex...>>
<<Daha o zaman, ne kadar adi bir kadın olduğunu Chris'e söylemediysem, bu seni savunduğum anlamına gelmez. Nasıl olup da, Chris'in sana bu kadar uzun süre tahammül ettiğini bir türlü anlayamıyorum. Ben senin gerçek yüzünü en baştan görmüştüm. Eğer bir erkek senin için yeterli değilse, Chris'i yakın arkadaşlarından biriyle aldatıp, aptal yerine koymaktansa, çekip gitmelisin!>>

İsabel, hayal kırıklığı, acı ve onur kırıklığı karışımı bir duyguyla Alex'e saldırıp, yumruklamaya başladı.

<<Hayvan! Sen bir hayvansın!>> Tamamen kendini kaybetmişti. Hissettiği tek şey, Alex'in düşmanı olduğuydu. Alex böyle bir saldırıya karşı hazırlıklı değildi. İsabel'in saldırısı sonucu bornozunun yakası açılmış, göğsü İsabel'in tırmıklarıyla çizilmişti. Genç adam, en sonunda İsabel'i tutmayı başardı.
<<Canavar!>> diye bağırdı genç kadın. Sıcak göz yaşları yanaklarından süzülüyordu. Alex onu kendinden uzaklaştırdı. <<Sanırım artık gitsen iyi olacak...>> dedi.

Nazeby'ye nasıl döndüğünü hatırlamıyordu. Arabayla dönmüş olmalıydı, çünkü ertesi gün eşyalarını yüklerken Audi garajdaydı. Ayrılırken sadece evlenirken beraberinde getirdiklerini almış, evlendikten sonra aldığı tüm pahalı giysi ve bavulları dolapta bırakmıştı genç kadın.

Bir hafta sonra, Bayswater'da bir ev tutmuş ve bir iş bulana kadar sosyal yardım servisinden alacağı aylığı bağlatmayı başarmıştı.

Genç kadın, Mrs. Denby Avustralya'dan dönüp yokluğunda neler olduğunu keşfedinceye kadar burada oturmuştu.Earl Court'taki iki odalı daire, her ne kadar yaşlı kadının onun için düşündüğü dairelere pek benzemiyorsa da, İsabel ısrarla kendi olanaklarına uygun bir yer aradığından, Mrs. Denby saygı göstermiş ve isteklerini kabul etmişti.

İsabel içini çekti. Chris'in büyükannesi ona hiç bir zaman soru sormamış, konuşmalarında Chris'in adını kullanmamış ya da Jarrold Palmer'la olan olaylardan söz etmemişti. Sadece İsabel istediği zaman, yaşlı kadına olayları anlatmıştı.

İsabel, Vinnie'nin ölümünden sonra, avukatlar onunla ilişki kurana kadar Vinnie'nin güvenini tam olarak kazandığını bilmiyordu. Ve bu hisseler de güvenini kazandığının bir kanıtıydı. Belki de bu yüzden bu hisselere böyle sıkıca sarılmıştı; çünkü onlar birinin ona inandığının kanıtıydı.

bedinur 18.12.2006 21:33

Bölüm Dokuz

İsabek, interkom çaldığında, ‚Eğer Jason, İspanya gezisini yarıda bırakıp gelmediyse, bu gelenin kim olabileceği hakkında hiç bir fikrim yok,' dedi kendi kendine. Ama genç kadın, Jason'ın gitmeden önce ona çok kızmış olduğunu hatırlayarak, gelenin o olamayacağına karar verdi.

<<Evet?>>
<<İsabel?>>
Alex'in sesiydi bu. Genç kadın, midesine bir sancının saplandığını hissetti. Ne istiyordu acaba Alex? İsabel'in toplantıdan sonra, görmek istediği en son kişi oydu.

İsabel, sesine mümkün olduğu kadar kayıtsız bir ton vermeye çalışarak cevap verdi, <<Evet ne istiyorsun, Alex?>>
<<Yukarı gelebilir miyim?>>

İsabel, zorlukla nefes alabiliyordu. <<Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,>> dedi soğuk bir şekilde. <<Eper hisselerle ilgili bir şeyse, avukatlarıma başvurmanızı...>>
<<Hisselerle ilgili bir şey değil,>> diyerek İsabel'in lafını kesti genç adam. <<Seninle konuşmak istiyorum, tabii eğer mümkünse,>>

İsabel duraksadı. <<Eğer yönetim kurulu toplantısı ile ilgili..>>

<<Sana söyledim, Debny'lerle ilgili bir şey değil, >> dedi Alex içini çekerek. <<Lütfen.>>

Genç adamın, lütfen kelimesini kullanması, İsabel'i çok şaşırtmıştı. ,Eh, bu da bir şeydir,'diye geçirdi içinden genç kadın. Ayrıca, genç adamı, pazar sabahı buraya neyin getirdiğini çok merak ediyordu İsabel.

<<Ben...şey, peki,>> dedi sonunda genç kadın, kararını vererek. Otomatiğin düğmesine bastıktan sonra, <<Kapıyı açtım, içeri girebilirsin,>> diye ekledi.

Alex, merdivenleri çıkarken, İsabel kapının kilidini açtı. Daha sonra genç kadın, pencerenin yanına giderek, orada yerini aldı, çünkü böylelikle arkadan gelen ışık, surat ifadesinin belli olmamasını sağlayacaktı.

Genç adam, kapıyı hafifçe iterek açtı. Odanın öbür ucunda duran İsabel'e bakarak içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. Genç kadın sakin ve ağırbaşlı olma kararına rağmen, Alex'i görünce heyecanlanmıştı.

Alex'in, arabasını park ettikten sonra, yürümek zorunda kaldığı, kafasına yapışmış ıslak saçlardan belli oluyordu. Genç adamın üstündeki siyah pantolonla, deri ceket de yağmurdan sırılsıklam olmuşlardı.
<<İsabel,>> diyerek selamladı Alex, genç kadını. Ardından ceketinin fermuarını açarak, üstünü başını silkeledi. <<Be sabah!>> diye söylendi genç adam.
<<Berbat, değil mi?>> diye destekledi onu İsabel. <<Tam alışverişe çıkmak üzereydim ama gitmeye can atığımı da söyleyemem.>>

<<Senin yerinde olsam hiç dışarıya çıkmazdım,>> dedi Alex dudağını bükerek. <<Trafik, alt üst olmuş bir halde. Üstelik park yeri bulmak da oldukça zor bu havada.>>

İsabel omzunu silkti. <<Ben taksiyle gitmeyi düşünüyordum.>>
<<Ah,>> dedi genç adam kafasını sallayarak. <<Çok mu önemliydi.>>
<<Alışveriş mi?>> diye sordu İsabel. Ama Alex'den ses çıkmayınca genç kadın devam etti, <<Evde yiyecek hiç bir şey kalmamış, bir şeyler almam lazım!>>

Alex, kafasını kaldırdı. <<Anlıyorum. Benimle birlikte yiyebilirsin istersen.>> İsabel buna çok şaşırmıştı.

<<Seninle mi?>> derken, kelimeler genç kadının ağzından farkında olmadan dökülmüştü. Alex, İsabel'in bu kadar şaşırması karşısında içgüdüsel olarak çekinmeye başlamıştı.

<<Kötü, insanlarda yemek yer.>> dedi Alex kayıtsızca. Ve o anda İsabel genç adamın yanaklarının kızardığını gördü.
<<Be...şey,>> dedi İsabel. <<Ne diyeceğimi bilemiyorum.>>

Alex omzunu silkerken, genç kadın, adamın saçından süzülen suların, ensesinden içeri aktığını görmüştü. Bunun üzerine İsabel hemen banyoya giderek, bir havlu getirdi ve Alex’e uzatarak, >>Al şunu,>> dedi. <<Ceketini çıkartsan iyi olacak.>>

<<Sağol,>> dedi genç adam havluyu alırken. İsabel, Alex’in ipek gömleğinin altından belli olan kaslarına bakmamaya çalıştı. Genç adam saçlarını kurularken, İsabel kollarını kavuşturmuş parkı seyrediyordu. ‚Her hangi bir şeye bakmak, ona bakmaktan iyidir’, diye düşündü sinirli bir şekilde. Alex’den nefret ettiğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişti.

<<Tamam, işte oldu,>> dedi Alex.

İsabel, ona bakmak için arkasını döndüğünde, genç adamın ceketini yeniden giymiş olduğunu gördü. Islak ve dağınık saçlarıyla Alex’in ne kadar çekici olduğunu düşündü. Genç adamın, özel hayatında çok daha insancıl ve anlayışlı olduğunu tahmin ediyordu.

İsabel gülümseyerek, <<Yağmurlu bir pazar sabahı, sadece beni yemeğe davet etmek için geldiğine inanamıyorum,>> dedi. Eğer Alex, genç kadının yemeğe çıkmayı ne kadar çok istediğini bir bilseydi, er veya geç hisseleri satması için İsabel’i ikna edeceğinden emin olurdu.

Alex, <<Zaten onun için gelmemiştim,>> diye karşılık verdiğinde, genç kadının gülümsemesi, birden kaybolmuştu. ‚Bunu anlamalıydım’, diye düşündü İsabel. ‚Daireme girmek için yalan söyledi ve girmeyi başardığında da rol yapmasına gerek kalmadı.’

Genç kadın yutkunarak hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.İsabel’in, <<Şey..O zaman... Ben,>> diye başladığı cümlesini yarıda kesti Alex.

<<Özür dilemek için geldim,>> dedi genç adam, İsabel’i şaşırtarak. <<Perşembe sabahı yaptıklarım hiç deiyi değildi. Şirketlerle ilgili dosyayı sana, toplantıdan önce yollamalıydım. Böylelikle sen de, benim söylediklerime hazırlıklı olabilirdin. Ama ben, Robert’in aklına uyarak senin orada küçük düşmene yol açtım. Yaptıklarımdan dolayı özür dilememin bir yararı yok, biliyorum. Yalnızca, o günden beri kendimi çok kötü hissettiğimi bilmeni istiyorum!>>

İsabel, ellerini pencerenin kenarına dayayarak ayakta durabilmek için kuvvet aldı. Genç kadın beynini sorlayarak, Alex’in tavırlarının neden bu kadar değiştiğini anlamaya çalışıyordu.

<<İşte böyle,>> dedi Alex sonunda. <<En azından bir emek ısmarlayabileceğimi düşündüm sana. Kabule decek misin?>>

İsabel’in suratında, çaresizliğini belirten bir ifade belirmişti. <<Seni buraya amcan mı yolladı?>>
<<Hayır,>>

<<Umarım, bu benim güvenimi kazanmak için oynadığın oyunlardan biri değildir.>>

<<Hayır,>> diye karşı çıktı genç adam şiddetle, <<İster inan, ister inanma ama buraya gelmek benim fikrimdi. Ayrıca amcamın, buraya gelmemi onaylamayacağını sana garanti edebilirim.>>

İsabel’in, Alex’e inanması pek güç olmadı. Genç kadın, Robert Seton’ın, sevgili yeğeninin, ‚düşmanla’ dostça ilişkiler içine girdiğini anlarsa, ne kadar sinirleneceğini gözünün önünde canlandırdı.

İsabel başını sallayarak, <<Şey, ben dürüstlüğünden ötürü sana teşekkür ederim ve ayrıca, bana neler hissettiğini söylemek için buraya gelmeyi göze almanı takdirle karşılıyorum. Ama beni yemeğe götürmene gerçekten gerek yok.>>

Alex'in dudakları gerildi. <<Gerek yok!>> diye tekraraladı. <<Ama istiyorum.>>

İsabel dudaklarını ıslatarak sordu, <<Niye?>>
<<Anlattım ya sana>>
<<Yaptıklarını affettirmek için mi?>>
<<Evet.>>

<<Ama sana gereği olmadığını söylemiştim,>> derken İsabel, tüm gücünü toplamış, genç adamın gözlerinin içine bakmaya çalışıyordu. <<Sana zahmet vermek istemem.>>

Siyah gözler büyük bir ciddiyetle genç kadını süzüyordu. <<Ya gerçekten istiyorsam?>>

İsabel nefesini tuttu. <<Buna inanmak çok güç olur.>>
<<Öyle mi?>> dedi Alex derin bir nefes alarak. >>Aa hala yemek davetimi reddetmen için bir neden yok ortada.>>
Genç kadın konuşmaya çalıştı, <<Alex...>>
<<İsabel?>>

İsabel dudaklarını birbirinin üstüne bastırdı. <<Benden hoşlanmıyorsun bile!>> dedi kızgınlıkla.

<<Kendimden de pek fazla hoşlanmam,>> diye cevap verdi Alex sakince. <<Ama durum hala aynı, yani ikimizde açız, yemek yemek istiyoruz ve bu işi beraber yapmamamız için, hiç bir neden göremiyorum, ya sen?>>

O anda sabel'in aklından bir çok neden geçiyordu. En azından, Alex'in çekiciliğini hissetmenin verdiği rahatsızlık, yeterince geçerli bir nedendi. Ama genç kadın, kalabalık bir restoranda yemek yemelerinin oturma odasında yalnız başlarına tartışmalarından, daha az tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Bu tip tartışmaların sonunun nereye varacağını çok iyi biliyordu İsabel.

<<Tamam,>> dedi sonunda. <<Seninle yemek yiyeceğim ama ardından...>>
<<Önce yemeğimizi yiyelim, sonra konuşuruz,>> diye önerdi Alex. <<Hazırsan çıkalım mı?>>

İsabel duraksadı. Ayağındaki botlar ve deri pantolon, alış-verişe çıkmak için uygun olabilirlerdi ama Alex'in gittiği tipte restoranlarda uygun olabileceklerini ssöylemek güçtü. Genç kadın, saçlarını rahat edebilmek için arkadan toplamıştı. Sadece üzerindeki krem rengi ipek gömlek, gidecekleri yere uygun görünüyordu.

<<Çok güzel görünüyorsun,> dedi Alex aniden. İsabel, genç adamın, aklından geçenleri okumuş olduğunu anladı. <<Üstüne sadece umuzlarını ıslanmaktan koruyacak ceket gibi bir şeyler alsan yeterli olur,>> diye ekledi.

İsabel yatak odasına giderek çok hafif bir makyaj yaptı. Aynaya baktığında sonuçtan memnundu.

Ferrari, apartmandan yüz metre kadar uzağa park edilmişti. Alex, İsabel'e binanın girişinde beklemesini söyleyerek, arabaya doğru hızla gitmeye başlamıştı. Bir kaç saniye sonra, genç adamın, arabanın kapısını açarak içeri girmişti bile. Hemen motoru çalıştırarak, genç kadının beklediği yerin önüne gelmişti.

Alex, genç kadına içerden kapıyı açtığında, İsabel sığındığı yerden çıkarak, hemen arabaya binmişti. Bu sırada genç kadının aklına gelen ilk şey, son kez bir arabaya birlikte binmeleri olmuştu.

<<Tamam mı?>> diye sorarken Alex'in gözlerinde, son derece nazik ve yumuşak bir ifade vardı. ‚Oh Tanrım,' diye düşündü genç kadın dudaklarını kenetleyerek, ‚Ne olursa olsun, bir daha kendimi asla aptal yerine koydurmamalıyım!>>

Alex’in dediği gibi, yollar arabayla doluydu. Çünkü bu yağmurda kimse otobüs beklemek istemediği için kendi arabalarını kullanmayı tercih etmişlerdi. Londra’nın içine arabayla girmek kabus gibiydi. Ama İsabel, genç adamın durumu kontrolü altına fark ettikten sonra, koltuğa rahatça kurularak, yağmurlu bir havada bile herkesin dikkatini çeken bir arabayla seyahat etmenin keyfini çıkartmaya başlamıştı.

<<Tipik bir İngiliz yazı,>> diye söylendi İsabel kederle. <<Keşke İspanya’ya gitmiş olsaydım.>>
Alex, <<İspanya’ya mı?>> diyerek genç kadına baktı.
<<Aslında Madrit,>> diye karşılık verdi İsabel. <<Jason’ın orada hazırladığı bir gösteriye katılacaktım.>>

Genç adam kaşlarını çatarak sordu, <<Öyleyse neden gitmedin?>>

İsabel suratını buruşturarak, <<İnanır mısın, yönetim kurulu toplantısı için,>> diye karşılık verdi.

Arabada bir süre sessizlik oldu.Daha sonra Alex şaşkınlıkla sordu. <<Yönetim kurulu toplantısına katılmak için, İspanya gezisinden mi vaz geçtin?>>
<<Evet, öyle,>> diyerek omzunu silkti genç kadın. <<Çok aptalca, değil mi? Jason gerçekten çok kızdı bana..>>

Genç adam, dikkatini kısa bir süre trafik ışıklarına verdikten sonra sordu, >> Sen ve Ferry, çok sık birlikte oluyor musunuz?>>

İsabel genç adama bakarak, <<Biraz,>> dedi ihtiyatlı bir şekilde. <<Biz, arkadaşız. Jason bana çok iyi davrandı, ona çok şey borçluyum,>>
<<Ne kadar borçlusun?>>

Bu soru oldukça ters kaçmıştı. İsabel, soruyu başka manalara çekmemeye çalışarak cevap vermişti. <<Bana bir şans tanıyıp işe aldı. Evlenmeden önce çalıştığım ajans, beni işe almayı düşünmedi bile, çünkü yirmi beş yaşına gelmiş ve vücudunu nasıl hareket ettirmesi gerektiğini unutan dullarla değil de, genç modellerle çalışmayı tercih ediyorlardı.>>

Alex şaşırarak sordu, <<Gerçekten vücudunu nasıl kullanacağını unutabilir misin?>>
<<Oh, evet,>> diye cevap verdi genç kadın ciddi bir şekilde. <<İyi bir model iyi bir eğitim sonucunda elde edilir.>>

Genç adamın bakışlarında hafifi bir alay vardı. <<Yani modellik, uzmanlık mı gerektiriyor?>>

<<Evet, sana bir zamanlar söylemiş olduğum gibi.>> diye hatırlattı İsabel. Alex, genç kadını kızdırmaya çalışmıyor, aksine ona inanılmayacak derecede iyi davranıyordu. ‚Çok fazla nazik’, diye uyardı kendini İsabel.

Hammersmith köprüsünü geçene kadar İsabel West End’e gitmediklerini anlamamıştı. O ana kadar Alex’in Londra çevresindeki yolları kendisinden iyi bildiğini düşünerek, hiç bir şey sormamıştı genç kadın. Ayrıca yağmur çevredeki tanıdık bütün mağazaların değişmesine yol açmıştı.

<<Nereye gidiyoruz?>> diye sorarken İsabel’in sesi yeterince sert çıkmamıştı. <<Şehirden uzaklaşıyor gibiyiz.>>

<<Evet, öyleyiz,>> dedi Alex genç kadına bakarak. <<Anlat bakalım, Madrit’te olsaydın şu anda neler yapıyor olurdun.>>

İsabel dudağını ısırdı. Sorduğu soruya cevap alabilmek için can atıyordu ama Alex’le aralarındaki dostça havayı bozmak istememişti. <<Oh, çalışıyor olurdum herhalde,>> dedi genç kadın, omuzlarını kayıtsızca

havaya kaldırarak. <<Mutlaka çok terlemiş ve havuza girmeyi dört gözle bekliyor olurdum. Otelde kalmanın avantajlarından biri de bu. Her zaman havuz vardır ve biz, yani ben ve diğer kızlar, bundan elimizden geldiği kadar çok yararlanmaya çalışırız.>>
<<Ya Ferry?>> dedi Alex yumuşak bir ses tonuyla. <<O da size katılıyor mu?>>
İsabel duraksadı. <<Bazen.>>
<<Çoğu zaman mı?>>
<<Sadece, bazen,>> dedi genç kadın pencereden dışarı bakarak. <<Neredeyiz?

Alex, <<Ona aşık mısın?>> diye diye sorduğunda, İsabel hızla kafasını ona doğru çevirmişti.
<<Hayır!>>
<<Emin misin?>>
<<Tabii ki eminim,>> derken İsabel yanaklarının kızardığını hissetti.. <<Ayrıca, bu beni ilgilendirir değil mi?>>

Alex omzunu silkti. <<Saat kaç?>> Onun tamamen konuyu değiştirmesine öfkelenmişti genç kadın.

İsabel, arabanın konsülündeki gösterişli saate bakmadan önce kendi saatine bakarak, <<On ikiye çeyrek var,>> diye cevap verdi. <<Öyle değil mi?>>

<<Evet, öyle,>> dedi genç adam dudaklarını bükerek. <<Öyle yemeğine orada oluruz herhalde.>>

İsabel aniden, gittikleri yolun Nazeby yolu olduğunu fark etti. ‚Oh Tanrım, beni amcasına götürüyor olmalı,' diye düşündü genç kadın. Alex özür dilemek istediğini söylediğinde, nasılda kanmıştı ona.

<<Arabayı durdu,>> dedi İsabel aniden, el çantasını sıkıca kavrayarak. İçinden, bu kadar saf olduğu için kendine lanetler yağdırıyordu. Alex'e karşı neden bu kadar zayıftı sanki?

Ferrari hiç yavaşlamadan yoluna devam ediyordu. Ve İsabel de o kadar hızlı giden bir arabanın kapısını açmaya kalkışacak kadar aptal değildi, çünkü hayatını görünüşüyle kazanıyordu. Eğer kendini arabadan atıp, bir yerini kırarsa meslek hayatı sona ererdi.

<<Alex, lütfen,>> derken, İsabel ona yalvardığı için kendinden nefret ediyordu ama Robert Seton'la hem de onun evinde, yeniden görüşmek genç kadına çok korkunç bir şey gibi geliyordu. <<Bunu bana yapma!>> diye yalvarmaya devam ett. İsabel, çantasının sapını sıkı sıkı tutarak. Genç adam, sabırsızlıkla başını salladı.

<<Seni nereye götürdüğümü sanıyorsun?>> diye sorarken, genç adam arabayı daha da hızlandırmıştı.
<<Nazeby'ye,>> dedi genç kadın sıkıntıyla. <<Haklıyım, değil mi? Gittiğimiz yer orası. Tanrım, benden özür dilemek istediğini söylediğinde, neden inandım ki sana!>>

Alex, dudaklarını bükere, koltuğa iyice yerleşti. << Seni neden Nazeby'ye götürdüğümü sanıyorsun? Yoksa Robert başarısıyla daha iyi övünsün diye mi?>>

İsabek burnunu çekerek,>> Neden olduğunu bilmiyorum. Ama ne fark eder ki? Nasıl olsa arabadan inmeyeceğim ve sen de beni geri götürmek zorunda kalacaksın,>> dedi.

Genç adam, eğlendiğini belirten bir ses tonuyla <<Ya orada, bizden başka kimsenin olmayacağını söylesem? Robert amca, güney Amerika'da ve evde hizmetçilerden başka kimse yok.>>

İsabel zorlukla nefes alıyordu. <<Ciddi değilsin!>>
<<Neden olmayayım?>>
<<Çünkü, çünkü.. Peni neden orası?>>

Genç adam omzunu silkti. <<Kötü hatıraları silmek için belki,>> dedi yumuşak bir tavırla. <<Nazeby değil,

içinde yaşayanlar kötüdür. Ve..>> diye ekledi Alex gülümseyerek, <<Orada bir de havuz var. Hatırladığım kadarıyşa, o havuzu hepimizden çok sen kullanırdın.>>

İsabel, genç adama baktı. <<Sen bunu nereden biliyorsun?>>

<<O evde kalmak zorunda olduğum zamanlarda, hep seni izlerdim. Biliyorsun, havuz bölmesinin camları tek yönlü yapılmış. Yani ben seni görebilirim ama sen beni göremezsin.>>

Genç kadın şaşırmıştı.>> Ama niye beni seyretmek istemiş olabilirsin ki?>>

Alex, bu soruya cevap vermedi. <<Bak, vakit biraz geç oldu ama geleceksin değil mi? Sen hazırlanırken, ben de Mrs. Cowie'yi aradım, bizi yemeğe bekliyor,>>

Denby arazisinin giriş kapısına vardıklarında yağmur ilk şiddetini kaybetmekle birlikte hala yağıyordu. Ferrari ön bahçede dururken, evin sorumlusu, Mrs. Cowie, evin kapısını açmıştı. Chris'in eski karısını görmek onu çok şaşırtmış, hatta şok etmiş olsa bile, bunu belli etmeyecek kadar nazikti Mrs. Cowie. Kadın onları selamladıktan sonra, yapacak işleri olduğunu söyleyerek izin istemişti. Alex, İsabel'i eve soktuğunda suratında mutlu bir ifade vardı.

<<Bunu neden yapıyorsun?>> diye sordu alçak bir sesle. Bunun üzerine genç adam gülümsedi.

<<Niye üstündekini çıkartıp rahatlamıyorsun?>> diye sordu Alex, cevap vermek yerine. <<Neyin nerede olduğunu bildiğine göre, kendi evindeymiş gibi davran. Ben üzerimdekileri değiştirmeye gidiyorum.>>

İsabel, alt dudağını ısırdı.Hala yalnız olduklarına ikna olmamıştı. Ama Alex'in merdivenlerden yukarı doğru çıkarken dönüp İsabel'e bakması, genç kadının tüm şüphelerini silmişti. İsabel eski günlerini hatırlayarak titrerken, Alex'i izliyordu.

Halı döşeli koridordaki odalardan birisinin kapısını açarak, <<Bu odayı kullan,>> dedi Alex. İsabel çekinerek, fildişi ve krem rengi tonlarında döşenmiş odaya girdi. Bu oda, genç kadının, Nezabey'yi terk etmeden önceki günlerde kullandığı odaydı.

<<Benim işim fazla uzun sürmez...>> diye ekledi genç adam. Bu sırada İsabel, pencereye doğru yavaşça yürüyordu. <<Üzerindeki yağmurluğu çıkartsana.İçerisi yeterince sıcak,>> diye devam etti Alex.

Genç adam geri geldiğinde, İsabel hala pencerenin önünde duruyordu. <<Yüzmeye gideceksek, giyinsen iyi olur,>> dedi Alex, genç kadına yaklaşarak. <<Sana göre bir mayo bulacağımızı sanıyorum. Aşağıda bir sürü soyunma odası var. Robert amca ziyaretçilerini rahat ettirmek için her şeyi düşünmüş.>>
<<Evet.>>

İsabel'in cevabında hafif bir ima vardı. Bunun üzerine Alex suratını buruşturarak, <<Tamam, tamam bir daha ondan bahsetmeyeceğim,>> dedi ve İsabel'in belindeki kemeri çözdü.

Genç adamın bu beklenmedik hareketi üzerine genç kadının nefes alıp verişi hızlanmıştı, çünkü Alex'in onun herhangi bir yerine dokunmasına alışkın değildi.

<<Ben...Ellerimi yıkamak istiyorum,>> dedi İsabel, aniden, yağmurluğu çıkartıp yere bırakırken. <<Seninle bir kaç dakika sonra aşağıda görüşürüz.>>

<<Nasıl istersen.>> diye karşılık verdi Alex. Genç kadının yağmurluğunu yerden kaldırıp, yatağıhn üstüne koyud. <<Seni havuzun yanındaki oda da bekliyor olacağım. Yemeğimizi orada yiyebileceğimizi düşündüm.>>

İsabel ellerini iki kere yıkamış olmasına rağmen, aşağıya indiğinde elleri yine terlemişti. Genç kadın, bunun nedenini yeniden Nazeby'de olmasına bağlıyordu ama bu doğru değildi. Chris'le Jarrold Palmer'ı ahırda beraber gördükten sonra bile, bu ev ona hep rahatlık duygusu vermişti. Sadece boşanmasına yakın, çaresizliğin sembolü olarak gördüğü evden nefret etmeye başlamıştı. Şimdi, geriye dönüp baktığında, Nazeby'nin hiç bir suçu olmadığını anlıyordu.

Alex, havuzun yanındaki soyunma odasından çıkıp, İsabel'i görünce gülümsedi. <<Sana uygun bir mayo olup olmadığına bakıyordum,>> dedi. <<Şimdi mi yüzmek istersin, sonra mı?>>

İsabel, dudaklarını büzerek, <<Oh, sanırım sonra,>> dedi. Genç adamın teniyle karşılaştırıldığında, İsabel'inki oldukça soluk kalıyordu. Alex'in kısa şortunun ortaya koyduğu uzun, kaslı bacaklarının rengi, onun büroda pek fazla zaman geçirmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

<<Tamam,>> dedi Alex, şarap şişesini alıp, şarabı bardaklara doldururken. <<Al bakalım,>> İçki bardağını İsabel'e uzattı. <<Şerefine! Şarabı beğeneceğini sanıyorum.>>

İsabel, kendine söyleneni yaparak, soğuk içkiden kocaman bir yudum aldı. <<Çok güzel,>> dedi genç kadın, bakışlarını Alex'den kaçırarak. <<Mrs. Cowie'ye çok zahmet verdik. Buraya kimi getireceğini biliyor muydu?>>

Alex içkisinden bir yudum alarak başını kaldırdı, <<Evet, biliyordu ve hiç bir yorum da yapmadı,>> diye ekledi sakince, <<Seni buraya getirmek için kimsenin onayına ihtiyacım yok. Burası benim evim sayılır, kimi istersem onu davet ederim.>>

İsabel, elindeki bardağa bakarak, <<Ya amcan burada olsaydı?>> diye sordu. Genç adam bunun üzerine hafifçe gülümsedi.

<<O zaman sen gelmezdin ki.>> diye cevap verdi, bardağını masanın üstüne koyarak. <<Ama eğer gelmeyi kabul etseydin bile sorun çıkacağını pek sanmıyorum.>>
Genç kadın içini çekti.>> Alex...>>
<<Neden bir şeyler yemiyorsun?>> diye sordu genç adam, İsabel'in elinden bardağını alıp masaya doğru döndürürken. <<Ne istiyorsan alabilirsin. Mrs. Cowie, yemekleri yemezsek bize çok kızabilir.>>

bedinur 19.12.2006 21:12

Bölüm On

Aslında, İsabel'in karnı hiç aç değildi. Alex'in, genç kadını rahatlatmak için verdiği uğraşa karşın İsabel sinirlerinin hala son derece gergin olduğunu hissediyordu. Genç adamın, farkında olmadan, koluna dokunması bile İsabel'i çok heyecanlandırmıştı.

İki bardak şarap içtikten sonra, genç kadın kendini daha iyi hissediyordu. Hatta böğürtlen yerken, dudağının kenarına bulaşan kremayı, Alex'in parmağıyla alıp, yalamasına bile gülebilmişti. Ama hizmetçilerden biri, masayı toplamak için odaya girdiğinde, İsabel nerede olduğunu hatırladı.

Hizmetçi, boş tabakları alıp, odadan çıktıktan sonra genç kadın yumuşak bir ses tonuyla sordu, <<Neden, neden burası? Ne dersen de, amcanın bunu onaylamayacağını biliyorsun.>>

<<Havuza girsek iyi olacak,>> dedi Alex, cevap vermek yerine. Daha sonra iskemlesini geri iterek ayağa kalktı. <<Isıtıcıyı, önceden açtığım için, şimdi oldukça sıcaklaşmıştır içerisi.>>

İsabel, kafasını kaldırarak ona bakı ve başını salladı. <<Havuz mu? Hem de yemeğin hemen arkasından!>>

<<Vücudundaki alkolü atabilmen için, bundan iyi bir yol düşünemiyorum,>> diye karşılık verdi Alex gülümseyerek. <<Bana katılmayacak mısın?>>

İsabel kafasını sallayarak , <<Sanmıyorum,>> dedi.

<<Neden?>><<Şey...>> diyerek omuzunu kaldırdı İsabel. <<Dışarısı zaten çok nemli.>>

<<Tamam, o zaman yüzeriz,>> diye cevap verdi Alex kayıtsızca. <<Su oldukça serin. Sakın bana şimdi de yemeği hazmetmek için zamana ihtiyacın olduğunu söyleme. Zaten o kadar az yedin ki.>>

İsabel dudağını ısırdı. <<Peki, eğer istediğin buysa.>>

<<Senin de bunu istediğini sanıyordum,>> dedi genç adam sakince. <<Otellerdeki yüzme havuzlarıyla ilgili söylediklerini hatırlıyor gibiyim...>>

Genç kadın içini çekerek, <<Peki, tamam,>> diyerek ayağa kalktı. <<Hangi soyunma odasını kullanayım?>>

<<Hangisini istersen,>> diye cevap verdi Alex. <<Mayoları ilk soyunma odasına koydum, içlerinden beğendiğin bir tanesini seçebilirsin.>>

İsabel gülümseyerek, <<İşim uzun sürmez,>> dedi. Daha sonra soyunma odalarına yöneldi.

Alex, genç kadının seçebilmesi için mayoları soyunma odasındaki masanın üstüne bırakmıştı. İsabel, mayoları incelerken, bunların çok açık olduğunun farkına vardı. Bu sırada, bir yılı aşkın süredir hiç mayo almadığını, bu yüzden de evdekilerin modası geçmiş olduğunu düşünüyordu.

Genç kadın, üzerinde mavi şeridi olan siyah mayoyu seçti. Bacak kısmının oldukça oyuk olması İsabel'i çok rahatsız ediyordu.

Soyunma odasından çıktığında, Alex'in suya girmiş olduğunu gördü. Üzerindeki tişörtü çıkartarak, şortla yüzmeyi tercih etmişti. İsabel havuzun kenarına geldiğinde, yüzmekte olan Alex, içgüdüsel olarak başını kaldırıp, onu görmüştü ve hemen genç kadına doğru yüzmeye başlamıştı.

<<Su nasıl?>> diye sordu İsabel.

<<Gel de, kendin gör,>> diye cevap verdi Alex, elini genç kadına doğru uzatırken. Ama İsabel, onun elini tutmayacak kadar kendine hakim olabilmişti.

<<Biraz kendimi alıştırayım,>> diyerek, havuzun kenarına oturdu ve ayağını suya soktu. <<Tanrım, buz gibi! Suyun ılık olduğunu söylemiştin.>>

<<Evet, öyle ama içine girdikten sonra,>> diye karşılık verdi Alex, sırt üstü kendini suya bırakırken. <<<Haydi gelsene, su bir harika!>>

İsabel, en sonunda kendini suya bıraktı. Havuz hatırladığından daha derindi.

Genç kadın, Alex'in kendine doğru yüzdüğünü görünce, nefesini tuttu. Genç adam, İsabel'in tüm çırpınmalarına karşın onu çekerek havuzun ortasına kadar getirdi. Artık İsabel'in ayağı yere değmediğinden yüzmeye çalıştı, yoksa ikisi birden batacaklardı.

<<Beni boğmaya mı çalışıyorsun?>> diye haykırdı İsabel, Alex onu bıraktığında. Genç kadın, bir yandan da batmamak için ayaklarını çırpıyordu.

Genç adam, <<Seni yüzerken gördüğümü unutuyorsun,>> diye karşılık verirken, isabel'in kızgınlığına pek aldırmıyor gibiydi. <<Şimdi nasıl su? Tıklım tıklım bir restorana gitmek yerine buraya gelmekle ne iyi ettik.>>

İsabel içini çekti. <<Bunun için mi?..>>

Alex, <<Sen sadece keyfine bak,>> diyerek kesti genç kadının sözünü. <<Burada kimse seni incitemez. En azından ben yanındayken, tamam mı?>>

Genç adam, İsabel'i rahatlatmak için elinden geleni yaparken, genç kadının keyfine bakması çok güç olurdu. Chris pek havuza girmeyi sevmediğinden, balaylarındayken bile havuzun kenarındaki barda oturup, içki içmeyi tercih etmişti. Ama Alex farklıydı. Bir kere, çok iyi bir yüzücüydü. Ayrıca, yüzmeyi en az İsabel kadar seviyordu.

Havuzun içinde bir saat kadar kaldıktan sonra genç kadın artık yüzemeyecek halde olduğunu söyleyerek sudan çıktı ve kendini, deniz yataklarından birinin üzerine attı. Saçlarındaki suyu sıktıktan sonra dirseklerine yaslanarak dinlemeye başladı. Bu sırada, tek bacağını da hafifçe yukarı çekmiş ve ağrıyan kaslarını dinlendirmek için başını geriye doğru atmıştı. O haliyle, oldukça çekici göründüğünün farkında değildi.

<<Pek formda değilsin.>> Alex'in vücudu, İsabel'in güneşine engel oluyordu. Genç kadın gözlerini açtığında, Alex'in yanıbaşında durduğunu ve ıslak şortunun bacaklarına iyice yapışmış olduğunu gördü. <<Ama dikkatini çekerim, vücudun formda değil demiyorum,>> diye ekledi ardından genç adam. <<Zaten böyle bir şey söylemem doğru olmaz, çünkü sen çok güzel r kadınsın İsabel. Chris'le aynı görüşü paylaştığımız tek konu da bu aslında.>>

İsabel sinirlerinin bozulduğunu hissetti. Alex, bugün ilk defa olarak Chris'in adını ağzına almış ve bu da genç kadının bütün neşesini kaçırmıştı.

İsabel doğrularak,>> Giyinsem iyi olacak,>> dedi. Tam ayağa kalkmaya hazırlanırken, Alex'in omzuna koyduğu eli buna engel oldu.

<<Daha değil,>> dedi genç adam, başka bir deniz yatağının üzerine otururken. <<Konuşmamız lazım.>>

<<Konuşmamız mı?>> Hafifçe titredi İsabel. <<Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum, Alex.>>

<<Bana verdiğin izlenim öyle değil ama,>> diye karşılık verdi genç adam nazikçe. <<Seni buraya neden getirdiğimi öğrenmek isatiyordun. Anlatmamı istemez misin?>>

İsabel, Alex'in omzuna dokunan elinden kaçınmak istermiş gibi, omzunu yukarı doğru kaldırdı. Bunun üzerine genç adam, elini hemen geri çekti.

<<Ben. kötü hatıraları silmek için olduğunu sanıyordum,>> diye karşılık verdi İsabel. Daha sonra dudaklarını bükerek devam etti. <<Bana, bütün bunları Chris'le yeniden bir araya getirmek için yaptığını söyleme sakın.>>

<<Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?>> diye sordu Alex acımasızca. <<O kadar da fedakar değilim. Chris şansını bir kere denedi ama iyi kıullanamadı. Aynı hataya düşmeye hiç niyetim yok benim.>>

İsabel şaşırmıştı. <<Ne demek istediğini anlamıyorum.>>
<<Oh, ben anladığını sanıyorum,>> dedi genç adam, dikkatli bakışlarla İsabe^'i süzerken. <<Aslında bunu en başından beri anladığını sanıyorum. Ne demişler, aşkla nefret birbirlerine benzerler.>>

<<Hayır!>> diye haykırdı genç kadın, bakışlarını Alex'en kaçırıp, ayağa kalkmaya çalışırken. <<Bunları dinlemek zorunda değilim, giyinmeye gidiyorum,>>

<<Korktun mu?>> diye sordu Alex, İsabel'in ardından. Genç kadın, Alex'in insanların aklından geçenleri okuyabilme yeteneğinden nefret ediyordu.

<<Korkmadım>> diye karşı çıktı boğuk bir sesle. <<Sadece şaşırdım çünkü duygusuz Mr. Alex Seton'ın klişeleşmiş laflar edecek kadar alçalabileceğini hiç sanmazdım.>>

Alex, dudaklarını büküp, dirseklerinin üzerine yaslanarak İsabel'e baktı. <<Ben duygusuz değilim İsabel,>> dedi donuk bir sesle. <<Belki sabırsızım, belki kırıcıyım ama duygusuz değilim.Hele söz konusu sen olunca.>>

Genç kadın yutkunarak, <<Buna inanmıyorum!>> dedi.
<<Neye inanmıyorsun?>>

<<Söylediklerinin doğru olduğuna. Tanrı aşkına Alex, daha iki gün önce toplantıda, beni küçük düşürmek için elinden geleni yaptın.>>
<<Durumumun çaresizliğini anlattım sana.>>

İsabel kafasını salladı. <<Vicdanını böyle mi rahat ettirmeye çalışıyorsun?>> diye sordu genç kadın alaycı bir tavırla. <<Yani durumunu, çaresiz olarak nitelendirerek mi?>>

Alex içini çekere ayağa kalktıktan sonra <<Bu tartışmayla bir yere Varamayız,>> dedi.<<İsabel neden söz ettiğimi biliyorsun.>>

Genç kadın bir adım geri giderek, <<Hayır, bilmiyorum,>> dedi.
<<Evet, biliyorsun,>> dedikten sonra genç adam devam etti, <<Evine geldiğim o ilk günden beri başka bir kadına dokunamadım bile.>>

İsabel'in dudakları aralandı. <<Bu söylediklerin ne anlama geliyor? Yoksa, geçici bir süre için iktidarsız olmanın suçunu bana mı yüklüyorsun?>>

Alex, bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini yeniden açtığında, İsabel'in ondan biraz daha uzaklaşmış olduğunu gördü. <<İsabel, lütfen zalim olma, sana hiç yakışmıyor.>>

<<Peki,>> diyerek omuzlarını silkti genç kadın.<<Ne bekliyorsun, yakınlık mı?>>

Genç adam gözlerini kıstı. <<Peki tamam,>> diyerek kayıtsızca arkasını döndü Alex. <<Eğer istiyorsan devam et. Git giyin, bir duş alıp seni şehre götüreceğim.>>

<<Bekle!>> İsabel kendine hakim olamamıştı. Alex bunun üzerine arkasına döönerek, ona baktı.
<<Evet?>>

Genç kadın dudaklarını ıslatarak sordu, <<Beni neden yemeğe davet ettin?>>
Alex'in kaşları çatıldı. <<Gerçekten bilmek istiyor musun?>>

İsabel, nefes alıp verişini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. <<Ben...Ben gerçekten bilmek istiyorum.>>

Genç adam, İsabel'e yaklaştı. <<Çünkü benim yaptığım ve söylediğim bütün kötü şeylere karşın, sen hep sabırlı ve iyiydin. Seni istiyorum ve sanıyorum her zaman da istedim.>>

Genç kadın kekeledi. <<Yani sen,>>

<<Evet, ben,>> dedi Alex, İsabel'le arasındaki mesafeyi kapatarak, <<Seni Chris'le kütüphanede gördüğüm günden beri istiyorum.>>

İsabel kafasını salladığında, ıslak saçlarındaki su damlacıkları etrafa sıçradı. <<Ama sen benden nefret ediyorsun!>> dedi genç kadın şaşkınlıkla.

Alex, İsabel'in alnındaki ıslak saçları geriye doğru iterken, <<O zaman senden nefret ediyordum, çünkü Chris'le evlenecektin. Chris'ten de nefret ediyordum ama bunu kontrol altında tutabiliyordum.>>

Genç kadın gözlerini kırpıştırarak Alex'e baktı, <<Ya beni Londra'dan Nazeby'ye getirdiğin gece?>>
<<O gün neler hissettiğimi bildiğini sanıyordum,>> diye mırıldandı genç adam. Daha sonra eğilerek, İsabel'in çıplak omzunu öptü. <<Eğer o polis bize engel olmasaydı, sana orada ve o arabanın içinde sahip olabilirdim.>>

Genç kadın başını kaldırarak, <<Keşke olsaydın,>> diye fısıldadı istekle. Alex, onu kollarının arasına alarak cevap verdi.

<<Ben de çok isterdim.>>

Genç adamın, İsabel'in ağzının derinliklerinde dolaşmaya başlayan dili, son derece nazik ve yumuşaktı. Birbirlerine sahip olmaları için acele etmelerine gerek yoktu. Alex'in genç kadını okşayan elleri, onu biraz daha kendine yaklaştırdı. Genç adam, dilini, İsabelîn dudaklarında, yanaklarında ve boynunda dolaştırırken hiç acele etmiyordu. Alex, genç kadının dudaklarına geri döndüğünde, onun artık daha fazla istediğini biliyordu.

<<Ya birisi gelirse*>> diye sordu İsabel boğul bir sesle, Alex ellerini belinden göğüslerine doğru çıkartırken.

<<Aslında pek aldırmıyorum,>> diye cevap verdi genç adam. <<Ama için rahat olsun,>> diye ekledi ardından, onu okşamaya devam ederken.<<Kimse gelmeye cesaret edemez.>>
<<Emin misin?>> diye sordu İsabel endişeyle.
<<Eminim,>> dedi Alex, genç kadının çenesini okşayarak,<<Ayrıca utanacak bi şeyimiz yok, çünkü bu kez evli değilsin.>>

Genç adamın öpüşleri çok baştan çıkarıcı olmasına rağmen, İsabel onun kayıtsızca söylediği son cümleyi çok iyi duymuştu. <<Bu..Bu kez mi?>> diye tekrarladı genç kadın şaşkınlıkla. <<Niye bu kez ben, o zaman da evli değil...>>
<<Boşver,>> dedi Alex.

Genç adamın, o anda bu konu üzerinde konuşmak istemediği belli oluyordu ama İsabel kafasını toplamaya başlamıştı. <<Daha önce seninle ne zaman sevişmiştik? Chris'i hiç bir zaman aldatmadım, bunu sen de biliyorsun değil mi?>>
<<Şey, benimle değil,>> diye karşılık verdi Alex genç kadının omzunu okşayarak. <<Sevgilim gerçekten fark etm...>>

<<Benim için fark eder,>> diye haykırdı İsabel, kendini genç adamın ellerinde kurtararak. <<Hala, onlara inanıyorsun, değil mi? Hala Jarrold Palmer'la bir ilişkim olduğunu sanıyorsun.>>

Alex'in omuzları çökmüştü. <<İsabel bunlardan bahsetmek zorunda değiliz...>>
<<Hayır, zorundayız!'>>
<<Neden?>> diyerek içini çekti genç adam. <<Bek, Chris'le iyi geçinemediğinizi biliyorum. Senin için hissettiklerime rağmen, başka birine ihtiyaç duyabileceğini kabullenmiştin ben.>>

<<Ne kadar iyisin, sağol,>> dedi İsabel, ağlamamak için kendini güçlükle tutarak. Alex, hala ona inanmıyordu ve hiç bir zaman da inanmamıştı. İsabel'le Palmer'ın, sevgili olduklarına inanarak, Alex genç kadını metresi yapmaya bile hazırlamıştı kendini.

<<İsabel...İsabel...>> Genç adam, açıklamaya çalışıyordu. <<Anlamıyorsun! Benim için hiç bir şey fark etmez. Tanrı aşkına, neden sen Chris'le evlendikten sonra Nazeby'den uzak durduğumu sanıyorsun? İkinizin de mutlu olmadığını biliyordum ve seninle birlikte olursam, ikimize de zarar vermekten korktum!>>

İsabel, mayosunu yukarı çekerek göğüslerini kapatmaya çalışıyordu.

Bu sırada Alex sabırsızca genç kadına yaklaşarak, <<Boşver bunları,>> dedi boğuk bir sesle. Ama İsabel, onun kendisine yeniden dokunmasına izin vermeyecek kadar sinirlenmişti.

<<Yaklaşma bana!>> diye haykıran İsabel, Alex'den uzaklaşırken ayağı kaydı ve sırt üstü havuza düştü.

Tam sinirden elleri ayakları titreyip, nefes almakta zorlandığı bir anda havuza düşmesi, genç kadına şok etkisi yaratmıştı. İsabel, bir süre nefes alamadı, daha sonra da ciğerlerinin yandığını hissetti.

Hayal meyal Alex'in onu havuzdan çıkartarak, sırtına ilk yardım masajı yaptığını hatırlıyordu. Sert yerden kaldırılıp, yumuşak bir şeyin üstüne yatırıldığında, İsabel yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı.

Yatağın ucuna oturan vücudun ağırlığını hisseden genç kadın, gözlerinin kırpıştırarak etrafına bakındığında, yatağa oturanın Alex olduğunu anladı.

<<Ner...neredeyim ben?>> diye sordu İsabel, hiç tanımadığı odayı incelerken.

Alex suratını buruşturarak, <<Bir yatakta,>> dedi.

<<Bunu ben de biliyorum. Ama kimin yatağı? Bu oda, benim değil,>> dedi İsabel yutkunarak.

<<Benim yatağım,>> diye karşılık verdi Alex kayıtsızca. <<Ama merak etme, sana saldırmayı filan düşünmüyorum. Sadece, olanların herkes tarafında öğrenilmesini istemeyeceğini düşünerek seni buraya getirdim.>>

İsabel nefesini tutarak, <<Ben ıslağım,>> dedi.
<<Evet, öylesin,>> diyerek omuzunu silkti Alex. <<Üstünü benim değiştirmemi onaylayacağını sanmadım.>>

<<Evet, onaylamazdım,>> dedi genç kadın dirseklerinin üstüne doğrularak. <<Beni niye bir havluya sarmadın? Islak mayom yata örtüsünü mahvedecek.>>

Alex, başını eğerek, genç kadının dudaklarına kapandı.

İsabel, adamın kafasını kendinden uzaklaştırmak için, ellerini Alex'in hala ıslak olan saçlarının arasına soktu ama düşündüğünü yapamadı. Aksine, genç adamın boynuna sıkıca sarılarak, onu kendine doğru çekti.

Genç kadın, Alex'in mayosunu kalçasına doğru sıyırdığının farkına varınca, kısık bir sesle, >>Alex,>> dedi ama bu onu durdurmaya yeterli olmadı. Genç adam, İsabel'in mayosunu çıkartıp, vücudunun her tarafına öpücükler kondurmaya başladığında, genç kadının karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Biraz sonra Alex de soyunmuş ve onun yanına uzanmıştı.

<<Çok güzelsin!>> diye inledi genç adam, başını İsabel'in göğüslerini arasına gömerken: Daha sonra dilini

aşağılara doğru kaydırmaya başladığında, genç kadın zevkle inlemişti.

<<Şimdi...>> dedi Alex boğuk bir sesle, İsabel'in bacaklarını aralarken.

İsabel, genç adamı içinde hissettiği anda, ona önceden söylemiş olması gerektiğini anladı. Genç kadın, kitaplardan ilk seferin çok acı vereceğini okumuş, ama buna inanmayarak, kitaplarda yazılanların abartıldığını düşünmüştü. Ne kadar yanılmıştı halbuki! Alex'in ona sahip olması çok canını yakmış ve İsabel çığlık atmamak için kendini zor tutmuştu.

Sevişmeleri bittiğinde, genç adam bir süre yatakta sessiz yatarak, İsabel'in duyduğu acının azalmasını beklemişti.

<<İsabel...>> diye mırıldandı Alex, genç kadın tek ayağıyla onun bacağını okşarken.

<<Beni istediğini sanıyordum,>> diye fısıldadı İsabel masumca. Bunun üzerine Alex gözlerini yumarak, <<İstiyorum, istiyorum'>> diye inledi. Ardından dudakları arzuyla birleşti.

bedinur 20.12.2006 11:16

Bölüm On Bir

<<Ciddi olamazsın İsabel!>> dedi Jason. Bakışlarından, şaşkınlığı ve kızgınlığı hemen belli oluyordu.

<<Çok ciddiyim,>> diye diretti İsabel, bir koltuğa çöküp arkasına yaslanırken. <<Jason konuşmanın faydası yok modelliği bırakıyorum.>>

<<Böyle söyleme,>> diyerek içini çekti genç adam, <<İsabel, bu olay geçip gittiğinde, kendini çok daha farklı hissedeceksin inan bana. Bu köy hayatından sıkılacaksın o zaman.>>
<<Sanmıyorum.>>

İsabel kafasını çevirerek, küçük köy evinin penceresinden dışarısını seyretmeye başladı. Dışardaki manzara, genç kadının bozulan sinirlerini yatıştırmasına yardımcı oluyordu. ‚Belki de dedelerimizden kalma bir şeyler vardır içimizde hala', diye düşündü İsabel kederle. Gerçekten de, Norfolk'on bu köşesinde onu çeken bir şeyler vardı. Veya belki de, o evi bulup kiralaması genç kadını oraya böylesine bağlamıştı. Ayrıca evin, Londra'dan uzak olması da işine geliyordu.

Jason kaygıyla sordu. <<Çok düşüncesizce davrandığının farkında mısın? Ters giden bir şeyler olabilir. Y bu ıssız yerde hasta olursan ne olacak?>>

<<Şurada telefon var.>> dedi İsabel, pencerenin yanında duran telefonu göstererek. Aslında, İsabel de burada yalnız başına kalmaktan ürkmüyor değildi. Genç kadını hasta olmak değil de, uzun, sessiz gecelerde yalnız olacağını bilmesi korkutuyordu.

<<Her neyse,>> dedi Jason. <<Eninde sonunda şehire geri döneceksin. En azından, Denby yönetim kurulu toplantılarına katılmak için...>>

İsabel başını öne doğru eğerek, <<Aslında o hisseleri satmayı düşünüyorum,>> dedi.

<<Satmayı mı?>> diye tekrarladı Jason şaşkınlıkla. <<Hem de o söylediklerinden sonra?>>

<<Biliyorum,>> diyerek ı-omuzlarını kaldırdı genç kadın. <<Ama bir daha Seton'lardan hiçbirini görmek istemiyorum ve hisseleri satarak da bunu garanti altına alacağım.>>

Jason sıkıntıyla, <<Sen bir aptalsın.>> dedi.
<<Belki,>>
<<Hiisleri ilk sarın alma hakkını Robert'e mi tanıyacaksın?>>
<<Büyük bir olasılıkla.>>

Jason başını sallayarak, <<Delisin sen!>> dedi. <<Hisseleri, açık arttırmayla satmalısın. Böylelikle Robert Seton'da onları alabilmek için herkes gibi, gayret sarf eder.>>

<<Vinnie böyle bir şey olsun istemezdi.>>
<<Vinnie!>> diye haykırdı adam. <<Sanırım, bütün başına gelenlerin sorumlusunun Vinnie olduğunun farkındasındır. Eğer seni şirket işlerine hiç bulaştırmasaydı, Alex'i bir daha görmemiş olacaktın.>>

İsabel ayağa kalkarak, <<Bu konu üstünde konuşmak istemiyorum,>> dedi. Daha sonra mutfak kapısından geçerek kayboldu. <<Kahve ister misin?>> diye seslendi içeriden.

Jason içini çekti, yapabileceği hiç bir şey yoktu, çünkü İsabel kararını vermişti artık. <<Hayır,>>> dedi Jason ellerini ceketinin cebine sokarken. <<Gitmem gerekiyor. Spaling'deki otelde bir kaç eşyamı bıraktım ve şehre dönmeden önce onları almak istiyorum.>>

<<Oh,>> dedi genç kadın mutfağın kapısına gelerek. <<Peki, geldiğin için teşekkür ederim.>>

<<O zevk bana aittir,>> diye cevap verdi Jason imalı bir şekilde. <<Kendine iyi bak İsabel. Unutma fikrini değiştirirsen, beni telefonla araman yeter.>>

Genç kadın, Jason'a yaklaşarak onu yanağından öptü. <<Sağol,>> dedi elini adamın omuzuna koyarak.<<Keşke her şey başka türlü olabilseydi.>>

Jason suratını buruşturarak, <<Keşke olabilseydi,>> dedi. <<Seni ararım.>>

İsabel, evin önüne çıkarak, Jason'u arabayla uzaklaşmasını seyretti. Bu sırada, havanın iyice bozmuş olduğunu fark etti genç kadın.

Çıkabilecek fırtınayı düşünmeyi bırakarak, ve girdi ve kapıyı kapattı. ‚Jason bir daha geleceğe benzemiyor,' diye düşündü kederle.

İsabel, bu köy evinde yaşamaya başladığından beri Jason, onun bir çok kez ziyaretine gelmişti. Her seferinde de, genç kadının bu ıssız yerde yaşamaktan sıkıldığını ummuştu. Ama bugünden sonra, Jason, İsabel'in kararının kesin olduğunu anlamıştı. Belki altı ay sonra genç kadın kararında değişiklik yapabilirdi.

Ama şu anda, Londra'ya dönüp Alex'i yeniden görme ve onun neler olup bittiğini öğrenmesi fikri, İsabel'e fazla seçenek bırakmıyordu.

Genç kadın, karnının acıktığını ve saatin dört buçuk olduğunun farkına varınca, kendine çay yapmaya karar verdi. Bu sıralar, hiç olmayacak zamanlarda acıkıyordu.

Çayını içtikten sonra, yürüyüşe çıktı. Bugünlerde bol bol yürüyordu. Açıkı havada dolaşırken, köydeki herkesle arasına mesafe koyduğunu düşünüyordu. Orada doğru dürüst konuştuğu tek kişi, köyün papazıydı. İsabel'in böyle davranmasının nedeni, kimsenin ona acımasını istememesiydi.

Genç kadın eve döndüğünde hava kararmıştı. Kapıyı kilitleyerek, perdeleri çabucak çekti. Gecenin karanlığına karşı çekilmiş perdeler ve başlamakta olan fırtınanın hafif gümbürtüleriyle birlikte ev oldukça kasvetli bir havaya bürünmüştü. Sönmek üzere olan ateşi canlandırarak banyosunu hazırlamaya koyuldu.

İsabel kendini suyun içine bıraktığı anda rahatladığını hissetti. Bu sırada aklına, karnında taşıdığı minik canlı geldi. Ne kadar garipti, babasını bir daha görmek istememesine rağmen, genç kadın şimdiden, içinde oluşan insan yavrusuna son derece bağlanmıştı.

Jason ne zaman gelse, İsabel'in hep böyle şeyler düşünmesine yol açıyordu, çünkü onun her gelişinde genç kadın, Alex'in de gelebileceğini ümit ediyordu.Ama bu ümit, Jason her tek başına gelişinde azalıyordu.

İsabel, Alex'in güney Amerika'ya giderken neler düşündüğünü bir bilebilseydi. Genç adamın, Nazeby'yi beraberce ziyaret ettikleri günün, ertesi günü gitmesi, sadece bir tesadüfmüydü? Aslında Alex'in Güney Amerika'ya gitmesi için bir neden de yoktu çünkü amcasının oradaki işleriyle genç adam hiç ilgilenmiyordu.

İsabel, bu sorular üzerine çok üşünmüş ama hiçbirinin cevabını bulamamıştı. Tek bildiği şey, Alex'in onu bir daha görmeden gittiği ve İsabel üç hafta araasını beklediği halde, aramadığıydı.

Genç kadın başını salladı. Daha önce hiç kimseyle yatmamış olmasının Alex'e, Chris'in yalan söylediğini kanıtlayacağını düşünmüş ve Alex'in Güney Amerika'ya, amcasına bu kanıtı açıklamak üzere gittiğini sanmıştı.

Alex'i bir daha göremeyeceğini düşündükçe, İsabel'in boğazına bir şeyler düğümleniyordu.Anıların onu incitmesine izin vermeme kararına rağmen genç kadın eskiyi hatırladıkça çok üzülüyordu. Ama gün geçtikçe kuvvetleniyordu İsabel. Bu sefer Jason'a, Alex'i görüp görmediğini bile sormamıştı.

Genç adam, Güney Amerika'ya gitmişti çünkü aralarındaki ilişkiyi bitirmenin en kolay yolu buydu. Hem böylelikle İsabel'e türlü bahaneler uydurmaktan da kurtulmuştu.

Halbuki, Alex Nazeby'de geçirdikleri o gün içten davranıyor gibiydi. İsabel, sonradan konuşacak çok zamanları olduğunu düşünerek hiç konuşmamıştı, çünkü o sırada genç kadının tatmin edilmesi gereken daha önemli ihtiyaçları vardı.

O gün bir çok kez sevişip, birbirlerinin kolları arasında uyumuşlardı. Pek hoş olmayan ilk birleşmenin kötü hatırası, daha sonraki sevişmelerinin heyecan ve güzelliğiyle unutulmuştu.

Uzun bir süre sonra, Mrs. Cowie odanın kapısını çalıp Alex'e akşam yemeğine kalıp kalmayacaklarını sormuştu. İsabel, genç adamın, o gece Nazeby'de kalacaklarını söylemesini ümit ettiği halde, Alex akşam yemeğini şehirde yiyeceklerini söylemişti.

Şehre geri dönerken, her ikisi de arabada gergin bir hava olduğunun farkındaydı. İsabel'in evine geldiklerinde, genç kadın Alex'i evine davet edip, her şeyi baştan sona konuşmak istiyordu amaJason, gezisini kısa keserek geri dönmüş ve genç kadını görmeye gelmişti. Bunun üzerine Alex, tek bir kelime bile etmeden, çekip gitmişti.

Ertesi gün İsabel, telesekreterinden Alex'in Rio de Janeir^'ya gittiğini, dönüşte onu arayacağını bildiren kısa notunu almıştı.

Ve Alex, tabii ki onu aramamıştı. İsabel de, onun Londra'ya döndüğünü bildiği halde, genç adamı aramayacak kadar gururluydu. Üç hafta sonra da hamile olduğunu öğrendi.

Bunun üzerine şehirden uzaklaşmaya karar verdi. Jason, ona bu konuda yardım edip, Linbolnshire'da ufak bir köy evi bulduğunda, oranın genç kadına çok çekici gelebileceğini ve İsabel'in bu evde kalarak, modelliği bırakmak isteyebileceğini hiç aklına getirmemişti. Jason, bütün bunları öğrendiğinde çok sinirlenmişti.

İsabel, küvetten çıkarken, kapıdan bazı tıkırtılar geldiğini duydu. ‚Herhalde gazete dağıtıyorlar,' diye düşündü

genç kadın. Ama aynı ses yeniden duyulunca, İsabel kapının önünde birisinin olduğunu anladı.

Havluyu vücuduna saran genç kadın, ışıkları yakmadan önce perdeleri kapatmış olduğu için dua etti. Böylelikle, kimse onun evde yalnız olduğunu anlayamazdı, tabii eğer onu tanımıyorsa. Ama genç kadın, tanıdığı kişiler tarafından öldürülen yalnız kadınlar hakkında çok şeyle duymuştu. Bu köyün insanlarını ne kadar tanıyordu ki? Ya köyün papazını ne kadar tanıyordu?

<<İsabel, İsabel, içeride misin?>>

Bu tanıdık sesi duyar duymaz, heyecandan bacakları titremeye başladı. Koltuğun arkasını sıkıca karayarak, ‚Hayal kuruyorum’ diye düşündü. Alex! Alex burada olmazdı! Bu gelen Rahip Baynes olmalıydı ve İsabel onun sesini genç adamınkine benzetiyordu. Evet, herhalde böyleydi, böyle olmalıydı. Çünkü Alex onun nerede olduğunu bile bilmiyordu.

<<Mr. Bynes? >> dedi İsabel alçak bir sesle, havlunun uçlarını göğüslerinin üstüne sıkıca birleştirirken. Kısa bir sessizlikten sonra, dışardaki ses cevap vedi.

<<Hayır,>> dedi, <<Mr. Beynes değil, ben Alex! Tanrı aşkına aç şu kapıyı. Dışarıda berbat bir fırtına var.>>

İsabel, genç adamı, elbiselerini giyene kadar dışarıda bekletmek fikriyle duraksadı. Böylelikle eşit, şartlar altında görüşebilirlerdi. Ama bu sırada da dışardaki fırtına gittikçe şiddetleniyordu.

<<İsabel!>> dedi tekrar genç adam.

<<Tamam, tamam, geliyorum,>> diye bağırdı genç kadın, çıplak ayaklarıyla halının üstünde yürürken. Kapıyı açtığında, genç adam içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı.

Alex, girişte durarak, bir süre genç kadının evine göz gezdirdi. Evi beklediği gibi bulmadığı , suratındaki ifadeden anlaşılıyordu.

Daha sonra İsabel’e döndüğünde, genç kadın onun yorgun ve zayıflamış olmasına şaşırdı. Bu sırada İsabel, onun kaybettiği kiloları kendisinin almaya başladığını düşünerek gülümsedi.

<<Halim çok mu komik?>> diye sordu, genç kadının dudaklarına yayılan gülümsemeyi yanlış anlayan Alex.

İsabel, aniden kendine gelerek, <<Burada ne işin var Alex?>> diye sordu. <<Nerede olduğumu kimden öğrendin? En sonunda Jason’a sormak aklına geldi mi yoksa?>>

Genç adamın suratında şaşkın ifade belirdi. <<En sonunda mı?>> diye sordu sertçe. <<Bilmem seni ilgilendirir mi, ama o fotoğrafçı arkadaşına belki on kez senin nerede olduğunu sordum. Ve her seferinde aynı cevabı verdi bana: Sen beni görmek istemediğin için, bunu bana söyleyemezmiş.>>

İsabel gözlerini kırpıştırarak, <<Hayır!>> dedi.
<<Ne demek hayır?>>

<<Demek istediğim, hayır Jason böyle bir şey yapmış olamaz.>>

<<Böyle bir şey yapmaz mı?>> derken Alex’in sesinde alaycı vir ifade vardı. <<Yaptı bile.>>

<<Hayır, ben...>> dedi genç kadın, dudaklarını ısırıp Alex’e bir kaç adım yaklaşırken. isabel, olan biteni anlayamıyordu. Jason’a ne zaman Alex hakkında bir şey duyup duymadığını sorsa, adam hayır cevabını vermişti. Ve İsabel de ona inanmıştı. Genç kadın aklını toparlamaya çalışıyordu. <<Yani sen Jason’a benim nerede olduğumu sorduğunu mu söylüyorsun?>>

<<Evet, öyle.>>

Genç akdın şaşırmıştı. <<Ama, neden...>>

<<Neden mi?>> dedi Alex. <<Bilmiyor musun?>>

İsabel geriye doru bir adım atarak, <<Bir yanlış anlaşılma vardır,> dedi. <<Belki de Jason senin bana zarar vermenden korkmuştur.

<<Sana zarar vermemden mi?>> diye bağırdı Alex öfkeyle.

İçerisi pek soğuk olmamasına karşın, İsabel titredi. Genç kadın, Alex'in karşısında durmuş, ona kendisini nasıl aradığını anlattığına inanamıyordu.

<<Üşüyor musun?>> diye sordu genç adam: <<Üstüne bir şeyler giysen iyi olacak.>>

<<Bornozum yukarıda, banyoda. Tam şu merdivenlerin sonunda.>>

Alex duraksadı, daha sonra çevik bir hareketle banyoya çıkarak, genç kadının bornozunu getirdi. <<Havluyu çıkart, bakmayacağıma söz veriyorum.>>

İsabel, bornozunu giydikten sonra, genç adama dönerek teşekkür etti. <<Kahve ister misin? Ne yazık ki alkollü içeceğim yok.>>

<<O zaman bir şey içmeyeyim,>> dedi Alex dudaklarını bükerek.

İsabel, ellerini kavuşturarak sordu, <<Eğer nerede olduğumu Jason söylemediyse, nasıl..?>>

<<Böyle bir şey söylemedim,>> diyerek genç kadının lafını kesti Alex. <<Sadece ona bir çok kez sorduğumu ve onun da cevap vermediğini söyledim. Ama bugün ona hiç şans tanımadım. Jason'ı Spalding'de köşeye kıstırdığımda, oyunun sona erdiğini biliyordu.>>

İsabel kafasını salladı. <<Buna inanamıyorum. Peki, neden böyle bir şey yapmış olabilir ki?>>

<<Sanırım kıskanıyordu,>> diye cevap verdi genç adam. <<Bu duyguyu iyi bilirim.>>

Genç kadın nefesini tuttu. <<Ama sen Brezilya'ya gitmiştin!>>

<<Evet, >> diyerek başını salladı Alex.

İsabel dudaklarını yalayarak devam etti. <<Ve...ve gelince beni arayacağını söyledin.>>
<<Evet.>>

Genç kadın yutkundu <<Ama aramadın.>>
<<Evet çünkü ekvatorun diğer tarafından bağlantı kurmak çok zor oluyordu,>> diye karşılık verdi Alex.

Genç kadın şaşkın bakışlarla onu süzüyordu, <<Yani üç hafta sonra dönmemiş miydin?>>

<<Eğer ofisimi arama zahmetine katlansaydın, bunu öğrenebilirdin,>> dedi genç adam omuzunu silkerek.
<<Biliyorum, sana yazmalıydım ama senin duygularından emin değildim.>>

<<Anlayamıyorum. Bana neler olduğunu en başından beri anlat, bilmek istiyorum,>> dedi İsabel.

Alex, genç kadının titrediğini görünce, <<Neden oturmuyorsun?>> diye sordu. İsabel bir koltuğa oturduğunda genç adam deri ceketinin fermuarını açarak anlatmaya başladı. <<Hoşlanmayacağını biliyorum ama seni aramamamın nedeni, amcamın böyle istemesi yüzündendi.>>

İsabel'in suratı donuklaştı. <<Amcanın dediğini mi yaptın? Anlıyorum.>>

<<Hayır, anlamıyorsun,>> dedi Alex aniden. <<Nazeby'deki o günden sonra, bütün olanların suçlusunun Rıbert olduğunu anlayarak onunla hesaplaşmak için derhal Brezilya'ya uçtum. Ama oraya vardığımda Chris'in amcamı çok zor bir duruma soktuğunu gördüm.>>

<<Chris'in mi?>>

<<Evet, Chris'in,>> dedi Alex, İsabel'in elini ellerinin arasına alırken. <<Palmer olayını biliyorsun değil mi? Hani benim seni suçladığım olay. İşt...>> diyerek duraksadı bir süre. <<Chris, Kalifornia'da birisiyle daha ilişkiye girmiş ve adam Chris'in fotoğraflarını çekip amcama yollamış ve ondan bir milyon dolar istemiş. Rio'ya vardığım gece, Robert çok ciddi bir kalp krizi geçirmişti.>>
<<Hayır!>>
<<Evet.>>
<<Ama gazeteler hiç bir şey yazmadılar...>>

<<Kimsenin neler olduğunu ve Chris'in ne gibi işlere karışmış olduğunu duymaması lazımdı. Amcamın rahatsızlığını İngiltere'ye dönünceye kadar saklı tuttuk.>>

İsabel duraksadı. <<Ya şimdi nasıl Robert?>>

<<Yer yer felç indi vücuduna,>> diye karşılık verdi genç adam. <<Konuşabiliyor ama ne söylediğini herkes anlayamıyor. Doktorlar, bundan sonra tekerlekli iskemleye ihtiyacı olduğunu söylediler. Ayrıca, vasiyetini de değiştirdi. O olaydan sonra Chris'i görmeye bile yanaşmıyor. Denby şirketinin başına benim geçmemi istiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.>>

<<Chris'in bütün bunlardan haberi var mı?>>
<<Babasının durumundan mı yoksa vasiyetten mi?>
<<Her ikisinden de.>>

<<Evet,ikisinden de haberi var,>> diye karşılık verdi Alex. <<İlk başta her iki olay da onu çok sarstı ama sonra durumu kabullendi. Bundan sonra, Amerika'ya yerleşmeye karar verdi, sanırım başının çaresine bakabilir orada.>>

Genç kadın merakla sordu, <<Ya şantajcı? Parayı ödediniz mi ona?>>

Alex dudaklarını büzerek, <<Amcama kalsaydı ödeyecekti, ama ben polisi durumdan haberdar ettim. Zaten şantaj yapan adam oldukça amatörmüş, kısa sürede yakalandı.>>

İsabel dudağını ısırarak, <<Demek beni bu yüzden arayamadın?>> dedi.

<<Eet, İngileter'ye dönene kadar seni aramam imkansızdı. Aklımda hep, hayatımızın sonuna kadar birlikte olacağımız düşüncesi vardı. Ama geri döndüğümde, bu sefer de sen ortadan kaybolmuştun.>>

<<Oh, Alex...>>
<<O aşağılık Jason da, bana nerede olduğunu bir türlü söylemedi. Bugünde adresi vermemeye çalıştı.>>

İsabel gözlerini kırpıştırarak sordu, <<Senin Spalding’de ne işin vardı?>>
<<İnanır mısın, seni arıyordum?>> dedi Alex.
<<Ama..>>
<<Bak, Jason’la hala görüştüğünüzü biliyorum. Onun için Jason’ı izlettirdim.Ama onu izleyen adam, dün Jason’ın izini Spalding yakınlarında kaybettiğini söyledi. Ben de, bu sabah çevredeki bütün emlakçıları dolaşıp senin resmini gösterdim. Seni gören birinin, bir daha unutamayacağından eminim.>>
<<Pek, ya Jason’ı ne zaman gördün?>> diye sordu genç kadın kederle.

<<İki saat önce, elinde bir bavulla otelden çıkıyordu. Bir süre tartıştıktan sonra ona Denby şirketinin kataloğunu yaptırtmaya söz verince, adresini alabildim.>>

<<Oh, Alex,>> diyerek genç adama sokuldu İsabel. Kollarını Alex’in boynuna doladıktan sonra, <<Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin!>> diye ekledi genç kadın.

Kısa bir sessizlikten sonra Alex... <<Nazeby’den geri döndüğümüz o gece, olanlardan aklım karışmıştı. Senden neden bu kadar zaman ayrı kaldığıma bir türlü akıl erdiremiyordum. Tam altı yılımızın boş yere harcanmasına neden oldum. Eğer baştan beri sana karşı olan duygularımı saklamasaydım, Chris’le evlenmiş olmazdın o zaman,>> dedi.
<<Oh, Alex!>>
<<Biliyorum, çok aptalca davrandım,>> dedi genç adam, elini İsabel’in çenesinde dolaştırırken. <<Ayrıca her şey ortaya çıktığına göre Robert’le aranızdaki düşmanlığın da sona ereceğini sanıyorum. Yarın, seni ona karım olarak takdim ettiğimde, çok sevineceğine eminim.>>

<<İşte bundan biraz şüpheliyim,>> dedikten sonra İsabel kafasını şaşkınlıkla kaldırarak Alex’e baktı. <<Ne, ne dedin sen?>>

Genç adam gülümseyerek, <<Seni, ona karım olarak takdim ettiğimde, çok sevineceğine emin olduğumu söyledim,>> diye tekraraladı cümlesini.

İsabel’in çok şaşırmış olduğu belli oluyordu. <<Ama ben düşünmüştüm ki..>> diyerek dudaklarını ıslattı genç kadın.

Alex’in gülüşünde, İsabel’le şakalaştığını belirten bir tavır vardı. <<Yani benimle evleneceğinden bir şüphen mi var? Yoksa ayaklarına kapanmamı mı istiyorsun?>>

Genç kadın, Alex’e sıkı sıkı sarılarak, <<Buna hiç gerek yok,>> dedi boğuk bir sesle. <<Alex, seni seviyorum!>>

<<Bu ne demek, evet mi, hayır mı?>> diye tekrarladı genç adam.
<<Evet, demek.>> İsabel derin bir nefes aldıktan sonra devam etti, <<Yalnız bir şey daha var...>>

Alex,>> Biliyorum,>> diyerek genç kadına baktığında, İsabel yüzünün kızardığını hissetti.

<<Denby şirketinin genel müdürü olmam seni düşündürüyor, değil mi?>> diyerek başını kaldırdı Alex.
<<Ama sana söylediğim gibi daha kesin bir şey yok ortada. Eğer sen istersen...>>

<<Hayır sorun bu değil,>> dedi genç kadın. >>Tabii ki senin Denby şirketinin genel müdürü olman önemli, ama sorun o değil.>>

Alex kaşlarını çatarak, <<Başka ne olabilir ki?>> dedi. Bir süre duraksadıktan sonra ekledi, <<Sana söyledim, Chris İngiltere’yi terk ediyor...>>
<<Sorun Chris’de değil.>>

Genç adam kafasını sallayarak, <<O zaman ne olduğunu bilmiyorum,>> dedi. >>Ama eğer hisselerini kastediyorsan, onları satmana hiç gerek yok,>>
<<Ph Alex, hisselerle d ilgisi yok.>>

<<Eğer şirketlerle ilgili değilse, Chris’le de ilgili değilse ve hisselerle de ilgili değilse...>> Alex şaşkın bakışlarla İsabel’i süzüyordu. <<Hayatım hasta filan değilsin, değil mi? Eğer öğleyse en iyi uzmanları...>>

<<Hasta filan da değilim,>> diyerek bir kahkaha attı genç kadın. <<Bırak da söyleyeyim! Ben...Ben hamileyim. Bir bebeğim olacak.>>

<<Bir beke mi?>> diyerek İsabel’e baktı Alex. <<Oh Tanrım, şimdi buaraya neden saklandığını çok iyi anlıyorum!>>

İsabel başını sallayarak,<<Evet, bu nedenin bir kısmı,>> dedi.
<<Ya öbür kısmı nedir?>> diye sordu genç adam.,

<<Biliyorsun, seni seviyordum ve beni sevmediğini düşünerek, seni görmeye devam edemezdim.>>

Alex’in suratı ciddileşmişti. <<Bir bebeğimiz olacağını bana söyleyecek miydin?>>

Genç kadın başını salladı. <<Bana inanmamandan korkuyordum. Çocuğun senden olmadığını söyleyebilirdin.>>

<<Oh sevgilim, sevgilim bunca yılımızı boşa harcadığımıza inanamıyorum asıl,>> diyerek İsabel’e sarıldı Alex.

<<Belki de daha fazla boşa vakit geçirmemeliyiz, ne dersin?>> dedi İsabel genç adamın omuzlarını okşarken.

<<Köyün rahibi bizi evlendirir mi acaba?>> derken Alex hafifçe bir kahkaha attı.

Genç akdın gülümseyerek, <<Biliyor musun, Vinnie’nin bu hisseleri bana bırakırken, bunların olacağını bilip bilmediğini merak ediyorum,>> dedi.

<<Haklı olabilirsin,>> dedi genç adam boğuk bir sesle. <<Ben her zaman için, bu yaşlı kadının hepimizden daha ileri görüşlü olduğunu düşünmüşümdür.>>

FİNİSH